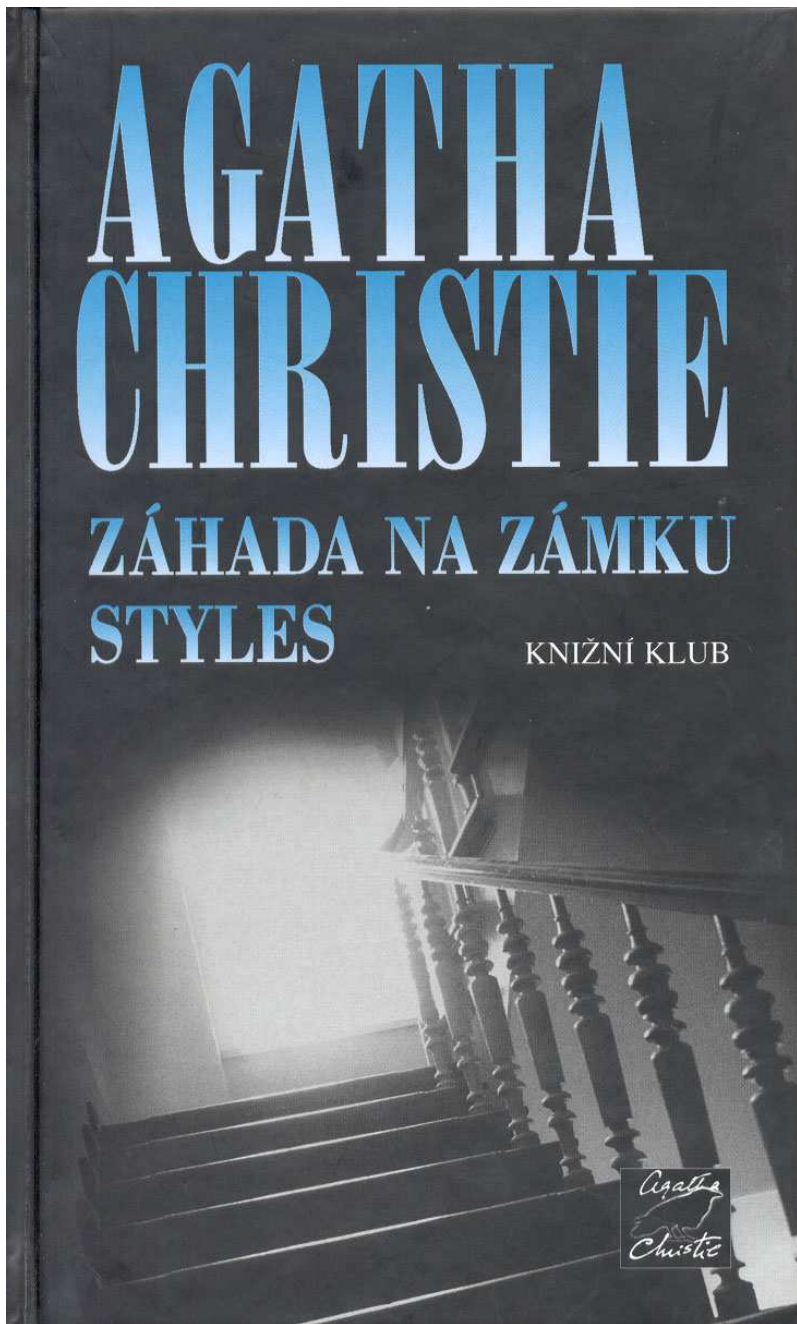

AGATHA CHRISTIE

ZÁHADA NA ZÁMKU STYLES

KNIŽNÍ KLUB

*Agatha
Christie*

AGATHA CHRISTIE

Záhada na zámku Styles

KNIŽNÍ KLUB
IKAR

OCR [Yanitsшка](#) 04/2003

Přeložil Jaroslav Matějka

Copyright © 1920 by Agatha Christie
Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k.s., 2001
Translation © Jaroslav Matějka, 2001

ISBN 80-242-0510-6

Jedu do Stylesu

Nesmírný zájem, který na veřejnosti vyvolal případ, jenž byl ve své době znám pod jménem „Styleský“, dnes již poněkud opadl. Ovšem vzhledem k všeobecnému rozruchu, který jej doprovázel, jsem byl požádán jednak mým přítelem Poirotem a pak také rodinou samotnou, abych celý příběh sepsal. Doufáme, že tak konečně umlčíme všechny ty senzační pověsti, jež o něm stále ještě kolují.

Nejprve stručně uvedu, za jakých okolností jsem byl s touto událostí spojen.

Jako válečný invalida jsem byl propuštěn z frontové linie do civilu; a po několika měsících, jež jsem strávil v poněkud depresivně působícím Domě rekonvalescentů, jsem byl poslán na zdravotní dovolenou. Zrovna jsem si lámal hlavu nad tím, co bych měl podniknout, neměl jsem totiž žádné blízké příbuzné ani přítele, když jsem potkal Johna Cavendishe. V uplynulých letech jsem ho vídal jen zřídka. Vlastně jsem ho ani pořádně neznal. Byl starší o dobrých patnáct let, přitom by mu ale čtyřicet pět let nikdo nehádal. Jako chlapec jsem často pobýval ve Stylesu, jeho rodišti v Essexu.

V družné náladě jsme zavzpomínali na staré časy, až náš hovor skončil tím, že mne pozval na styleské panství, abych tam strávil zdravotní dovolenou.

„Matka bude poctěna, bude-li se s vámi moci opět setkat -po tolika letech,“ dodal.

„Vaší matce se daří dobře?“ zeptal jsem se.

„Ach ano. Předpokládám, že víte, že se znovu provdala?“

Obávám se, že jsem dostatečně nezakryl své překvapení. Jak jsem si ji pamatoval, paní Cavendishová, která se provdala za Johnova otce, vdovce se dvěma syny, byla pohledná žena středních let. Nyní jí zcela jistě nemohlo být ani o den méně než sedmdesát let. Vybavil jsem si ji jako energickou, autokratickou osobnost, která toužila po tom, aby byla obdivována pro svoji veřejně prospěšnou činnost, přímo se vyžívala v pořádání nejrůznějších dobročinných bazarů a hraní si na Lady Štědrou. Byla to velmi přející žena a vlastnila pozoruhodný majetek.

Styleské panství, rozlehlé venkovské sídlo, zakoupil pan Cavendish na počátku jejich manželského soužití. O všem rozhodoval pod silným vlivem manželky, a když umíral, celé panství jí dokonce odkázal, stejně tak jako větší část svých příjmů; toto majetkové vypořádání zjevně nepřálo jeho dvěma synům. Avšak nevlastní matka se k nim chovala vždy velmi štedře; ostatně v době, kdy se jejich otec podruhé ženil, byli tak malí, že si o ní vždy mysleli, že je jejich vlastní matka.

Mladší Lawrence byl jemný mladík. Promoval jako lékař, ale brzy se medicínské kariéry vzdal, žil na zámku a pokoušel se uspokojit své literární ambice; jeho texty však nikdy nezaznamenaly zřetelný úspěch.

John se nějaký čas živil jako právní zástupce, ale nakonec se také usadil, a užíval si příjemný život venkovského pána.

Přede dvěma lety se oženil a přivedl svoji paní na styleské panství, nemohl jsem se však ubránit oprávněnému podezření, že by spíše přivítal, kdyby mu jeho nevlastní matka zvýšila apanáž, což by mu umožnilo pořídit si vlastní domov.

Jenže paní Cavendishová byla zvyklá prosazovat své představy a od ostatních očekávala, že se jí ve všem podvolí. Samozřejmě všechny se snažila ovládat, a byla to na, kdo držel ruku na měšci.

John si povšiml mého překvapení nad matčiným novým sňatkem a poněkud žalostně se pousmál.

„Svéhlavá malá krobiánka!“ pronesl prudce. „Nebudu před vámi, Hastingsi, tajit, že nám život setsakramentsky ztrpčuje. Pokud jde o Evie - vzpomínáte si na Evie?“

„Ne.“

„Ach, předpokládám, že se objevila až po vás. Dnes to je matčina pravá ruka, její nejbližší důvěrnice, taková ta „všechno znám všechno vím“! Opravdu pašák - tahle stará Evie! Není právě mladá ani krásná, ale je dočista stejná jako taktika, kterou použili.“

„Chcete říci –“

„Ach, ten chlápek! Objevil se tady odnikud a tvrdil, že je druhý nebo jaký bratranec Evie, ačkoli ona pak zrovna dvakrát nepřekypovala nadšením, když měla příbuzenský vztah potvrdit. Ten chlápek je hotový nýmand, každý to může vidět. Nosí velký černý plnovous a za každého počasí si obouvá lakované kožené boty! Ale matka si ho okamžitě oblíbila a přijala ho jako tajemníka

- však víte, bez ní by těžko ty stovky dobročinných spolků mohly přežít.“

Přikývl jsem.

„Dobře, tak válka změnila stovky na tisíce, jak jinak. A bezpochyby se ten chlápek pro ni v tomto ohledu stal velmi užitečný. Ale krve by se nám v žilách nedořezal, když před třemi měsíci náhle oznámila, že se s Alfrédem zasnoubila! Přitom ten chlápek musí být přinejmenším o dvacet let mladší než ona! To, jak si políčil na její majetek, bylo prostě nestoudné, ale co naděláme - ona je svou vlastní paní a rozhodla se za něho provdat.“

„To ale musí být pro vás pro všechny obtížná situace.“

„Obtížná! Přímo ohavná!“

Tak to se tedy přihodilo, a já jsem o tři dny později vystupoval z vlaku na nástupiště absurdně malé železniční staničky Styles St. Mary, ležela uprostřed zelených polí a venkovských cest obklopených živými ploty a pro její existenci by se jen těžko hledal jediný rozumný důvod. John Cavendish na mne už čekal a hned mě směřoval k automobilu.

„Nějakým zázrakem se mi podařilo obstarat jednu dvě kapky benzínu,“ poznamenal. „Tedy hlavně zásluhou matčiny proslulosti.“

Vesnice Styles St. Mary se nalézala ve vzdálenosti necelých dvou mil od malé železniční stanice a styleské panství leželo míli na druhou stranu. Byl teplý den počátku července. Když jste se zadívali napříč plochou krajinou Essexu, zelenou a pokojnou v odpoledním slunci, zdálo se vám téměř nemožné, že nedaleko odtud zuří válečná vřava. Měl jsem pocit, že

jsem se znenadání zatoulal do jiného světa. Když jsme vjížděli vstupní branou dovnitř do zámku, John řekl:

„Obávám se, aby to tu pro vás nebylo až příliš ospalé, Hastingsi.“

„Můj drahý příteli, přesně po tom právě toužím.“

„Ach, chcete-li vést zahálčivý život, pak zde je příjemně. Já mám dvakrát týdně vojenský výcvik s dobrovolníky a jinak pracuji na statku, stejně jako manželka. Ta vstává pravidelně každé ráno již v pět hodin, aby podojila, a věnuje se tomu až do oběda. Koneckonců život tady by nebyl tak špatný -nebýt toho chlápka Alfréda Inglethorpa!“ Náhle zprudka zabrzdil a spěšně pohlédl na hodinky. „Napadlo mne jen, jestli nestihneme vyzvednout Cynthii. Ale zdá se, že ne, právě odchází z nemocnice.“

„Cynthii! Vaši ženu?“

„Ne, Cynthia je chráněnka mé matky, dcera jedné její dávné spolužačky, která si vzala za muže takového darebáka, právního zástupce. Ten ve své profesi pohořel a dívka zůstala osiřelá a bez prostředků. Moje matka se rozhodla, že ji zachrání, a Cynthia s námi žije už téměř dva roky. Pracuje sedm mil odtud v Tadminsteru, v nemocnici Červeného kříže.“

Poslední slova pronášel, když už jsme přijížděli k hezkému starému sídlu. Od květinového záhonu se narovнала dáma oděná v silné tvídové sukni.

„No tak, Evie, přivážím našeho zraněného hrdinu! Pan Hastings, slečna Howardová.“

Slečna Howardová mě přivítala srdečným, téměř bolestivým stiskem ruky. Zaujala mne modrýma očima a sluncem opálenou tváří. Byla to zdravě vyhlížející žena : okolo čtyřicítky, s hlubokým, téměř mužským hlasem i a

velkým neforemným hranatým tělem na silných nohách - obutá byla v pevných kožených botkách. Styl jejího hovoru byl, jak jsem brzy zjistil, telegraficky stručný.

„Plevel nás pohlcuje jako dům ohnivě jazyky. Nestačím jej trhat. Budou vás taky nutit. Nedejte se!“

„Jsem si jistý, že to pro mě bude potěšení, když budu moci být nápomocný,“ zareagoval jsem.

„Nemluvte tak. Za chvíli toho budete litovat.“

„Jste cynická, Evie,“ řekl John s úsměvem. „Kde se dnes podává čaj -uvnitř, nebo venku?“

„Venku. Příliš hezký den, než abychom se smažili v domě.ů

„Tak pojd'te, už jste se dnes na zahradě nadřela dost. Jistě znáte úsloví „Je hoden dělník mzdy své“. Pojd'te, osvěžíme se.“

„Dobře,“ řekla slečna Howardová a stáhla si zahradnické rukavice. „Myslím, že vám dám za pravdu.“

Kráčela před námi po cestě kolem zámku až tam, kde se podával ve stínu velkého fíkovníku čaj.

Z jednoho z proutěných křesel se zdvihla vysoká postava a popošla několik kroků, aby nás uvítala.

„Moje žena, pan Hastings,“ řekl John.

Nikdy nezapomenu na první setkání s Mary Cavendishovou. Na siluetu její útlé postavy v ostrém protisvětle;na ten jasný oheň, jenž plál v jejích překrásných žlutohnědých očích, nádherných očích, tak jiných, než jaké jsem kdy u žen spatřil; na pohled plný klidné síly, jenž nicméně vyjadřoval, jak divoká a nezkrotná ta krásná žena je -všechny tyto dojmy se mi navždy vryly do paměti. Nikdy na tu chvíli nezapomenu.

Krátce mne přivítala tichým, ale jasným hlasem, a já jsem se pohodlně usadil v proutěném křesle, v té chvíli

jsem si blahořečil, že jsem Johnovo pozvání přijal. Paní Cavendishová nabízela čaj a několik poznámek, které pronesla, podpořilo můj první dojem o ní jako o naprosto fascinující ženě. Bystrý posluchač vždy podněcuje, a tak jsem se rozpovídal, vzpomínal jsem v žertovném duchu na jednu lapálii z pobytu v Domě rekonvalescentů, přehnaně jsem se přitom chválil, prostě jsem bavil svoji hostitelku. John, i když je samozřejmě příjemný muž, mne rázem nezajímal ani v nejmenším.

V tom okamžiku jsem zaslechl z nedalekého otevřeného francouzského okna dobře známý hlas:

„Alfréde, napíšeš po čaji princezně, ano? Já sama pak napíši lady Tadminsterové. Anebo nejprve počkáme na odpověď od princezny? V případě zamítnutí tak lady Tadminsterová otevře dopis jeden den a paní Crosbieová až druhý. Pak je tady ještě vévodkyně - ohledně té školní dobročinné akce.“

Muž cosi nezřetelně odpověděl, načež hlas paní Inglethorové opět zesílil:

„Ale ano, samozřejmě. Po čaji nám to půjde jistě lépe. Jsi tak moudrý, drahý Alfréde.“

Prosklené dveře se rozevřely ještě více a objevila se v nich bělovlasá elegantní stará dáma s poněkud panovačným chováním. Vzápětí vyšla na trávník. Následoval ji muž, z jehož pohybů číšela uctivost.

Paní Inglethorová mne uvítala a překypovala přitom city.

„Není-liž to roztomilé, pane Hastingsi, znovu se s vámi po všech těch letech setkat. Alfréde, miláčku, pan Hastings - můj manžel.“

Pohlédl jsem na „miláčka Alfréda“ s určitou zvědavostí. Nelíbil se mi. Vypadal tak trochu jako z

jiného světa. Už jsem se nedivil Johnově poznámce o jeho vousu. Byl jeden z nejdelších a nejčernějších, jaké jsem kdy viděl. Na nose nosil zlatě obroubený skřípec a měl takové neobvyklé rysy v obličeji. To mne zarazilo, vůbec se sem nehodil. Jeho hlas zněl hluboce a falešně. Prkenně mi podal ruku a řekl:

„Je mi velkým potěšením, pane Hastingsi.“ Pak se obrátil k manželce: „Emily, nejdražší, zdá se mi, že ta poduška poněkud navlhla.“

Mazlivě se na něho usmála, když podušku zdvihl a s přehnanou láskyplnou péčí vyměnil za jinou. Jaký bláznivý projev slepé zamilovanosti od jinak inteligentní ženy!

Zdálo se, že přítomnost pana Inglethorpa zkazila ostatním náladu. Obzvláště slečna Howardová vůbec neskrývala své skutečné pocity. Ovšem nezdálo se, že by si paní Inglethorpová něčeho všimla. Její výřečnost, jak jsem si ji pamatoval z dřívějšíka, neztratila za uplynulé roky nic na síle, všechny doslova zaplavila přívalem slov, hovořila především o nejbližším charitativním bazaru, který připravovala a který se měl již brzy uskutečnit. Občas se obrátila ke svému manželovi a upřesňovala s ním některé časové údaje. Ten se choval stále stejně ostražitě. Od prvních chvil jsem ho nesnášel, a to si troufám tvrdit, že se se svými bezprostředními úsudky obvykle nemýlím.

Za okamžik paní Inglethorpová oslovila Evelyn Howardovou a vydala jí pokyny ohledně dopisů. Její manžel mne přitom oslovil svým snaživým hlasem:

„Služba v armádě je vaše zaměstnání, pane Hastingsi?“

„Nikoli, před válkou jsem pracoval u Lloyda.“

„A vrátíte se tam, až všechno skončí?“
„Možná. Buď tam, anebo začnu s něčím novým.“
Mary Cavendishová se naklonila kupředu.
„Jaké byste si vybral zaměstnání, kdybyste se mohl rozhodnout jen tak, podle svých zálib?“
„No, přijde na to.“
„Žádný tajný koníček?“ zeptala se. „Řekněte mi - přitahuje vás něco? Každý je - obvykle trochu absurdní.“
„Asi se mi budete smát.“
Nepatrně se usmála.
„Možná.“
„Tak dobře, mým tajným přáním vždy bylo stát se detektivem!“
„Skutečně - ve Scotland Yardu? Nebo jako Sherlock Holmes?“
„Ach, samozřejmě že jsem chtěl být Sherlockem Holmesem. Ale opravdu, myslím to zcela vážně, tahle představa mne vzrušuje. Jednou jsem potkal v Belgii muže, velmi slavného detektiva, a ten mne zcela nadchl. Skvělý muž. Říkal, že každé úspěšné detektivní pátrání je pouze záležitostí zvolené metody. Můj systém vychází z jeho -i když jsem samozřejmě pokročil poněkud dále. Byl to důvtipný malý muž, opravdový dandy, ovšem velmi chytrý.“
„Každý dobrý detektivní příběh je takový ,“ poznamenala slečna Howardová. „Jenže kolik nesmyslů už bylo napsáno. Zločinec odhalený v poslední kapitole. Každý trne v úžasu. Přitom při skutečném mordu -hned byste věděli, kdo je pachatel.“
„Ale kolik zločinců nebylo vůbec odhaleno,“ namítl jsem.

„Nemám teď na mysli policii, ale ostatní lidi, kteří mají se zločinem něco společného, kterých se dotkl. Rodinu. Členy rodiny neoklamete. Ti by věděli, kdo je pachatel.“

„Podle vás tedy,“ řekl jsem pobaveně, „kdybyste byla nablízku zločinu, řekněme vraždě, byla byste schopná bez zaváhání ukázat prstem na vraha?“

„Samozřejmě. Možná bych nebyla schopná prokázat vše po právní stránce. Ale jsem si jistá, že bych znala viníka. Kdyby se objevil nablízku, cítila bych to v konečcích prstů.“

„Mohla by to být i „ona“,“ navrhl jsem.

„Mohla. Ale vražda je násilný zločin. Častěji se uvádí ve spojitosti s muži.“

„Nikoli v případě otravy.“ Jasný hlas paní Cavendishové mě vylekal. „Doktor Bauerstein včera řekl, že kvůli všeobecné ignoranci méně známých jedů lékařskou veřejností pravděpodobně nebyly vyšetřeny mnohé případy otravy.“

„Mary, proč jen vedete takovou úděsnou konverzaci!“ vykřikla paní Inglethorpová. „Jako kdyby na mne sáhla smrt. Ach, támhle je Cynthia!“

Mladá dívka v uniformě zdravotní sestry zlehka přeběhla trávník.

„Cynthio, proč jsi se dnes tak opozdila? Toto je pan Hastings - slečna Murdochová.“

Cynthia Murdochová byla svěží dívka, plná života a mladistvého elánu. Sňala si z hlavy čepec a já jsem mohl obdivovat velké, volně rozpuštěné vlny jejích kaštanově hnědých vlasů a bělost její křehké ruky, jež se natáhla pro čaj. Byla to tmavooká krasavice s dlouhými řasami.

Usadila se na zemi vedle Johna, a když jsem jí podával talíř se sendviči, usmála se na mne.

„Posaďte se na trávník, no tak. Je to mnohem příjemnější.“

Poslušně jsem usedl.

„Vy pracujete v Tadminsteru, že ano, slečno Murdochová?“

Přikývla.

„Dobře mi tak.“

„Jsou tam na vás oškliví?“ pokusil jsem se zažertovat.

„To by si mohli zkusit!“ vykřikla Cynthia tónem hlasu, který vyžadoval respekt.

„Mám sestřenici, která pracuje jako ošetřovatelka,“ poznamenal jsem. „A ta se velmi obává ctihodných sester.“

„Nedivím se jí. Ctihodné sestry jsou, však vy víte, pane Hastingsi. Ony jednoduše existují! Nemáte představu, jaké jsou! Ale já nejsem ošetřovatelka, díkybohu, já pracuji v lékárně.“

„Kolik lidí jste už otráвила?“ zeptal jsem se s úsměvem.

Cynthia se zasmála také.

„Ach, stovky!“ řekla.

„Cynthio,“ přerušila ji paní Inglethorpová, „myslíš, že bys pro mne mohla přepsat pár poznámek?“

„Samozřejmě, teto Emily.“

Okamžitě vyskočila ze země a něco v jejím chování mi připomnělo, že její postavení bylo závislé a že paní Inglethorpová, laskavá jako obvykle, jí to neopomněla připomenout.

Moje hostitelka se ke mně obrátila.

„John vám ukáže váš pokoj. Večeře se podává v půl osmé. Občas pořádáme pozdní večeře. Lady Tadminsterová, manželka našeho poslance - ona byla dcera zesnulého lorda Abbotsburyho -to dělá také tak. A souhlasí se mnou, že musíme jít příkladem v tom, jak šetřit. Jsme jen obyčejná válečná domácnost, u nás se nic nezkaží - dokonce každý kousíček použitého papíru je schraňován a poslán pryč v pytlích.“

Vyjádlil jsem nad tím své potěšení a John mne odvedl do zámku a pak nahoru po širokém schodišti, jež se rozdvjovalo v půli cesty do rozdílných křídel budovy. Můj pokoj se nacházel v levém křídle a nabízel výhled do parku.

John mne opustil a už o několik minut později jsem ho viděl z okna, pomalu kráčet přes trávník zavěšený do Cynthie Murdochové. Pak jsem zaslechl, jak paní Inglethorpová volá netrpělivě „Cynthio“, a hned nato se dívka od něho odpoutala a odběhla dozadu do domu. V tentýž okamžik vystoupil ze stínu stromu muž a pomalu se ubíral stejným směrem. Vyhlížel na čtyřicet, byl velmi snědý, v hladce oholeném obličejí měl melancholický výraz.

Zdálo se, že ho právě cosi citelně zasáhlo. Když míjel mé okno, pohlédl nahoru a já jsem ho okamžitě poznal, i když se za posledních patnáct let, kdy jsme se viděli naposledy, velmi změnil. Byl to Johnův mladší bratr Lawrence Cavendish. Přemýšlel jsem nad tím, co se asi přihodilo, že se tak tvářil.

Vzápětí se mi však vytratil z mysli a já se vrátil k přemítání nad svými záležitostmi.

Večer uplynul v příjemné atmosféře; a té noci jsem. poprvé snilo nádherné, tajemné ženě, o Mary Cavendishové.

Příští ráno jsme se probudili do jasného a slunečného dne a já jsem byl plný očekávání následujících příjemných chvil.

Paní Cavendishovou jsem nespatrił až do času oběda, poté se sama nabídla, že mne provede po okolí, strávili jsme spolu okouzlující odpoledne, toulali se po lesích a do zámku se vrátili až okolo páté.

Jakmile jsme vstoupili do velké haly, John nám oběma pokynul, abychom s ním zašli do kuřáckého salonu. Z výrazu jeho tváře jsem okamžitě pochopil, že se přihodilo něco dramatického. Následovali jsme ho dovnitř a on za námi zavřel dveře.

„Ty, Mary, došlo k pěkné šlamastyce. Evie se pohádala s Alfrédem Inglethorpem a je na odchodu.“

„Evie?“

John sklesle přikývl.

„Ano; víte, šla za matkou, a pak -ach, ale tady je Evie samotná.“

Slečna Howardová vstoupila do místnosti. Rty měla přísně sevřené a nesla si malý kufr. Vypadala rozrušená a odhodlaná, ale taky trochu zahnaná do kouta. „V každém případě,“ vybuchla, ůjsem řekla jenom to, co si opravdu myslím!“

„Moje drahá Evelyn,“ vykřikla paní Cavendishová, „to nemůžte být pravda!“

Slečna Howardová neradostně přikývla.

„Pravda pravdoucí! Obávám se, že jsem Emily řekla některé věci, na které hned tak nezapomene, natož aby mi je rychle odpustila. Řekla jsem jí naplno, co jsem

měla na srdci. I když po některých lidech taková slova jen sklouznou. Řekla jsem jí: „Jste stará žena, Emily, a není větší blázen než starý blázen. Ten muž je o dvacet let mladší než vy a nenamlouvejte si, proč si vás vzal. Pro peníze! Je to na vás, ale nedávejte mu z nich příliš. Farmář Raikes má velmi hezkou mladou ženu. Zeptejte se jen svého Alfréda, kolik času s ní tráví. Byla velmi rozzlobená. Přirozeně! Pokračovala jsem: „Hodlám vás varovat, ať už vás to těší nebo ne. Ten muž vás klidně zamorduje ve vaší posteli a ani se přitom nezachvěje. Je to hodně špatný člověk. Můžete mi na to říci, co chcete, ale pamatujte si, já jsem vás varovala. On je opravdu zlý!“

„Co ona na to?“

Slečna Howardová vyšpulila ústa s nesmírně výmluvnou grimasou.

„Drahoušek Alfréd - nejdražší Alfréd - zlomyslné pomluvy - zlomyslné lži - zlomyslná žena - obvinít mého drahého manžela! A čím dříve zmizím ze zámku, tím lépe. Takže odcházím.“

„To snad ne, teď hned?“

„Právě teď!“

Na okamžik jsme zkoprněli a zírali na ni. Nakonec ale John Cavendish, když zjistil, že veškeré přemlouvání je k ničemu, odešel, aby se podíval na jízdní řád vlaků. Jeho manželka ho následovala a stále jen opakovala něco v tom smyslu, že by bylo dobré přesvědčit paní Inglesbyovou, aby si vše ještě rozmyslela.

Ve chvíli, kdy opustili místnost, se tvář slečny Howardové proměnila. Dychtivě se ke mně naklonila.

„Pane Hastingsi, vy jste čestný muž. Vám mohu důvěřovat, že?“

Byl jsem z těch slov trochu vyvedený z míry. Položila svoji ruku na mou a ztišila svůj hlas téměř do šepotu.

„Dohlédněte na ni, pane Hastingsi. Moje ubohá Emily. Jsou to žraloci -všichni. Ach, dobře vím, o čem hovořím. V tomhle domě není nikdo, kdo by nebyl na mizině a netoužil po jejích penězích. Vždy jsem ji chránila, dokud na to moje síly stačily. Nyní jsem ale mimo a oni toho zneužijí.“

„Samozřejmě, slečno Howardová,“ řekl jsem, „udělám všechno, co bude v mých silách, ale jsem si jistý, že jste nyní velmi rozrušená a rozčilená.“

Přerušila mne se vztyčeným ukazováčkem.

„Mladý muži, věřte mi. Jsem na tomhle světě o trochu déle nežli vy. Vše, oč vás žádám, je, abyste měl oči otevřené. Brzy poznáte, o čem jsem hovořila.“

Otevřeným oknem pronikl dovnitř rachot motoru a slečna Howardová povstala a vykročila směrem ke dveřím. Zvenku zazněl Johnův hlas. Již s rukou na klice se ke mně obrátila a řekla:

„Pane Hastingsi, nade všechno vás zapřísahám, nespustíte oči z toho ďábla -z jejího manžela!“

Nezbývalo více času. Slečnu Howardovou pohltila dojemná chvíle loučení, stále se ozýval nesouhlas s jejím rozhodnutím. Manželé Inglesby se neobjevili.

Ve chvíli, kdy automobil zmizel, se paní Cavendishová od nás náhle odpoutala a přešla přes cestu na trávník v ústrety vysokému vousatému muži, očividně

zde nebyl poprvé. Když mu podávala ruku, začervenala se.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se ostře, instinktivně jsem tomu muži nedůvěřoval.

„To je doktor Bauerstein,“ řekl John krátce.

„A kdo je doktor Bauerstein?“

„Pobývá ve vesnici, odpočívá a nabírá nové síly po těžkém nervovém zhroucení. Je to specialista z Londýna, velmi chytrý muž -podle mého jeden z největších žijících znalců jedů na světě.“

„A velmi dobrý přítel Mary,“ vyhrkla rychle Cynthia.

John Cavendish sraštil čelo a změnil téma hovoru. „Pojďme se projít, Hastingsi. Mám náladu pod psa. Evelyn Howardová měla sice vždy drsný jazyk, ale v celé Anglii nad ní nebylo věrnějšího přítele.“

Vydali jsme se směrem k polím a pak jsme zahnuli dolů směrem k vesnici, kráčeli jsme mezi stromy, které lemovaly celou jednu stranu pozemku. Když jsme se potom vraceli jednou z bran, mījela nás s úsměvem ve tváři lehce předkloněná hezká mladá dívka snědého cikánského typu. „To je ale krasavice,“ poznamenal jsem s obdivem.

Johnova tvář ztuhla.

„Paní Raikesová.“

„Ta, o které slečna Howardová –“

„Přesně ta,“ řekl John stroze.

Pomyslel jsem na bělovlasou starou paní ve velkém zámeckém domě a pak na živou zlomyslnou tvářičku, která se na nás před okamžikem usmála, a náhle mnou projelo nejasné neblahé tušení, které jako by se vznášelo nablízku. Mávl jsem nad tím rukou.

„Styleské panství je skutečně nádherné staré místo,“ řekl jsem Johnovi.

Poněkud sklesle přikývl.

„Ano, je to pěkný majetek. Jednou mi bude patřit - ostatně podle práva se tak mělo stát již dávno, kdyby ovšem otec vyhotovil řádnou poslední vůli. Taky bych dnes nemusel být na dně.“

„Vy jste na mizině?“

„Můj drahý Hastingsi, nezáleží mi na tom, že se to dozvíte, ano, jsem v koncích, bez peněz.“

„Bratr vám nemůže pomoci?“

„Lawrence? Vydáváním svých mizerných veršů v luxusních vazbách přichází o každou penci, ke které se kdy dostal. Jsme dočista na mizině. Moje matka se k nám, pravda, chovala vždy úžasně, to musím přiznat. Až donedávna. Jenže když se vdala -“ Odmlčel se a zamračil se.

Poprvé jsem pocítil, že s odchodem Evelyn Howardové zmizelo i něco nedefinovatelného z atmosféry styleského sídla. Už jen její přítomnost uklidňovala. Nyní však ovzduší zhoustlo -vzduch se zdál být prosycený podezřeními. Až nepříjemně často se mi zjevovala zlověstná tvář doktora Bauersteina. Nejasné tušení zcela zaplnilo moji mysl. Na okamžik jsem měl pocit, že přichází d'ábel.

Šestnáctého a sedmnáctého července

Do Stylesu jsem přijel pátého července. Nyní přejdu k událostem z šestnáctého a sedmnáctého onoho měsíce. Pro přehlednost zrekapituluji čtenářům události těchto dní přesně tak, jak jen to bude možné. Později byly během soudního procesu probírány za dlouhých a únavných křížových výslechů.

Několik dnů po odjezdu Evelyn Howardové jsem od ní obdržel dopis, v němž mi psala, že pracuje jako zdravotní sestra ve velké nemocnici v Middlinghamu, průmyslovém městě vzdáleném nějakých patnáct mil, a naléhavě mne žádala, abych jí dal vědět, kdyby paní Inglethorpová projevila ochotu k usmíření.

Jediné, co tehdy rušilo poklid mých dní, bylo pozoruhodné a pro mne nevysvětlitelné chování paní Cavendishové, jež se tak často objevovala ve společnosti doktora Bauersteina. Co na tom muži viděla, tomu jsem stále nemohl přijít na kloub, ale nepřestávala ho zvat na návštěvy a často s ním potom vycházela na dlouhé výpravy. Přiznávám, že jsem byl zcela neschopný rozpoznat, v čem tkvěla jeho přitažlivost.

Šestnáctý červenec připadl na pondělí. Byl to den plný zmatků. Předtím se však konal v sobotu proslulý dobročinný bazar a předpokládalo se, že se protáhne až

do pozdní noci estrádním programem, v jehož průběhu mělo dojít k několika charitativním vystoupením, paní Inglethorpová zamýšlela recitovat Válečnou poemu. Už od rána jsme byli všichni velmi zaměstnaní zařizováním a výzdobou sálu ve vesnici, kde se měla celá akce konat. Obědvali jsme později a odpoledne jsme odpočívali na zahradě. Všiml jsem si, že John se choval poněkud neobvykle. Zdál se velmi rozrušený a netrpělivý.

Po čaji si šla paní Inglethorpová lehnout, aby si odpočinula před svým večerním vystoupením, a já jsem vyzval Mary Cavendishovou k tenisovému zápasu.

Okolo tři čtvrti na sedm na nás paní Inglethorpová zavolala, abychom si pospíšili, jelikož večeře byla podávána ten den dříve. Měli jsme co dělat, abychom se neopozdili; a jídlo ještě stálo na stole, když před vchod předjel automobil.

Estráda měla velký ohlas a za recitaci sklidila paní Inglethorpová ohromný aplaus. Na jevišti se odehrálo i několik hereckých scének, v nichž účinkovala Cynthia. Ta se s námi pak už nevrátila, několik jejích přátel, s nimiž vystupovala na jevišti, ji pozvalo na večírek.

Následující ráno paní Inglethorpová posnídala v posteli, přece jen se cítila poněkud unavená; ale v půl jedné se objevila čilá a přinutila Lawrence a mne, abychom ji doprovodili na jeden slavnostní oběd.

„Takové půvabné pozvání od paní Rollestonové. Sestry lady Tadminsterové, však ji znáte. Rollestonovi přišli s Vilémem Dobyvatelem -je to jedna z nejstarších rodin v zemi.“

Mary se omluvila s tím, že má domluvenou schůzku s doktorem Bauersteinem.

Oběd se odehrál v příjemné atmosféře, a když jsme odjížděli, Lawrence navrhl, že bychom se mohli vrátit do zámku cestou přes Tadminster, což bylo sotva míli stranou od naší trasy, a tam bychom mohli navštívit Cynthii v lékárně, v níž pracuje. Paní Inglethorpová připustila, že to je výborný nápad, ale protože musí napsat ještě několik dopisů, vysadí nás tam samotné, a my se pak vrátíme s Cynthií bryčkou.

Až do chvíle, než se objevila Cynthia - vypadala tak úžasně a sladce ve svém dlouhém bílém overalu - a nezaručila se za nás, jsme marnili čas s podezřívavým nemocničním vrátným. Odvedla nás nahoru do své svatyně a představila jednomu svému kolegovi, hrůzu nahánějícímu individuu, kterého Cynthia se zlomyslným úšklebkem představila jako „Zobana“.

„Tolik lahví!“ vykřikl jsem, když jsem přehlédl malou místnost. „Opravdu jste si jistá, co v každé z nich je?“

„Proboha, řekněte něco originálnějšího,“ zasténala Cynthia. „Každý, kdo sem přijde, papouškuje to samé. Skutečně přemýšlíme o tom, že udělíme cenu prvnímu, kdo vejde a nevyhrkne: Tolik lahví! A jsem si jistá, že další věta, kterou hodláte pronést, bude: Kolik lidí jste otrávil?“

S úsměvem jsem doznal, že se cítím provinile.

„Kdyby jen lidé věděli, jak fatálně jednoduché je někoho omylem otrávit, nežertovali by o tom. Pojdme, dáme si šálek čaje. V této skříni máme všechny druhy. Opravdu, Lawrenci -tohle je travičská skříň. Ale ne, je to jen obyčejná velká skříň -tak je to správně.“

U čaje jsme se vesele bavili a později jsme pomohli Cynthii umýt hrnky. Právě jsme uklízeli

poslední čajovou lžičku, když se ozvalo zaklepání na dveře. Cynthii a „Zobanův“ obličej se rázem proměnily, strnuly v přísném chladném výrazu.

„Vstupte,“ řekla Cynthia ostrým profesionálním tónem.

Objevila se mladá a poněkud vystrašená ošetrovatelka s láhví, kterou podala "Zobanovi", ten s ní ale zamával směrem k Cynthii s poněkud záhadně znějící poznámkou:

„Já tady dnes opravdu nejsem.“

Cynthia vzala láhev a vážně ji zkoumala pohledem.

„Měla být odeslána už ráno.“

„Sestra se velmi omlouvá. Zapomněla.“

„Sestra by si občas měla přečíst směrnice.“

Z téměř nepostřehnutelného výrazu v očích ošetrovatelky jsem usoudil, že toto sdělení obávané „Sestre“ zřejmě jen těžko zopakuje.

„Nebude to dříve než zítra,“ skončila Cynthia.

„Nemyslíte, že by bylo možné, aby to bylo hotové už dnes večer?“

„Dobrá,“ řekla Cynthia laskavě, „jsme sice velmi vytížení, ale jestli vybude chvilka, bude to připravené.“

Útlá dívka odešla a Cynthia pohotově sňala z police sklenici s víkem, naplnila láhev a položila ji na stůl vedle dveří.

Zasmál jsem se.

„Přísnost musí být?“

„Přesně tak. Pojd'me na náš malý balkon. Z něj uvidíte celou nemocnici.“ Následoval jsem Cynthii a jejího přítele a oni mi ukazovali různá oddělení. Lawrence zůstal za námi, ale to už ho Cynthia s

odvrácenou hlavou přes rameno popoháněla, aby se k nám připojil. Pak se podívala na hodinky.

„Nemáme už více práce, Zobane?“

„Ne.“

„Dobře. V tom případě můžeme zamknout a jít.“

Náhle jsem viděl Lawrence ve zcela jiném světle než odpoledne. Ve srovnání s Johnem nebylo vůbec jednoduché se v něm vyznat. Lišil se od něho téměř ve všem, byl nezvykle zdrženlivý a rezervovaný.

Přesto z něj vyzařoval určitý šarm a já jsem z toho usuzoval, že kdyby ho člověk skutečně dobře poznal, jistě by k němu získal hlubokou náklonnost. Líbilo se mi, že jeho chování k Cynthii bylo poněkud zdrženlivé, také ona působila v jeho společnosti poněkud ostýchavým dojmem. Ale to odpoledne oba jen zářili a tlachali spolu skoro jako malé děti.

Když jsme projížděli vesnicí, vzpomněl jsem si, že jsem si chtěl koupit nějaké známky, a tak jsme zastavili u poštovního úřadu.

Po nákupu jsem vycházel ze dveří a téměř jsem vrazil do drobného muže, jenž právě vstupoval. Odstoupil jsem a omlouval se, když mě ten člověk náhle a s hlasitým výkřikem sevřel v náručí a vřele políbil.

„*Mon ami*, Hastings!“ zvolal. „Je to vskutku *mon ami* Hastings!“

„Poirote!“ vykřikl jsem.

Obrátil jsem se k bryčce.

„Tohle je velmi milé setkání, slečno Cynthio. Můj starý přítel, monsieur Poirot, kterého jsem neviděl mnoho let.“

„Ach, ale my známe monsieura Poirota,“ řekla Cynthia zvesela. „Já jsem ovšem netušila, že je váš přítel.“

„Ano, vskutku,“ řekl Poirot vážně. „Také znám mademoiselle Cynthii. Víte, jsem zde díky dobročinným aktivitám dobré paní Inglethorpové.“ Když jsem na něho tázavě pohlédl, pokračoval: „Ano, můj příteli, byla tak laskavá, že do své přízně zahrnula i sedm mých krajanů, kteří byli nuceni, žel bohu, uprchnout ze své rodné země. My, Belgičané, na ni budeme vždy vzpomínat s vděčností.“

Poirot byl výjimečně vyhlízející malý muž. Měřil stěží sto šedesát centimetrů, ale pohyboval se s velkou důstojností. Tvar jeho hlavy opisoval přesně tvar vejce a vždy ji měl nakloněnou trochu na stranu. Jeho knír byl velmi navoskovaný, vojenského zástřihu. Upravenost I jeho šatu byla téměř neuvěřitelná; věřím tomu, že smítko prachu by mu způsobilo více bolesti než zranění střelou. Přesto tento bizarní malý muž hejskovského vzezření, kterého jsem ke své lítosti nyní viděl znatelně ochablého, patřil svého času k nejoslavovanějším příslušníkům belgické policie. Jeho detektivní nadání bylo mimořádné a dosáhl velkolepých triumfů, když přišel na kloub některým z největších záhad těch dní.

Upozornil mne na malý dům, který obýval se svými belgickými přáteli, a já jsem mu slíbil, že ho velmi brzy navštívím. Pak pozdvihl svůj klobouk směrem k Cynthii s rozmáchlým gestem na pozdrav a my jsme odjeli.

„Drahý malý muž,“ řekla Cynthia, „vůbec jsem netušila, že se znáte.“

„Aniž si to uvědomujete, hostíte opravdu prosiulou osobnost,“ odvětil jsem.

A po zbytek cesty domů jsem jim vyprávělo nejrůznějších pozoruhodných výkonech a úspěších Hercula Poirota.

Vrátili jsme se ve velmi veselé náladě. Jakmile jsme vstoupili do haly, paní Inglethorpová vyšla ze svého budoáru. Vyhlížela ruměná a rozmrzelá.

„Ach, to jste vy,“ řekla.

„Děje se něco, teto Emily?“ zeptala se Cynthia.

„Samozřejmě že ne,“ řekla paní Inglethorpová ostře.

„Co by se mělo dít?“ Pak si všimla Dorcas, komorné, která kráčela do jídelny, a zavolala na ni, aby jí přinesla několik poštovních známek do jejího budoáru.

„Jistě, madam.“ Stará služka zaváhala, pak nesměle dodala: „Nemyslíte, madam, že by bylo lepší, kdybyste byla v posteli? Vypadáte velmi unavená.“

„Možná máte pravdu, Dorcas -ano -ne -ne teď. Musím ještě před uzavřením pošty napsat několik dopisů. Zapálila jste oheň v mém pokoji, jak jsem vás žádala?“

„Ano, madam.“

„Pak tedy půjdu rovnou po večeri do postele.“

Vracela se do svého budoáru a Cynthia za ní upřeně hleděla.

„Propána! To jsem zvědavá, co se děje,“ řekla k Lawrencovi.

Nezdálo se však, že by ji slyšel, beze slova se totiž otočil a vyšel z domu.

Navrhl jsem Cynthii zahrát si krátce před večerí tenis a ona souhlasila, běžel jsem tedy nahoru pro svoji tenisovou raketu.

Paní Cavendishová scházela ze schodů. Možná to byl pouze můj dojem, ale také ona působila zvláště a rozrušeně.

„Jak se vám líbila procházka s doktorem Bauersteinem?“ zeptal jsem se a pokoušel se přitom působit tím nejlhostejnějším dojmem.

„Nikam jsem nešla,“ odvětila stroze. „Kde je paní Inglethorpová?“

„V budoáru.“

Její ruka pevně uchopila zábradlí schodiště, zdálo se, že je rozrušená z nějakého dřívějšího setkání, a vzápětí kolem mne sešla po schodech rychle dolů, přes halu do budoáru, a zavřela za sebou dveře.

Když jsem o několik minut později pospíchal k tenisovému kurtu, nemohl jsem minout otevřená okna budoáru a neslyšet kratičký útržek vzrušeného rozhovoru.

Mary Cavendishová říkala hlasem, z něhož bylo cítit, jak se zoufale snaží o sebekontrolu:

„Takže vy mně to neukážete?“

Načež paní Inglethorpová odpověděla:

„Moje drahá Mary, to ale nemá s tou záležitostí vůbec nic společného.“

„Pak mi to ukažte.“

„Říkám vám, to není tak, jak si představujete. S vámi i to nemá nic společného, ani v nejmenším.“

Načež Mary Cavendishová vyhrkla se stupňující se ! hořkostí: „Samozřejmě, možná bych se tak dozvěděla, že ho kryjete.“

Cynthia na mne už čekala a dychtivě mne vítala: „To vám povídám! Byla to ta nejstrašnější hádka! Mám to všechno od Dorcas.“

„Jaká hádka?“

„Mezi tetou Emily a jím. Já jen pevně věřím, že konečně přišla na to, jaký opravdu je!“

„Dorcas u toho přímo byla?“

„Samozřejmě že ne. Ale byla v té chvíli poblíž dveří. Prý to byla skutečná rvačka. Opravdu bych ráda věděla, co se tam ve skutečnosti přihodilo.“

Myslel jsem na snědou tvář paní Raikesové a na varování Evelyn Howardové, ale moudře jsem usoudil, že bude lepší držet se vpovzdáli, Cynthia zatím probírala kdejakou jen trochu schůdnou hypotézu a rozjařeně opakovala, že teď už ho teta Emily konečně pošle pryč a již nikdy se o něm nezmíní.

Zatoužil jsem po setkání s Johnem, ale nikde jsem ho neviděl. Bylo zřejmé, že se to odpoledne přihodilo něco velmi vážného. Ppokoušel jsem se zapomenout na těch několik slov, která jsem náhodou vyslechl; ale nedařilo se mi to ani při sebevětším úsilí. Co tak rozrušilo Mary Cavendishovou?

Když jsem sešel dolů na večeri, pan Inglethorp se nacházel v přijímacím salonu. Tvářil se netečně jako vždy a podivné vzezření toho muže mne silně zasáhlo nanovo.

Nakonec přišla dolů i paní Inglethorpová. Vypadala stále znepokojená a během jídla panovalo hluboké mlčení. Také Inglethorp byl neobvykle tichý. Jak se ale již stalo pravidlem, zahrnoval svoji ženu všemožnými drobnými pozornostmi, upravoval jí pod zády polštář, hrál prostě svůj part oddaného manžela. Ihned po večeri se paní Inglethorpová odebrala zpět do svého budoáru.

„Mary, pošlete mi nahoru kávu,“ zvolala. „Mám jen pět minut, než zavře pošta.“

Cynthia a já jsme přešli k otevřenému oknu salonu a posadili se k němu. Mary Cavendishová nám přinesla kávu. Zdála se rozrušená.

„Tak, vy mladí, mám rozsvítit, nebo máte raději šero?“ zeptala se. „Cynthio, zanesla byste paní Inglethorpové její kávu? Naliji ji.“

„Neobtěžujte se, Mary,“ řekl Inglethorp. „Zanesu ji Emily sám.“

Nalil ji a potom opatrně přešel místnost.

Lawrence ho následoval a paní Cavendishová si přisedla k nám.

Všichni tři jsme nějakou chvíli seděli potichu. Byla nádherná noc, horká a nehybná. Paní Cavendishová se jemně ovívala palmovým listem.

„Je příliš horko,“ vydechla potichu. „Přijde bouře.“

Ach, proč jen krásné chvíle nikdy nevydrží dlouho! Můj ráj bezcitně pošlapal důvěrně známý a srdečně nemilovaný hlas v hale.

„Doktor Bauerstein!“ vykřikla Cynthia. „Jaký podařený čas na návštěvu.“

Letmo jsem pohlédl se žárlivostí na Mary Cavendishovou, ale zdála se naprosto klidná, křehká bledost jejích tváří se nezměnila.

Vzápětí Alfréd Inglethorp uvedl doktora do salonu, ten však s provinilým úsměvem protestoval, že není dobře ustrojený. Popravdě řečeno zahrál divadelní výstup plný omluv, byl obalený blátem od hlavy až k patě.

„Copak jste vyváděl, doktore?“ zvolala paní Cavendishová.

„Musím se omluvit,“ trval na svém doktor. „Skutečně jsem ani v nejmenším nezamýšlel vejít, ale když na tom pan Inglethorp trval.“

„Dobře, Bauersteine, zdá se ale, že se vám něco přihodilo,“ řekl John, který právě vešel dovnitř z haly. „Nabídněte si kávu a řekněte, co se přihodilo.“

„Děkuji, hned.“ Usmál se a s poněkud truchlivým výrazem popisoval, jak na velmi nepřístupném místě objevil vzácný druh kapradiny, a když se k němu pokoušel dostat, ztratil rovnováhu a ostudně sklouzl do nedalekého rybníka.

„Slunce mne sice brzy osušilo,“ dodal, „ale obávám se, že můj vzhled není právě důstojný.“

V té chvíli paní Inglethorpová zavolala na Cynthii a dívka za ní rychle vyběhla ven z haly.

„Jen mi přines moji kabelku, drahá, mohu tě požádat? Půjdu si již lehnout.“

Dveře do haly byly široké. Zvedl jsem se ze svého místa ve stejném okamžiku jako Cynthia, John byl blízko mne. Byli jsme tedy tři svědkové, kteří mohli později odpřisáhnout, že paní Inglethorpová nesla svoji kávu sama, a nedotčenou. Večer jsem měl dokonale zkažený přítomností doktora Bauersteina. Zdálo se mi, že ten muž nikdy neodejde. Nakonec však přece jen vstal a já jsem si zhluboka, ulehčeně vydechl.

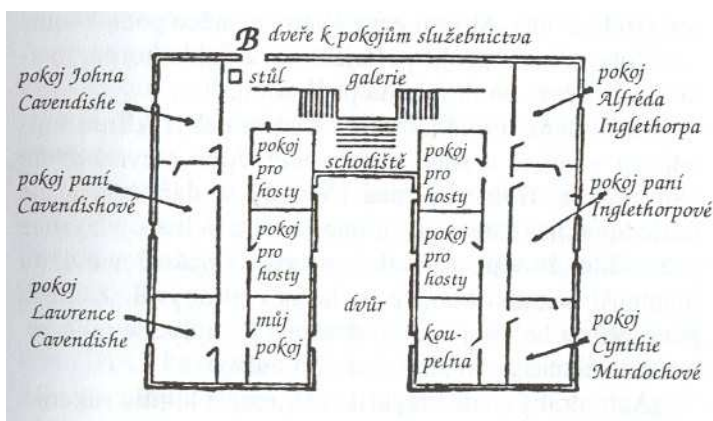
„Zajdu s vámi dolů do vesnice,“ řekl pan Inglethorp.

„Musím navštívit správce našeho majetku.“ Otočil se k Johnovi. „Nemusíte na mne čekat. Vezmu si klíč od domu.“

TŘETÍ KAPITOLA

Osudná noc

Abych pomohl zcela objasnit následující část příběhu, přikládám plánec prvního patra zámku ve Stylesu. Dveřmi označenými písmenem B bylo možné vstoupit do pokojů služebnictva. Ty však neměly žádné propojení s pravým křídlem, kde byly situovány pokoje manželů Inglethorpových.

Zdálo se mi, že musela být hluboká noc, když mne probudil Lawrence Cavendish. V ruce držel hořící svíci a z výrazu jeho rozrušené tváře jsem okamžitě vyčetl, že se přihodilo něco zlého.

„Co se děje?“ zeptal jsem se a pokoušel se posadit

a soustředit se.

„Obáváme se, že matka velmi vážně onemocněla. Zdá se, že prodělává nějaký záchvat. Bohužel se zamkla uvnitř pokoje.“

„Hned jsem tam.“

Vyskočil jsem z postele a rychle na sebe natáhl župan, j pak jsem následoval Lawrence chodbou a galerií do pravého křídla zámku.

Připojil se k nám John Cavendish a jeden nebo dva, služebníci postávali opodál a bázně přihlíželi. Lawrence se obrátil ke svému bratrovi.

„Co myslíš, že bychom teď měli udělat?“

Napadlo mne, že nikdy nebyla jeho nerozhodnost zřejmější.

John lomcoval klikou dveří od pokoje paní Inglethorové, ale všechno jeho úsilí bylo marné. Dveře byly samozřejmě zevnitř zamčené nebo zajištěné. Všichni v zámku byli v té chvíli již vzhůru. Z vnitřku pokoje se zřetelně ozývaly podezřelé zvuky. Museli jsme okamžitě něco podniknout.

„Pane, zkuste projít pokojem pana Inglethorpa,“ vykřikla Dorcas. „Ach, ubohá paní domu!“

Náhle jsem si uvědomil, že s námi nebyl Alfréd Inglethorp -vůbec o sobě nedal vědět. John otevřel dveře jeho pokoje. Byla tam tma, která by se dala krájet, ale následoval nás Lawrence a slabé světlo svíce v jeho ruce prozradilo, že v posteli nikdo nespál, v pokoji nebyl ani nejmenší náznak toho, že by ho někdo obýval. Zamířili jsme přímo ke spojovacím dveřím. Ty byly ale také zevnitř zamčené nebo zajištěné. Co teď?

„Ach, drahý pane,“ vykřikla Dorcas a lomila rukama, „co uděláme?“

„Jak já to vidím, nezbyvá než se pokusit vyrazit dveře. Avšak nebude to jednoduché. Ať jedna služebná zajde rychle dolů pro Bailyho a řekne mu, aby zajel ihned pro doktora Wilkinse. A teď tedy zkusíme vyrazit dveře. Ale okamžik, napadlo mne, nevedou tam také dveře z pokoje slečny' Cynthie?“

„Ano, pane, ale ty byly vždy zajištěné. Nikdy nebyly otevřené.“

„Dobře, přesto bychom se na ně mohli podívat.“

Rychle se rozběhl chodbou k Cynthiinu pokoji. Uvnitř už byla Mary Cavendishová a třásla spící dívkou - musela mít neuvěřitelně tvrdé spaní - pokoušela se ji vzbudit. Ve vteřině byl zpět.

„Nepůjde to. Jsou také zajištěné. Musíme některé dveře vypáčit. Domnívám se, že v této místnosti by nemusely být tak odolné jako ty na chodbě.“

Měli jsme nervy napnuté k prasknutí a přerývané jsme oddychovali. Rám dveří byl bytelný a dveře odolávaly našemu společnému úsilí po dlouhý čas, ale nakonec jsme ucítili, že začaly pod tíhou našich těl povolovat, až se konečně s rozléhajícím se praskotem rozletěly.

Všichni jsme vpadli dovnitř, Lawrence stále držel svíci. Paní Inglethorpová ležela na posteli, postavu zkroucenou silnými křečemi, během záchvatu také musela překotit stolec vedle sebe. Avšak když jsme se ocitli uvnitř, její údy byly uvolněné a zdálo se, že je opět pod vlivem prášků.

John přešel dlouhým krokem místnost a zažehl plyn. Pak se obrátil k Annie, jedné z komorných, a poslal ji dolů do jídelny pro brandy. Přešel k matce, zatímco já jsem odjišťoval dveře vedoucí do chodby.

Obrátil jsem se k Lawrencovi, abych mu navrhl, že by bylo lepší, kdybych odešel, protože moje další přítomnost už nebyla stejně potřebná, ale slova mi zamrzla nevyřčená na rtech. Ještě nikdy jsem neviděl na tváři žádného muže takový vyděšený výraz. Byl bílý jako křída, svíce, kterou držel třesoucí se rukou, prskala vosk na koberec, a jeho oči zkoprnělé hrůzou zíraly upřeně přes moji hlavu na cosi na protější straně. To něco ho uhranulo natolik silně, že by se v něm krve nedořezal. Instinktivně jsem tím směrem také pohlédl, ale nespátřil jsem nic neobvyklého. Stále ještě slabě žhoucí popel na roštu a několik úhledně rozestavených dekorativních předmětů na krbové římse, nic neobvyklého.

Zdálo se, že záchvat, který postihl paní Inglethorповou, odezněl. Byla schopná hovořit s krátkými odmlkami.

„Lepší nyní - velmi náhle - hloupost od mne - zavřít se sama uvnitř.“

Na postel dopadl něčí stín, a když jsem vzhlédl, uviděl jsem Mary Cavendishovou, stála blízko dveří s paží okolo Cynthie. Zdálo se, že dívku podpírá, ta totiž vypadala, jako kdyby byla dočista omámená a vůbec o sobě nevěděla. V tváři byla silně zarudlá a nepřetržitě zívala.

„Ubohá Cynthia, dočista ji to vyděsilo,“ řekla paní Cavendishová tichým jasným hlasem. Jak jsem si všiml, byla už oblečená ve svém pracovním plášti. Takže muselo být mnohem více hodin, než jsem si původně myslel. Všiml jsem si také, že mdlý proužek denního světla pronikl závěsy na oknech a že ručičky hodin na krbové římse mířily k páté hodině.

Tlumený výkřik, který se ozval z postele, mne poděsil. Ubohé staré dámy se zmocnil nový příval bolesti. Křeče, které s ní škubaly, byly strašné. Všechny se zmocnil zmatek. Nahrnuli jsme se kolem postele, ale nebyli jsme schopni jí pomoci či alespoň zmírnit její bolesti. Závěrečná křeč projela celým jejím tělem, od hlavy až k patě, a téměř ji na posteli zdvihla, její tělo potom zůstalo zkroucené v podivné poloze. Marně se Mary a John pokoušeli vpravit jí do úst brandy. Čas letěl. Tělo se znovu divoce prohnulo.

V té chvíli vstoupil do místnosti svým autoritativním způsobem doktor Bauerstein. Na okamžik ustrnul uprostřed pohybu a bez dechu hleděl na postavu na posteli, paní Inglethorpová náhle přerývaně zachroptěla a její oči se přitom upnuly na doktora:

„Alfréd - Alfréd -“ Pak upadla bezvládně na polštáře.

Doktor přešel dlouhým krokem k posteli a pozdvihl její paže, energicky s nimi zacvičil, připomnělo mi to umělé dýchání. Vydal služebným několik krátkých ostrých povelů. Pak nás všechny panovačným pohybem ruky poslal pryč z místnosti. Fascinováni jsme na něho hleděli, ačkoli si myslím, že jsme už všichni dávno věděli, že je příliš pozdě, že už ji nic nezachrání. Sám jsem mohl vypožorovat z výrazu jeho tváře, že ani on sám jí nedává příliš velké naděje.

Nakonec potřásl vážně hlavou a svůj úkol vzdal. V tu chvíli jsme zaslechli kroky zvenku a vzápětí chvatně vstoupil doktor Wilkins, osobní lékař paní Inglethorpové. Byl to malý kulat'oučký naparáděný muž.

Doktor Bauerstein mu několika slovy vysvětlil, že když odcházel ze zámku a právě míjel domek zahradníka,

z brány za ním vyjížděl automobil, a on se tedy vrátil do domu, jak nejrychleji mohl, zatímco auto pokračovalo v cestě za doktorem Wilkinsonem. Přitom bezmocně mávl rukou k postavě ležící na posteli.

„Vel-mi smutné. Vel-mi smutné,“ vyřázel přerývaně doktor Wilkinson.

„Ubohá drahá dáma. Vždy se starala o příliš mnoho záležitostí -opravdu o příliš mnoho -nedbala mých rad. Varoval jsem ji: „Berte -vše -s rozvahou.“ Ale ne –její zaujetí pro konání dobra bylo tak opravdové. Měla povahu rebelanta. Pova-hu-rebelanta.“

Jak jsem si všiml, doktor Bauerstein pohlížel na místního lékaře s despektem. Během monologu z něho nespustil oči. "Křeče byly velmi silné, doktore Wilkinsi. Lituji, že jste zde nebyl včas, abyste to mohl dosvědčit. Svým charakterem byly zcela -nervosvalové.“

„Ach ano!“ přisvědčil doktor Wilkins moudře.

„Rád bych s vámi hovořilo samotě,“ řekl doktor Bauerstein. Otočil se k Johnovi. „Nemáte námitky?“

„Samozřejmě, že ne.“

Všichni jsme vyšli na chodbu a zanechali oba doktory o samotě. Zřetelně jsem zaslechl, jak za námi v zámku dveří zarachotil klíč.

Sestupovali jsme pomalu ze schodů. Byl jsem bolestně rozrušený. Mám určité nadání pro vytváření dedukcí a chování doktora Bauersteina ve mně probudilo divoké dohady. Mary Cavendishová položila svoji ruku na moji.

„Copak se děje? Proč se doktor Bauerstein chová tak - divně?“

Pohlédl jsem na ni.

„Víte, o čem přemýšlím?“

„O čem?“

„Poslouchejte tedy!“ Rozhlédl jsem se kolem sebe, ostatní byli z doslechu. Ztišil jsem hlas natolik, až jsem šeptal. „Domnívám se, že byla otrávena! A jsem si jistý, že doktor Bauerstein sdílí toto podezření také.“

„Cože?“ Prudce couvala ke zdi a zorničky jejích očí se divoce rozšířily. Pak najednou vykřikla, až mne polekala: „Ne, ne - ne, to ne - ne, to ne!“ Odtrhla se ode mne a jako smyslů zbavená utíkala ke schodišti. Následoval jsem ji, protože jsem se obával, že by mohla omdlít.

Nalezl jsem ji však, jak se smrtelně bledá naklání přes zábradlí. Netrpělivě mi pokynula, abych odešel.

„Ne, nechte mne - jděte pryč. Chtěla bych být sama. Nechte mne minutu či dvě o samotě. Jděte za ostatními.“

Zdráhavě jsem uposlechl. John a Lawrence byli v jídelně. Připojil jsem se k nim. Chvíli jsme mlčeli, ale předpokládám, že jsem promluvil za nás za všechny, když jsem ticho prolomil: „Kde je pan Inglethorp?“

John potřásl hlavou.

„Na zámku není.“

„Naše pohledy se setkaly. Kde vlastně Alfréd Inglethorp byl? Jeho nepřítomnost byla nanejvýš podivná a nevysvětlitelná. Vzpomněl jsem si na poslední slova umírající paní Inglethorpové. Co se za nimi skrývalo? Kdyby měla více času, co by nám ještě řekla?“

Konečně jsme zaslechli doktory, kteří sestupovali ze schodů. Na doktoru Wilkinsovi bylo znát, že se bez úspěchu snaží potlačit své pocity vzrušení a vlastní důležitosti. Doktor Bauerstein se držel v pozadí, výraz

jeho vážné vousaté tváře se neměnil. Za oba hovořil doktor Wilkins. Oslovil Johna:

„Pane Cavendishi, rád bych získal vaše svolení k pitvě.“

„Je to opravdu nezbytné?“ zeptal se John vážně. Bolestná grimasa zkřivila jeho tvář.

„Je to nevyhnutelné,“ řekl doktor Bauerstein.

„Tím chcete říci, že - ?“

„Tím chceme říci, že ani doktor Wilkins, ani já bychom bez pitvy nemohli vystavit úmrtní list.“

John sklopil hlavu.

„V tom případě nemám jinou možnost než souhlasit.“

„Děkuji vám,“ řekl doktor Wilkins energicky. „Navrhujeme, aby se pitva uskutečnila zítra - anebo možná raději hned dnes večer.“ A letmo se podíval, nakolik se rozednilo. „Za těchto okolností se obávám, že se nevyhneme soudnímu vyšetřování příčiny smrti - tyto formality jsou proto nezbytné, ale já vás naléhavě žádám, abyste se tím nenechávali příliš zneklidňovat.“

Po krátké odmlce vytáhl doktor Bauerstein z kapsy dva klíče a podal je Johnovi.

„Toto jsou klíče od obou pokojů. Zamkl jsem je, podle mého názoru bude v této chvíli lepší, když zůstanou zamčené.“

Potom oba doktoři odjeli.

Hlavou se mi neodbytně honila jedna myšlenka a já jsem cítil, že nadešel čas, abych se o ní zmínil. Přesto ; jsem se toho ale trochu obával. Velmi dobře jsem věděl, že John má hrůzu i z té nejmenší publicity, byl to dobrácký, dobře naložený chlapík, který nade vše upřednostňoval klidný život. U něho jsem mohl se svým

plánem narazit. Na druhou stranu Lawrence byl méně upjatý a měl větší představivost, cítil jsem, že s ním bych mohl počítat jako se spojencem. Nebylo nejmenších pochyb, právě teď nastal čas, abych převzal iniciativu.

„Johně,“ řekl jsem, „hodlám vás o něco požádat.“

„Ano?“

„Pamatujete se, jak jsem se vám zmínilo svém příteli Poirotovi? O tom Belgičanovi, který je zde. Svého času to býval jeden z nejslavnějších detektivů.“

„Ano.“

„Chtěl bych se vás zeptat, zdali byste mi nedovolil zatelefonovat mu, mohl by se k nám připojit - mohl by tu záležitost prošetřit.“

„Cože - teď? Před pitvou?“

„Ano, musíme jednat rychle, jestli - jestli - zde bylo sehráno něco nepěkného.“

„Nesmysl!“ vykřikl rozzlobeně Lawrence. „Podle mého názoru je to celé jen obrovská blamáž doktora Bauersteina! Wilkinse by vůbec nic nenapadlo, kdyby mu Bauerstein nenapověděl, Ten je ostatně jako všichni specialisté doslova posedlý. Jedy jsou jeho hobby, to znamená, že je samozřejmě vidí všude.“

Přiznávám, že mne Lawrencův výstup překvapil. Jen zřídka kdy se projevoval tak vášnivě. John zaváhal.

„Tvé vysvětlení nemohu přijmout, Lawrenci,“ řekl nakonec, „a mám chuť dát Hastingsovi volnou ruku, i když by možná stálo za to ještě chvílku počkat. Nikdo z nás netouží po nějakém zbytečném skandálu.“

„Ne, ne,“ zakřičel jsem vášnivě, „nemusíte se ničeho obávat. Poirot je diskrétnost sama.“

„Tak tedy dobře, ujměte se toho. Nechám to na vás. Přesto, jestli se to stalo tak, jak my všichni tušíme,

zdá se mi, že není příliš co řešit. Avšak bůh mi odpust', jestli se mýlím!“

Pohlédl jsem na hodinky, Bylo šest hodin. Řekl jsem si, že už nesmím marnit ani nejmenší chvilku.

Ovšem pět minut zdržení jsem si nakonec dovolil. Strávil jsem je tím, že jsem důkladně prohledal knihovnu, dokud jsem v ní neobjevil lékařskou knihu, jež popisovala účinky strychninu.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Poirot na stopě

Dům, který Belgičané ve vesnici obývali, stál téměř u vrat do zámeckého parku. Člověk si však mohl ušetřit čas, když se za nimi vydal úzkou pěšinkou ve vysoké trávě, jež cestu podstatně zkrátila. Samozřejmě že jsem se touto cestičkou vydal. Už jsem byl téměř u domku zahradníka, když moji pozornost upoutala běžící postava muže.

Blížila se ke mně. Byl to pan Inglethorp. Kde byl? Jak asi zamýšlel vysvětlit svoji nepřítomnost?

Nedočkavě mne oslovil.

„Panebože! To je strašné! Moje ubohá manželka! Právě jsem se to doslechl.“

„Kde jste byl?“ zeptal jsem se ho.

„Denby mne zdržel dlouho do noci. Bylo kolem jedné hodiny, když jsme skončili. Pak jsem ještě ke všemu zjistil: že jsem zapomněl klíč od domu. Nechtěl jsem v noci všechny zburcovat, a tak mi Denby poskytl nocleh.“

„Jak jste se tu novinu dozvěděl?“ zeptal jsem se.

„Od Wilkinse, který se zastavil u Denbyho, aby mu to řekl. Moje ubohá Emily! Ona byla taková obětavá - taková ušlechtilá. Přecenila své síly.“

Projela mnou vlna hnusu. Co to je za neuvěřitelného pokrytce!

„Už musím jít,“ řekl jsem a byl jsem rád, že se mě nezeptal, kam že to vlastně pospíchám. Během několika příštích minut jsem klepal na dveře leastwayské usedlosti.

Když jsem se nedočkal žádné odpovědi, netrpělivě jsem zaklepal rázněji. Okno nade mnou se opatrně otevřelo a vyhlédl sám Poirot.

Když mne spatřil, vykřikl překvapením. Několika slovy jsem mu vylíčil tragédii, ke které té noci došlo, a pak jsem ho požádalo pomoc.

„Počkejte, drahý příteli, pustím vás dovnitř a vy mi o tom povíte více, zatímco se budu oblékat.“

Vzápětí odemkl dveře a já jsem ho následoval nahoru do jeho pokoje. Zde mi nabídl židli a já jsem mu převyprávěl celý příběh, nic jsem nezamlčel, žádné podrobnosti jsem nevynechal, i ty zdánlivě bezvýznamné, zatímco on sám se pečlivě a rozvážně oblékal.

Hovořil jsem o tom, jak mě probudili uprostřed noci, o posledních slovech paní Inglethorpové, o nepřítomnosti manžela, o hádce z předešlého dne, o útržku konverzace mezi Mary a její tchyní, který jsem zaslechl, o dřívější hádce mezi paní Inglethorpovou a Evelyn Howardovou, nebyl jsem k zastavení.

Cítil jsem však, že se ne vždy vyjadřuji natolik srozumitelně, jak bych si jen přál. Několikrát jsem vše opakoval a občas jsem se ještě vrátil k některým detailům, na které jsem zapomněl. Poirot se vlídně usmíval.

„Jste zmatený, že? Jen klid, mon ami. Jste jen vyvedený z míry; rozrušený - to je obvyklé. Za chvíli, až budete klidnější, si utřídíme fakta, úhledně, každé

uložíme hezky na místo. Budeme zkoušet - a odmítat. Ty důležité položíme na jednu stranu; ty nedůležité, pouf!“ svraštil svoji cherubínskou tvář a pak komicky zabafal, „odfoukneme fuč!“

„To zní hezky,“ namítl jsem, „ale jak hodláte určit, co je a co není důležité? S tím mám osobně vždy největší problém.“

Poirot energicky pokýval hlavou. Přepečlivě si přitom nakrucoval knír.

„No tak. *Voyons!* Přece jeden fakt zapadá do druhého, takže pokračujme. Nehodí se jeden k druhému? *A merveille!* Dobrá! Postoupíme dále. A další malý fakt – také ne! Ach, to je podivné! Tady něco chybí -v řetězci chybí spojení. Zkoušíme. Pátráme. A ten malý podivný fakt, ten možná bezcenný detail, který se neshoduje s dalšími, položíme ho sem!“ Okázale pokynul rukou. „To je podstatné! To je ohromné!“

„A - no –“

„Ach!“ Poirot gestikuloval ukazováčkem tak divoce, až jsem před ním couvl. „Dejte si pozor! Tváří v tvář detektivovi, který říká: „To je nicotné - na tom nezáleží. To nebude souhlasit. Zapomenu na to.“ Nepleťte se, záleží na všem.“

„Já vím. Vždycky jste mi to opakoval. Proto jsem se pouštěl ve svém vyprávění i do těch nejmenších detailů, bez ohledu na to, zdali mi připadaly relevantní či nikoli.“

„A já jsem vám za to velmi vděčný. Máte dobrou paměť a fakta jste mi podal věrně. Co se týká uspořádání, jak jste je řadil, k tomu se nevyjadřuji - a navíc je to zbytečné. Beru ohled na to, že jste rozrušený. Tomu také

přičítám skutečnost, že jste vynechal jeden z nejdůležitějších faktů.“

„Který?“ zeptal jsem se.

„Nezmínil jste se o tom, zdali paní Inglethorpové včera večer chutnalo.“

Zíral jsem na něho. Už je to tak, pomyslel jsem si, válka ho poznamenala. Se zaujetím pečlivě kartáčoval kabát, který si chystal obléci, a zdál se plně zablouhaný do celé záhady.

„Nevzpomínám si,“ řekl jsem. „A mimochodem ani nechápu –“

„Vy nechápete? Ale tento fakt přece patří k nejdůležitějším.“

„Já to ovšem nechápu,“ řekl jsem poněkud rozmrzele. „Pokud si vzpomínám, příliš toho nesnědla. Byla samozřejmě rozladěná, což jí očividně chuti k jídlu nepřidalo. Přirozeně.“

„Ano,“ řekl Poirot zamyšleně, „přirozeně.“

Otevřel zásuvku a vyňal z ní malou aktovku, pak se obrátil ke mně.

„Nyní jsem připravený. Odebereme se do zámku a zjistíme na místě, co se přihodilo. Promiňte, *mon ami*, oblékal jste se ve spěchu a vaše kravata je posunuta k jedné straně. Dovolte.“ Obratným pohybem ji upravil.

„*Ca y est!* A teď, můžeme vyrazit?“

Pospíchali jsme vesnicí a zahrnuli ke vstupní bráně. Poirot se na okamžik zastavil a lítostivě se zadíval na překrásný park, který stále ještě jiskřil ranní rosou.

„Taková nádhera, taková nádhera, a přitom ta ubohá rodina, jak teď asi trpí.“

Když hovořil, pozorně mne sledoval, až jsem se polekal, zdali jsem pod jeho dlouhým upřeným pohledem nezrudl.

Opravdu tonula rodina v žalu? Opravdu se rmoutili nad smrtí paní Inglethorpové? Uvědomil jsem si, že jsem si nevšiml žádných velkých citových projevů. Mrtvá žena ostatně v nikom nevyvolávala city vášnivé lásky. Její smrt způsobila šok a smutek, ale jen těžko ji teď někdo srdceryvně oplakával.

Zdálo se, že Poirot čte mé myšlenky. Pokýval vážně hlavou.

„Ne, máte pravdu,“ řekl, „nemyslel jsem to tak, že by se na zámku odehrál vražedný komplot. Ona se přece chovala ke Cavendishovým laskavě a štědre, i když nebyla jejich vlastní matka. Ale krev nezapřete - to mějte vždy na paměti - krev nezapřete.“

„Poirote,“ řekl jsem, „rád bych, kdybyste mi prozradil, proč jste chtěl vědět, jak ten poslední večer paní Inglethorpové chutnalo? Snažil jsem se tomu přijít na kloub, ale stále nechápu, jak to může se vším souviset.“

Kráčeli jsme mlčky bok po boku, až konečně řekl:

„Beze všeho vám odpovím - i když, jak víte, nemám ve zvyku cokoli vysvětlovat, dokud vyšetřování trvá. V současnosti to vypadá, že paní Inglethorpová byla otrávená strychninem, který jí někdo přidal do kávy.“

„Opravdu?“

„V kolik hodin byla káva podávána?“

„Okolo osmé hodiny.“

„Pak ji tedy vypila mezi touto dobou a půl devátou určitě ne o mnoho později. Strychnin působí jako jed velmi rychle. Jeho účinky se projevují

pravděpodobně do hodiny. Ovšem v případě paní Inglethorpové tomu bylo jinak, symptomy otravy se objevily až v pět hodin ráno: uplynulo tedy celých devět hodin! Ale možná pokud snědla v přibližně stejnou dobu, jako požila jed, nějaké těžké jídlo, účinky jedu se mohly zpomalit, i když těžko v takové míře. Přesto je to možnost, která musí býti brána v úvahu. Jenže podle vás večer téměř nejedla. A symptomy otravy se projevily až v časných ranních hodinách příštího dne! Tedy to je záhada, můj příteli. Možná nám napoví více pitva. Zatím ale na to nezapomeňme.

Když jsme se přiblížili k domu, John nám vyšel ven v ústrety. Jeho tvář byla zemdlená a k smrti unavená.

„Hrozná tragédie, monsieur Poirote,“ řekl. „Hastings vám už naznačil, že neprahneme po žádné publicitě?“

„Plně tomu rozumím.“

„Víte, dosud je tady jenom podezření. Nemáme nic, co by nás opravňovalo k dalším krokům.“

„Přesně. Jedná se pouze o předběžné opatření.“

John se ke mně obrátil, přitom vyndal cigaretové pouzdro a zapálil si svým nezaměnitelným způsobem cigaretu.

„Víte o tom, že se ten chlápek Inglethorp už vrátil?“

„Ano. Potkal jsem ho.“

John cvrnkl zápalku do nedalekého květinového záhonu, toto jednání bylo nad Poirotovo chápání. Okamžitě ji sebral ze země a spálil.

„Je opravdu obtížné nyní říci, jak bychom se k němu měli chovat.“

„To nebude trvat dlouho,“ pronesl Poirot tiše.

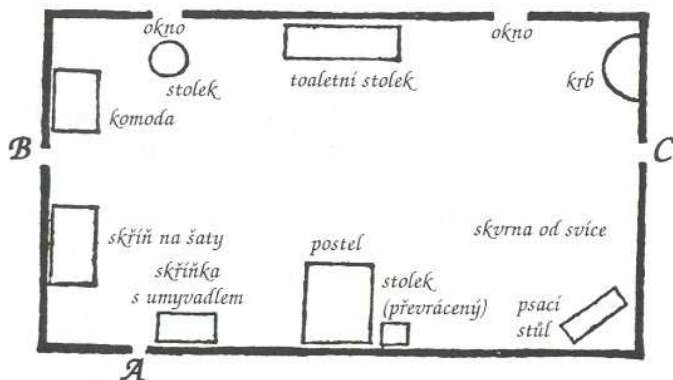
John vyhlížel zmateně, ne zcela pochopil skrytý význam tajemného sdělení. Podával mi dva klíče, které mu předal doktor Bauerstein. „Ukažte monsieurovi Poirotovi všechno, co bude chtít vidět.“

„Pokoje jsou zamčené?“ zeptal se Poirot.

„Doktor Bauerstein to považoval za vhodné.“

Poirot zamyšleně přikývl.

„Pak si je velmi jistý. Dobře, to všechno zjednodušuje.“ Kráčeli jsme společně do pokoje, v němž se tragédie odehrála. Pro názornost přikládám plánek

Ložnice paní Inglethorpové

A. dveře na chodbu

B. dveře do pokoje pana Inglethorpa

C. dveře do Cynthiina pokoje

pokoje a jeho vybavení.

Poirot odemkl dveře a vykonal krátkou prohlídku pokoje. Pobíhal od jednoho předmětu k druhému s hbitostí luční kobylky. Já jsem zůstal u dveří, obával jsem se, abych nezničil stopy.

„Copak tam děláte, můj příteli?“ křikl na mne. „Postáváte tam jako - jak to jen říkáte? - ach ano, jako pyšný páv.“

Vysvětlil jsem mu, že se obávám, abych nezničil něJaké stopy na podlaze.

„Stopy na podlaze? To je tedy nápad! Vždyť tím pokojem prošel prakticky celý regiment! Jaképak stopy byste asi tak chtěl nalézt? Ne, pojd'te sem a pomozte mi v pátrání. Já si zatím odložím svoji malou aktovku, teď ji nebudu potřebovat.“

Položil ji na kulatý stůl u okna, ale nebyl to nejšťastnější nápad; stůl se naklonil, aktovka se převrátila a spadla na podlahu.

„*En voilà une table!*“ vykřikl Poirot. „Ach můj příteli, ať člověk žije v sebehonosnější domě, stejně se vždy něco pokazí.“

Po krátké chvilce moralizování se znovu pustil do pátrání.

Jeho pozornost na okamžik připoutala malá purpurová kazeta s klíčkem v zámku, která ležela na psacím stolku. Vytáhl klíček ze zámku a přistrčil ho ke mně, abych ho prozkoumal. Ničím zvláštním mě neupoutal. Byl to obyčejný klíček typu Yale s krátkým zatočeným drátem v horní části.

Dále prozkoumal konstrukci dveří, kterými jsme se vlámali dovnitř, aby se ujistil, že závora byla skutečně rozlomena. Pak přešel ke dveřím naproti, vedly do Cynthiina pokoje. Jak už jsem se zmínil, také tyto dveře byly zajištěny. Avšak to ho nezarazilo, odjistil je a potom je několikrát otevřel a zavřel; vykonával to s nesmírnou opatrností, aby nezpůsobil ani sebemenší hluk. Náhle

jako kdyby v závoře samotné něco připoutalo jeho pozornost.

Pozorně si to prohlédl a pak rychle vytáhl ze svého pouzdra malé lékařské kleště, nějakou chvíli s nimi manipuloval, až vytáhl drobné smítko, které s velkou péčí zalepil do malinké obálky.

Na komodě stál podnos a na něm lihová lampa a malá pánvička s držadlem. V té pánvičce zůstalo malé množství tmavé tekutiny, a blízko ní byl ještě prázdný hrnek a podšálek.

Udivilo mne, jak jsem mohl být tak nepozorný, všechno jsem přehlédl. Zde se nacházela klíčová stopa. Poirot zlehka ponořil prst do tekutiny a bázlivě ochutnal. Tvář mu zkřivila grimasa.

„Kakao - s - alespoň si to myslím - s rumem.“

Popošel ke změti trosek na podlaze, do míst, kam se převrhl stůl stojící u postele. Lampa ke čtení, nějaké knihy, zápalky, svazek klíčů a na malé střepey rozbitý hrnek na kávu, to vše zde leželo rozházené.

„Ach, tohle je tedy zvláštní,“ řekl Poirot.

„Musím se přiznat, že nevím, co zvláštního máte na mysli.“

„Vy to nevidíte? Prohlédněte si pozorně lampu - cylindr je rozlomený na dvou místech; leží přesně, jak dopadl. Ale všimněte si hrnku na kávu, je roztrískaný na nejmenší kousíčky.“

„Dobře,“ řekl jsem rozmrzele. „Předpokládám, že na něj někdo stoupl.“

„Přesně,“ řekl Poirot podivně zabarveným hlasem. „Někdo na něj stoupl.“

Zvedl se a pomalu popošel ke krbové římse, kde se zastavil, bezmyšlenkovitě se dotýkal prsty

dekorativních předmětů a rovnal je -starý zvyk, který se u něho projevoval vždy, když byl něčím znepokojen.

„*Mon ami*,“ řekl a obrátil se ke mně, „někdo si na ten hrnek stoupl a rozdupal ho na prášek, podle mého důvod, proč to udělal, byl buď ten, že obsahoval strychnin, anebo - což je pravděpodobnější - protože žádný strychnin neobsahoval!“

Nezmohl jsem se na odpověď. Byl jsem ze všeho popletený, ale věděl jsem, že by nebylo moudré žádat ho nyní o vysvětlení. Za krátký okamžik znovu pokračoval v prohlídce místnosti. Z podlahy sebral svazek klíčů a tak dlouho jím otáčel v prstech, až z něj konečně jeden klíč k vybral, velmi jasný a světlý, a pokusil se ho zasunout do zámečku purpurové kazety. Povedlo se a on jím kazetu odemkl, po chvilce váhání ji však znovu zaklapl a pak zase otevřel, načež zastrčil svazek klíčů i s tím, který vyhovoval, do vlastní kapsy.

„Nemám žádné povolení prohlížet si tyto listiny. Nicméně mělo by to být vykonáno - a to ihned!“

Potom velmi opatrně prozkoumal zásuvky u umyvadla. Přešel pokojem k oknu nalevo, a najednou se zdálo, že jeho pozornost zaujala malá kulatá skvrna na tmavěhnědém koberci, okem jen stěží viditelná. Poklekl a velmi zevrubně ji zkoumal - dokonce se nerozpakoval ke koberci přičichnout.

Nakonec přemístil několik kapek kakaa do testovací trubičky a opatrně ji zalepil. Poté rozevřel malý zápisník.

„Uvnitř pokoje jsme našli,“ diktoval a sám se zaujetím psal, „šest zajímavých stop. Mám je vyjmenovat, anebo tak učiníte vy?“

„Ach, vy,“ odvětil jsem chvatně.

„Dobře tedy. Bod číslo jedna, hrnek na kávu, byl rozmlácený na prášek; bod číslo dvě, kazeta s klíčem v zámku; bod číslo tři, skvrna na podlaze.“

„Ta se na něm mohla objevit už před nějakým časem,“ -přerušil jsem ho.

„Nikoli, je stále ještě zřetelně vlhká a je z ní cítit káva. Bod číslo čtyři, kousek nějaké tmavé zelené látky - je to jen nit či dvě, ale je rozpoznatelná.“

„Ach!“ vykřikl jsem. „Tak tohle jste vkládal do obálky.“

„Ano. Možná je to zcela nedůležitá stopa, možná pochází z některých šatů paní Inglethorpové. Uvidíme. Bod číslo pět, tady!“ S dramatickým gestem namířil prst směrem na podlahu k psacímu stolu, na velkou skvrnu vosku ze svíce. „Ta skvrna nemůže být staršího data, jinak by ji jistě dobrá služebná dávno odstranila pijákem a horkou žehličkou. To byl kdysi jeden z mých nejpopověnějších kousků - ale to nemá nic společného s naším dnešním případem.“

„Jistě se to stalo tuto noc. Všichni jsme byli velmi rozrušení. Anebo vosk možná ukápl ze svíce samotné paní Inglethorpové.“

„Kolik svící jste měli v pokoji, pouze jednu?“

„Ano. Nesl ji Lawrence Cavendish. A byl velmi rozechvělý. Zdálo se mi, že si tamhle něčeho povšiml,“ kývl jsem směrem ke krbové římse, „úplně ho to ochromilo.“

„To je zajímavé,“ řekl Poirot rychle. „Ano, to je podnětné,“ velmi pozorně si prohlížel celou stěnu, „ale přesto to nebyla jeho svíce, která způsobila velkou bílou skvrnu; svíce monsieur Cavendishe, která stále ještě stojí na toaletním stolku, je růžová. Na druhou stranu,

paní Inglethorpová neměla v pokoji žádný svícen, pouze lampu na čtení.“

„Pak tedy,“ řekl jsem, „co z toho vyvozujete?“

Na tuto otázku zareagoval můj přítel dosti znevažujícím způsobem, když mne vyzval, abych zkusil namáhat vlastní mozek.

„A bod číslo šest?“ zeptal jsem se. „Předpokládám, že jím je vzorek kakaa.“

„Ne,“ řekl Poirot zamyšleně. „Chtěl jsem ho zahrnout pod bod číslo šest, ale neučinil jsem tak. Ne, šestý bod si podržím v této chvíli v tajnosti, jen pro sebe.“

Rozhlédl se rychle po místnosti. „Soudím, že už tady nemáme více co pohledávat, ledaže by –“ dlouze a upřeně se zahleděl na vyhaslý popel v krbu. „Oheň hoří - a ničí. Ale co když náhodou - může tam třeba něco být - podívejme se!“

Bystře přidřepł a začal se přehrabovat popelem, který zůstal na mříži a na krytu před krbem, postupoval přitom s největší opatrností. Náhle nezřetelně zvolal:

„Kleštičky, Hastingsi!“

Kvapně jsem mu je podal a on zručně vytáhl malý kousek napůl ohořelého papíru.

„Tak, *mon ami*!“ zvolal. „Co si o tom myslíte?“ Zkoumal jsem útržek. Toto je jeho přesná reprodukce:

Byl jsem v koncích. Papír byl neobvykle silný, zcela jiný než běžný list z poznámkového bloku. Náhle mi to došlo.

„Poirote!“ zakřičel jsem. „To je fragment poslední vůle!“

„Přesně tak.“

Ostře jsem na něho pohlédl.

„Vás ten nález nepřekvapuje?“

„Ne,“ řekl vážně, „očekával jsem ho.“

Předal jsem mu útržek papíru a potom jsem pozoroval, jak jej pečlivě ukládá do své aktovky, stejně puntičkářsky, jako se věnoval všemu. Byl jsem zabraný v myšlenkách. Copak se to přihodilo s poslední vůlí? Kdo ji zničil? Tatáž osoba, která po sobě zanechala skvrny ze svíce na podlaze? Samozřejmě. Ale jak se neznámému podařilo vstoupit do pokoje? Všechny dveře byly zajištěné zevnitř.

„Nyní, můj příteli,“ řekl Poirot energicky, „půjďme. Chtěl bych položit několik otázek panské služebné - Dorcas se jmenuje, že ano?“

Prošli jsme pokojem Alfréda Inglethorpa a Poirot se v něm na chvíli zdržel. Přesněji jen tak dlouho, dokud ho krátce, ale přesto důkladně neprozkoumal. Ven jsme vyšli stejnými dveřmi, které jsme pak zamkli, stejně jako předtím ty od pokoje paní Inglethorové.

Doprovodil jsem ho dolů do budoáru, který si přál vidět, a sám jsem se vydal pro Dorcas.

Avšak když jsem se s ní vracel, budoár zel prázdnotou.

„Poirote,“ zvolal jsem, „kde jste?“

„Tady, můj příteli.“

Vystoupil zpoza francouzských prosklených dveří a stanul bez hnutí, očividně nadšený nad rozmanitě tvarovanými květinovými záhony.

„Skvělé!“ mumlal si pro sebe. „Skvělé! Jaká symetrie! Pohleďte jen na ten půlměsíc; a diamanty – lad a upravenost rozradostňují duši. Přesné rozestupy rostlin, vše je naprosto dokonalé. To bylo vytvořeno teprve nedávno, že ano?“

„Ano, myslím si, že záhony upravovali včera odpoledne. Ale pojďme již dovnitř -Dorcas je zde.“

„*Eh bien, eh bien!* Dejte mi ještě chvilku, ať se potěším pohledem na tu krásu.“

„Ano, ale toto je přece jen důležitější.“

„A jak víte, že ty hezké begonie nejsou stejně důležité?“

Pokrčil jsem rameny. Opravdu - pokud se rozhodl, že se bude chovat takto, nemělo žádnou cenu se s ním přít.

„Vy se mnou nesouhlasíte? Ale tak se věci mají. Dobrá, zajděme dovnitř a pohovořme s věrnou Dorcas.“

Dorcas stála v budoáru, ruce držela sepnuté před tělem a její šedivé vlasy v nepoddajných vlnách vyklouzávaly zpod bílé čapky. Představovala dokonalý model obrazu staré dobré služebné.

Zpočátku Poirotovi nedůvěřovala, ale ten si ji brzy získal. Postavil před ni židli.

„Prosím pěkně, posad'te se, *mademoiselle*.“

„Děkuji vám, pane.“

„Vy jste strávila s vaší paní mnoho let, že?“

„Deset let, pane.“

„To je dlouhá doba a velmi věrná služba. Měla jste k ní vždy velmi blízko, že?“

„Chovala se vůči mně velmi dobře, pane.“

„Pak jistě nebudete nic namítat proti tomu, když vám položím několik otázek. Je to se souhlasem pana Cavendishe.“

„Jistě, pane.“

„Nejprve začnu událostmi včerejšího odpoledne. Vaše paní se pohádala?“

„Ano, pane. Ale já nevím, jestli mohu –“ Dorcas váhala.

Poirot na ni zpytavě pohlédl.

„Moje milá Dorcas, je nezbytné, abyste o tom sporu řekla naprosto všechno a nevynechala přitom jedinou drobnost. Nemyslete si, že prozradíte nějaké tajemství vaší paní. Ta leží mrtvá, a jestliže ji chceme pomstít, je opravdu nutné, abychom se dozvěděli všechno. Nic jí život nevrátí, ale všichni věříme, že jestli s ní někdo sehrál nějakou nepěknou hru, tak ho přivedeme k soudu.“

„A tak dobře, amen s tím,“ vyhrkla Dorcas prudce. „Aniž bych chtěla někoho jmenovat, v domě je jeden člověk, kterého nikdo z nás nemůže vystát! A ten ošklivý den to bylo poprvé, kdy se mu zatemnila mysl.“

Poirot vyčkal, až její rozhořčení odezní, a po kratičkém přerušení pokračoval věčným tónem.

„Takže teď k hádce, ano? Co jste zaslechla nejprve?“

„Dobře, pane, tedy to bylo tak. Včera jsem procházela kolem haly –“

„Kolik bylo přesně hodin?“

„To vám přesně neřeknu, pane, ale nebyla daleko chvíle, kdy se podával čaj. Možná čtyři hodiny – možná o chvíli později. Tedy, pane, jak jsem řekla, stalo se, že jsem procházela kolem, když jsem zaslechla velmi hlasité

a rozzlobené hlasy. Popravdě řečeno, já jsem ani nezamýšlela poslouchat, ale -přiznávám, nakonec jsem se zastavila. Dveře byly zavřené, avšak paní hovořila velmi ostře a zřetelně, a tak jsem zcela jasně slyšela, když řekla: „Ty jsi mi lhal a podvedl jsi mě.“ Co odpověděl pan Inglethorp, to nevím. On hovořil tišším hlasem než ona – ale ona mu odpověděla: „Jak se opovažuješ? Živím tě a oblékám! Dlužíš mi za všechno! A takhle se mi odvděčujete! Tím, že zostuzujete naše jméno!“ Zase jsem neslyšela, co řekl, ale pokračovala: „Nic z toho, co řekneš, to nenapraví. Už vím naprosto jasně, co mám učinit. Už jsem se se vším smířila. Nesmíš si myslet, že mne snad odradí nějaká obava z publicity, že mne odradí možné zveřejnění informací o našem manželském skandálu.“ Pak se mi zdálo, že je slyším vycházet, a tak jsem rychle zmizela.“

„Jste si jistá, že hlas, který jste zaslechla, patřil panu Inglethorpovi?“

„Ach ano, pane, komu jinému?“

„Dobře, a co se dělo dál?“

„Později jsem zašla zpět do haly; ale všude už byl klid. V pět hodin zazvonila paní Inglethorpová na zvonek a řekla mi, abych jí přinesla do budoáru pouze šálek čaje – nic k jídlu. Vypadala hrozně -byla bledá a rozmrzelá. „Dorcas,“ povídá, „zažila jsem velký šok.“ „Lituji toho, madam,“ já na to. „Jistě se budete cítit lépe po šálku horkého čaje, madam.“ Držela něco v rukách. Nevím, jestli to byl dopis nebo jen kus papíru, ale bylo na tom něco napsáno, a ona to držela a zírala na to, vypadala, jako kdyby tomu, co tam bylo napsáno, nemohla uvěřit. Pak si pro sebe povzdychla, snad zapomněla, že jsem u ní: „Několik málo slova všechno je jinak.“ A pak už zase

prohodila směrem ke mně: „Nikdy nedůvěřuj mužům, Dorcas, nestojí za to!“ Pospíchala jsem, abych jí rychle podala šálek dobrého silného čaje, a ona mi poděkovala, když ho vypila, řekla, že už se cítí lépe. „Já nevím, co mám dělat,“ řekla. „Manželský skandál -to je hrozná věc, Dorcas. Kdybych mohla, raději bych vše ututlala.“ V tu chvíli však vešla paní Cavendishová a ona už nepokračovala.“

„Stále držela ten dopis, či co to bylo, v ruce?“

„Ano, pane.“

„Co s tím pak asi udělala?“

„Hm, já nevím, pane, předpokládám, že to zamkla do své purpurové kabelky.“

„Sem si obvykle ukládala důležité listiny?“

„Ano, pane. Každé ráno ji s sebou přinesla dolů a každý večer ji pak zase brala nahoru.“

„Kdy od ní ztratila klíč?“

„Postrádala ho od včerejška od oběda, pane, a řekla mi, abych se po něm opatrně poohlédla. Velmi ji to vyvedlo z míry.“

„Ale měla náhradní klíč?“

„Ach ano, pane.“

Dorcas na něho hleděla s velkou zvědavostí, a abych řekl pravdu, já také. Co všechno to vyptávání kolem ztraceného klíče znamenalo? Poirot se usmíval.

„Nezapomeňte, Dorcas, že mým povoláním je zkoumat a poznávat. Je toto klíč, který byl ztracen?“ Vytáhl z kapsy klíč, jenž našel nahoře v zámku kazety.

Dorcas div nevypadly oči z důlku.

„Přesně, pane, to je on, právě on. Ale kde byl? Jak já jsem se ho nahledala!“

„No, jedno mohu říci, dnes nebyl na stejném místě jako včera. Ale přejdeme k něčemu jinému, měla vaše paní ve svém šatníku nějaké tmavě zelené šaty?“

Nečekaná otázka vyvedla Dorcas poněkud z míry.

„Ne, pane.“

„Jste si naprosto jistá?“

„Ach ano, pane.“

„Měl někdo jiný v domě zelené šaty?“

Dorcas o tom uvažovala.

„Slečna Cynthia má zelené večerní šaty.“

„Světle, nebo tmavě zelené?“

„Světle zelené, pane; šifonové, tak se jim říká.“

„Ach, to není to, co hledám. A nikdo jiný nemá ve svém šatníku zelené šaty?“

„Ne, pane - alespoň co já vím.“

Poirotova tvář neprozrazovala stopy zklamání ani jiné emoce. Pouze poznamenal:

„Dobrá, opusťme tohle téma a přejdeme dál. Máte nějaký důvod si myslet, že si vaše paní včera, předtím než ulehla, vzala prášek na spaní?“

„Ne, poslední noc ne, pane. Víím, že ne.“

„Proč jste si tak jistá?“

„Protože krabička byla prázdná. Poslední dobrala přede dvěma dny a víc jich neměla.“

„Jste si tím naprosto jistá?“

„Naprosto, pane.“

„Pak se nám to vyjasňuje! Mimochodem, vaše paní po vás včera nežádala podepsat nějaký dokument?“

„Dokument? Ne, pane.“

„Když pan Hastings a pan Lawrence přišli včera večer, našli vaši paní, jak má napilno s psaním dopisu.“

Předpokládám, že vy asi netušíte, komu ty dopisy mohly být adresovány?“

„Obávám se, že vám nepomohu, pane. Byla jsem večer pryč. Možná Annie, ta by vám mohla něco říci, ačkoli ona je takové nedbalé děvče. Vůbec večer nesklidila kávové hrnky ze stolu. Takové věci se stávají, když tu nejsem, abych na vše dohlédla.“

Poirot pozdvihl ruku.

„Dorcas, nechejte hrnky ještě chvíli na místě, snažně vás prosím. Rád bych si je prohlédl.“

„Jistě, pane.“

„V kolik hodin jste včera večer odešla?“

„Okolo šesté hodiny, pane.“

„Děkuji vám, Dorcas, to je vše, na co jsem se vás chtěl zeptat.“ Povstal a přešel pomalým krokem k oknu. „Obdivuji ty květinové záhony. Mimochodem, kolik zahradníků je zde zaměstnáno?“

„Nyní pouze tři, pane. Pět zahradníků zde bylo před válkou, tehdy se o to pečovalo, jak se o panské sídlo má. Přála bych vám to vidět tehdy, pane. Nádherný pohled Ale dodnes zůstal pouze starý Manning s mladíkem Williamem, a pak, také jedna zahradnice, chodí naparáděná podle poslední módy v jezdeckých kalhotách či čemsi podobném. Ach, nastaly hrozné časy!“

„Staré dobré časy se zase vrátí, Dorcas. Alespoň v to doufáme. Mohla byste mi sem teď poslat Annie?“

„Jistě, pane. Děkuji vám, pane.“

„Jak víte, že si paní Inglethorpcová vzala prášek na spaní?“ zeptal jsem se s nelíčenou zvědavostí, když Dorcas opustila pokoj. „A to o tom ztraceném klíči a duplikátu?“

„Tak popořadě, jednu otázku za druhou. Co se týká prášku na spaní, dozvěděl jsem se o něm odsud.“ Zčistajasna vytáhl malou lepenkovou krabičku, přesně takovou, jako používají lékárníci na prášky.

„Kde jste ji našel?“

„Byla v zásuvce u umyvadla v ložnici paní Inglethorpové. To byl bod číslo šest v mém přehledu.“

„Ovšem předpokládám, že když poslední prášek brala přede dvěma dny, že to už není tak důležité?“

„Pravděpodobně ne, ale všimnete si na krabičce něčeho podivného?“

Zkoumal jsem ji zblízka.

„Ne, nic zvláštního nevidím.“

„Pak se tedy podívejte na štítek.“

Pozorně jsem četl: Bude-li třeba, berte jeden prášek před spaním, paní Inglethorpová. „Ne, nevidím na tom nic neobvyklého.“

„A to, že nikde není jméno lékárníka, vás nezarazilo?“

„Ach ano!“ vykřikl jsem. „Samozřejmě, to je divné!“

„Potkal jste někdy lékárníka, který by vám zaslal krabičku, jako je tato, bez toho, že by na ní nebylo jeho jméno?“

„Ne, nevzpomínám si, s ničím podobným jsem se nesetkal.“

Pocíťoval jsem stále silnější vzrušení, ale Poirot mne zmrazil, když poznamenal:

„Přesto je vysvětlení zcela prosté. Takže nesprádejte zbytečně nitky, můj příteli.“

Nebyl mi však dopřán čas na odpověď, hlasité vrznutí dveří ohlásilo příchod Annie.

Byla to hezká, zdravě vyhlížející dívka, na níž bylo stále ještě znát silné rozrušení z tragédie, kterou prožila.

Poirot se na ni obrátil s profesní přímočarostí. „Poslal jsem pro vás, Annie, protože se domnívám, že byste mi mohla říci o dopisech, které psala paní Inglethorpová včera večer. Kolik těch dopisů bylo? A můžete mi říci nějaká jména a adresy?“

Annie přemítala.

„Ležely tam čtyři dopisy, pane. Jeden pro slečnu Howardovou, jeden pro pana Wellse, právníka, a na další dva si nevzpomínám, pane - ach ano, jeden byl pro pana Rosse, dodavatele z Tadminsteru. Na ten poslední si už nevzpomínám.“

„Přemýšlejte,“ pobízel ji Poirot.

Annie si marně lámala hlavu.

„Lituji, pane, ale to už je nenávratně pryč. Nemyslím, že jsem si ho všimla nějak blíže.“

„Nevadí,“ řekl Poirot a nedal na sobě najevo sebemenší náznak zklamání. „Nyní bych vás chtěl požádat o něco jiného. V pokoji paní Inglethorpové jsem si všiml pánvičky s držadlem, uvnitř byly zbytky kakaa. Měla ji u sebe každý večer?“

„Ano, pane, každý večer jsme pánvičku nosily do jejího pokoje a ona si ji pak v noci ohřívala - kdykoli dostala chuť.“

„Co v ní bylo? Obyčejné kakao?“

„Ano, pane, připravovaly jsme ho s mlékem, lžičkou cukru a dvěma čajovými lžičkami rumu.“

„Kdo ji přinášel do pokoje?“

„Já, pane.“

„Pokaždé?“

„Ano, pane.“

„V kolik hodin?“

„Když jsem šla zatáhnout závěsy, takový byl zvyk, pane.“

„Nesla jste ji přímo z kuchyně?“

„Ne, pane, sám vidíte, že zde není mnoho pokojů s plynovými kamny, kakao jsem připravila vždy dříve, ještě předtím než zeleninu na večeři. Pak jsem ho obvykle zanesla nahoru a položila na stůl vedle kyvadlových dveří, k ní do pokoje jsem ho brala později.“

„Ty dveře se nacházejí v levém křídle, že?“

„Ano, pane.“

„A stůl stojí na této straně dveří, nebo na vzdálenější -na straně služebnictva?“

„Na této straně, pane.“

„V kolik hodin jste kakao přinesla včera večer?“

„Mohlo být čtvrt na osm, řekla bych, pane.“

„A v kolik hodin jste ho potom odnesla do pokoje paní Inglethorpové?“

„Když jsem šla zatáhnout závěsy, pane. Okolo osmé hodiny. Paní Inglethorpová si šla lehnout ještě předtím, než jsem skončila.“

„To znamená, že mezi čtvrt na osm a osmou hodinou stálo kakao na stolku v levém křídle?“

„Ano, pane.“ Annie se začervenala, a pak ještě víc a zničehonic vyhrkla:

„Ale jestli tam byla nějaká sůl, pane, tak to není moje vina. Nikdy jsem neměla, když jsem kakao připravovala, sůl poblíž.“

„Jak jste přišla na to, že by v kakau mohla být sůl?“ zeptal se Poirot.

„Všimla jsem si jí na podnosu.“

„Vy jste viděla zrnka soli na podnosu?“

„Ano. Vypadalo to jako hrubozrnná kuchyňská sůl. Nejprve jsem je přehlédla, to když jsem odnesla podnos ke dveřím, ale později, když už jsem ho nesla do pokoje paní, tak jsem si jich všimla, a teď už vím, že jsem měla podnos vzít dolů a požádat kuchaře, aby kakao připravil znovu. Jenže já jsem pospíchala, protože Dorcas byla pryč, a taky jsem si říkala, že kakao bude určitě v pořádku, že ta sůl byla roztroušená jenom na podnosu. Tak jsem přetřela podnos zástěrou a odnesla jsem ho do pokoje.“

Měl jsem velké potíže, abych ovládl narůstající vzrušení. Aniž si to Annie uvědomila, poskytla nám velmi důležitý důkaz. Ta by asi zírala, kdyby tušila, že „hrubozrnná kuchyňská sůl“ byl strychnin, jeden z nejnebezpečnějších jedů, které lidstvo zná. Žasl jsem nad Poirotovým klidem. Jeho sebeovládání bylo udivující. Netrpělivě jsem čekal na jeho další otázku, ale zklamal mne.

„Když jste vešla do pokoje paní Inglethorové, byl dveře vedoucí do pokoje slečny Cynthie zajištěné?“

„Ach ano! Ano, pane; vždy tomu tak bylo. Nikdy nebyly otevřené.“

„A dveře do pokoje pana Inglethorpa? Všimla jste si zdali byly také zajištěné?“

Annie váhala.

„To nemohu potvrdit s jistotou, pane; byly zavřené, ale nemohu říci, zdali byly zajištěné či nikoli.“

„Když jste konečně opustila pokoj, zajistila za vás paní Inglethorová dveře?“

„Ne, pane, tehdy ne, ale předpokládám, že tak učinila později. Obvykle opravdu na noc zamykala. Myslím dveře vedoucí na chodbu.“

„Když jste včera poklízela pokoj, nevšimla jste si ni podlaze nějakých skvrn od svíce?“

„Voskových skvrn? Ach ne, pane. Paní Inglethorpová neměla svíce, pouze lampu na čtení.“

„Takže kdyby byla na podlaze velká skvrna ukápnutého vosku ze svíce, určitě byste si jí všimla?“

„Ano, pane, a odstranila bych ji pijákem a horkou žehličkou.“

„Vzápětí Poirot zopakoval otázku, kterou již jednou položil Dorcas:

„Měla někdy vaše paní na sobě zelené šaty?“

„Ne, pane.“

„Ani dlouhý kabát, ani pelerínu, ani - jak to jen nazýváte? - sportovní plášť?“

„Ne zelený, pane.“

„Ani nikdo jiný v domě?“

Annie přemítala.

„Ne, pane.“

„Jste si tím jistá?“

„Zcela jistá.“

„*Bien!* To je vše, co jsem chtěl vědět. Děkuji vám velmi pěkně.“

Annie opustila pokoj s nervózním hihňáním. Povolil jsem stavidla dlouho potlačovanému vzrušení.

„Poirote,“ vykřikl jsem, „blahopřeji vám! To je velké odhalení.“

„Jaké velké odhalení?“

„Přece to, že jed byl v kakau, nikoli v kávě. To vše vysvětluje! Je nad slunce jasnější, že když bylo kakao

vypito uprostřed noci, účinky jedu se projevily až dnes ráno.“

„Takže vy myslíte, že kakao - zapamatujte si dobře, co říkám, Hastingsi, že kakao - obsahovalo strychnin?“

„Samozřejmě! Sůl na podnosu, co jiného by to asi tak mohlo být?“

„Mohla to být sůl,“ odpověděl Poirot nevzrušeně.

Pokrčil jsem rameny. Jestliže se rozhodl brát věci takto, nemělo smysl se s ním přít. Ne poprvé mi problesklo hlavou, zdali už ubohý Poirot nestárne. Pro sebe jsem si ale pomyslel, že je štěstí, že si ho stále ještě vybavuji spíše jako člověka, který měl skvělé detektivní schopnosti. Poirot mne v klidu pozoroval rozzářeným pohledem.

„Asi ze mne nejste zrovna nadšený, *mon ami*.“

„Můj drahý Poirote,“ řekl jsem chladně, „já tady nejsem od toho, abych vám říkal, co máte dělat. Vy máte právo na své mínění, právě tak jako já na své.“

„Obdivuhodný postoj,“ poznamenal Poirot a svižně se zdvihl ze židle. „Pro tuto chvíli jsem v tomto pokoji skončil. Mimochodem, komu patří ten menší psací stůlek v rohu?“

„Panu Inglethorpovi.“

„Ach!“ Zkoušel odtáhnout dřevěnou roletu, která zakrývala stůl. „Zamčená. Ale možná by se mohl jeden z klíčů paní Inglethorové hodit do zámku.“ Zkoušel to několikrát, zběhle s nimi otáčel v zámku, až konečně vykřikl uspokojením. „*Voilà!* Tohle není přesně on, ale vystačíme si s ním.“ Lehce vytáhl roletu a rychle pohlédl na úhledně vyrovnané písemnosti. K mému údivu je však nezkoumal, pouze když znovu zamykal psací stůlek,

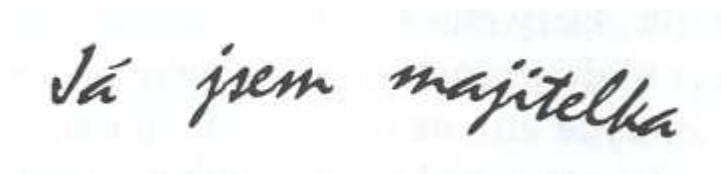
uznale poznamenal: „Rozhodně je třeba přiznat, že pan Inglethorp je pořádkumilovný muž!“

„Pořádkumilovný muž“ - toto pojmenování zaujímalo v Poirotově žebříčku tu nejvyšší příčku, bylo to nejvyšší ocenění, které mohl někomu propůjčit.

Cítil jsem, že můj přítel zjevně nebyl v pohodě, když potom zčistajasna nesouvisle zadrmolil:

„Na jeho psacím stolku nebyly žádné poštovní známky, přitom tam být měly, že, *mon ami*? Měly tam být? Je to tak,“ jeho pohled těkal po místnosti, „soudím, že další prodlévání v budoáru nám už více nepomůže. Opravdu. Snad jen tohle.“

Vytáhl z kapsy pomačkanou obálku a přistrčil ji směrem ke mně. Byla to poněkud podivná listina. Obyčejná špinavá stará obálka s několika nazdařbůh nepořádně nadržápanými slovy. Nabízím ukázkou té faksimile:

Já jsem majitelka

Není to strychnin, že?

„Kde jste to našel?“ zeptal jsem se Poirota s nelíčenou zvědavostí.

„V koši na odpadky. Poznáváte rukopis?“

„Ano, patří paní Inglethorpové. Ale co to všechno znamená?“

Poirot pokrčil rameny.

„Nevím -ale je to působivé.“

Hlavou mi probleskla divoká myšlenka. Nebylo docela dobře možné, že už se to paní Inglethorpové v hlavě trochu pomotalo? Netrpěla nějakými bláznivými démonickými představami? A pokud ano, nesáhla si na svůj život sama? Právě jsem se chystal seznámit Poirota se svými úvahami, když mne doslova šokovala jeho slova.

„Pojďme,“ řekl, „teď si zevrubně prohlédneme hrnky na kávu!“

„Můj drahý Poirote! K čemu to, proboha, bude dobré, když už víme o kakau?“

„Ach, là là! Mizerné kakao!“ řekl Poirot uštěpačně.

Měl dobrou náladu, usmíval se, zároveň však při posledních slovech okázale lomil rukama a předstíral zoufalství, hrál opravdu hrozné divadlo.

„A vůbec,“ řekl jsem se vzrůstající nevolí v hlase, „když si paní Inglethorpová přinesla kávu nahoru sama,

pak naprosto nechápu, co čekáte, že objevíte, ledaže byste to bral tak, že s největší pravděpodobností nalezneme balíček strychninu přímo na kávovém podnosu.“

Poirot náhle zvažněl.

„Jen pojd'te, pojd'te, můj příteli,“ řekl a zavěsil se do mne. „*Ne vous fâchez pas!* Dovolte mi, abych se zajímal o hrnky s kávou, a já budu na oplátku respektovat vaše kakao. Co říkáte? Není to výhodný obchod?“

Byl tak neodolatelně zábavný, že jsem se neudržel, abych se nezasmál; pak už jsme společně vykročili směrem k přijímacímu pokoji, kde zůstaly hrnky s kávou a podnos bez povšimnutí, tak jak jsme je opustili. Poirot mne vyzval, abych mu připomněl sled událostí i minulého večera, poslouchal velmi pozorně a ověřoval si přitom rozmístění jednotlivých hrnků.

„Takže paní Cavendishová stála u podnosu a rozlévala. Je to tak. Pak přešla místností k oknu, kde jste seděl s mademoiselle Cynthií. Ano. Zde jsou tři hrnky. A hrnek na krbové římse, zpola vypitý, ten by mohl patřit panu Lawrenci Cavendishovi. A zbývající na podnosu?“

„Byl Johna Cavendishe. Viděl jsem, když ho tam postavil.“

„Dobrá. Jeden, dva, tři, čtyři, pět - ale kde je potom hrnek pana Inglethorpa?“

„On si nevzal kávu.“

„Pak jsou tedy zkontrolované všechny. Avšak okamžik, můj příteli.“

S neuvěřitelnou pečlivostí odebral ze dna každého hrnku jednu dvě kapky a odděleně je ukládal do testovacích trubiček. Pokaždé ochutnával. Výraz jeho obličeje prodělal zvláštní proměnu. Grimasu, která se mu

objevila v obličeji, mohu pouze popsat tak, že působila napůl zmateně a napůl ulehčeně.

„*Bien!*“ řekl nakonec. „Je to jasné! Měl jsem určitou představu - ale prostě jsem se mýlil. Ano, zcela jsem se mýlil. Přesto je to zvláštní. Ale nevadí!“

A s typickým lehkým pokrčením ramen pustil z hlavy, co ho znepokojilo. Ostatně mohl jsem mu říci hned na počátku, že ho posedlost kávou vedla do slepé uličky, držel jsem však jazyk za zuby. Z úcty k němu. I když už je nyní starý, ve své době byl Poirot přece jen velký muž.

„Snídaně je hotová,“ řekl John Cavendish, přicházející z haly. „Budete snídat s námi, monsieur Poirote?“

Poirot se podvolil. Pozoroval jsem Johna. Téměř se ze všeho zotavil. Sok z minulé noci ho načas sice silně poznamenal, ale brzy se opět projevila jeho vyrovnaná sebejistá povaha. Byl to muž malé představivosti, což ostře kontrastovalo s jeho bratrem, ten jí naopak oplýval mírou vrchovatou.

Již od časných ranních hodin John tvrdě pracoval, rozesílal telegramy -jeden z prvních byl adresovaný Evelyn Howardové, psal oznámení pro noviny, byl plně zaujatý smutnými povinnostmi, které s sebou smrt přináší.

„Smím se zeptat, jak se vyvíjí vyšetřování?“ řekl. „Přikláníte se k závěru, že moje matka zemřela přirozenou smrtí, nebo -nebo bychom se měli připravit na nejhorší?“

„Já si myslím, pane Cavendishi,“ řekl Poirot zasmušile, „že byste udělali nejlépe, kdybyste se neutěšovali žádnými klamnými nadějemi. Můžete mi říci, jak smýšlejí ostatní členové rodiny?“

„Můj bratr Lawrence je přesvědčený, že tropíme zbytečně mnoho povyku pro nic. Tvrdí, že vše nasvědčuje jednoduchému případu srdeční zástavy.“

„To si myslí, tohle si opravdu myslí? Velmi zajímavé - velmi zajímavé,“ mumlal si pro sebe nezřetelně Poirot. „A paní Cavendishová?“

Slabý mráček nevole zastřel Johnovu tvář.

„Nemám ani nejmenší potuchu, co si o všem myslí moje žena.“

Po těchto slovech na okamžik ustrnul. Posléze však přerušil nepříjemné ticho, když s viditelným úsilím pronesl:

„Už jsem se zmínilo tom, že se pan Inglethorp vrátil?“

Poirot sklonil hlavu.

„Je to pro nás pro všechny velmi nepříjemná situace. Jistě, člověk by se k němu měl chovat jako obvykle – ale udržte se, když možná sedíte u jídla ve společnosti vraha!“

Poirot s pochopením přikývl.

„Zcela vás chápu. Je to pro vás velmi těžké, pane Cavendishi. Přesto bych se vás ale rád zeptal na jedno. Jaký byl důvod, že se pan Inglethorp včera večer nevrátil domů? Domnívám se, že si zapomněl klíč. Uvažuji správně?“

„Ano.“

„Koneckonců předpokládám, že si určitě myslíte, že ten klíč *byl* zapomenut - že si ho nevzal úmyslně?“

„Nemám ponětí. Ani mne nenapadlo se po něm podívat. Vždy klíč ukládáme v zásuvce v hale. Zajdu tam a podívám se, zdali tam je.“

Poirot zdvihl ruce a koutkem úst mu kmitl nepatrný úsměv.

„Ne, ne, pane Cavendishi, teď už je příliš pozdě. Jsem si jistý, že ho tam najdete. Kdyby totiž pan Inglethorp klíč skutečně vzal, měl více než dost času, aby ho vrátil zpět.“

„Takže vy se domníváte -“

„Já si nemyslím nic. Pouze říkám, že kdyby se dnes ráno někomu poštěstilo nahlédnout do zásuvky, předtím než se vrátil, a klíče by si všiml, znamenalo by to cenné svědectví v jeho prospěch. Toť vše.“

John vyhlížel zmatený.

„Buďte klidný,“ řekl Poirot klidně. „Ujišťuji vás, že se tím nemusíte znepokojovat. Ale teď -byl byste tak laskav a nechal nás posnít?“

Všichni jsme se sešli v jídelně. Bylo jen přirozené, že zde panovala velmi ponurá nálada. Myslím si, že na nás na všechny dolehla tíseň, která následuje vždy po podobném šoku, který jsme zažili. Původ a dobré vychování přirozeně nikomu nedovolovaly nějaké hlasité projevy, přesto jsem měl skličující pocit, že se vlastně nikdo příliš nepřemáhal. Nikdo neměl zarudlé oči od pláče, nikdo neskrýval hluboký zármutek. Jen jsem se utvrdil ve svém úsudku, že jediná osoba, kterou tragédie opravdu silně zasáhla, byla Dorcas.

Prošel jsem kolem Alfréda Inglethorpa, který hrál neuvěřitelně pokryteckým způsobem part truchlícího vdovce. Zajímalo mne, zdali tušil, že ho podezříváme. Jistě si toho faktu byl vědom, stejně jako my. Pociťoval však vůbec nějaké skryté záchvěvy strachu, nebo si byl jistý, že mu jeho zločin projde bez potrestání? Určitě ho

však i tísnivá nálada, která zde byla všudypřítomná, varovala, že je považován za hlavního podezřelého.

Ale podezříval ho každý? Co třeba paní Cavendishová? Hleděl jsem na ni, seděla v čele stolu, jemná, mírná, záhadná. V lehkých šedých šatech s bílými volány na rukávech, které zakrývaly její útlé ruce, moc jí to slušelo. Avšak když se jí zachtělo, tvářila se tak nevyzpytatelně, že by to ani sfinga nedokázala lépe. Byla velmi tichá, téměř nehovořila, přesto jsem z některých náznaků jejího chování usoudil, že největší úsilí její osobnosti směřuje k tomu, aby nám všem dominovala.

A malá Cynthia? Podezírala někoho? Zdála se mi velmi unavená a nemocná. Těžkopádnost a zemdlenost jejích pohybů byla očividná. Zeptal jsem se jí, jestli se necítí špatně, a ona mi upřímně odpověděla:

„Ano, příšerně mne bolí hlava.“

„Nechcete ještě šálek kávy, mademoiselle?“ řekl Poirot starostlivě. „Prospěje vám. Je to nesrovnatelné *mal de tête*.“ Vyskočil a vzal její hrnek.

„Bez cukru,“ řekla Cynthia, která si všimla, že sahal po kleštičkách na cukr.

„Ani kostku? Taková oběť, kvůli válce, že?“

„Ne, nikdy kávu nesladím.“

„*Sacré!*“ zamumlal si Poirot pro sebe, když se vracel s plným hrnkem.

To slovo jsem zaslechl pouze já, rychle jsem na malého muže pohlédl a spatřil jsem, jak se snaží zakrýt náhlé vzrušení, jeho oči zezelenaly jako oči kočky. Zaslechl či spatřil něco, co ho skutečně silně zaujalo - ale co to bylo? Obvykle si o sobě nemyslím, že jsem natvrdlý, ale musím přiznat, že tentokrát nic, co by se vymykalo, nepřipoutalo moji pozornost.

Vzápětí se otevřely dveře a v nich se objevila Dorcas.

„Přišel za vámi pan Wells, pane,“ řekla Johnovi. Pamatoval jsem si to jméno, byl to právník, kterému minulou noc paní Inglethorpová psala.

John okamžitě povstal.

„Uved'te ho do mé pracovny.“ Pak se obrátil na nás. „To je právník mé matky,“ vysvětloval. A tišším hlasem dodal: „On je také koroner - rozumíte. Možná byste chtěli jít se mnou?“

Souhlasili jsme a následovali ho z místnosti. John šel o krok před námi a já jsem využil příležitosti a zašeptal jsem Poirotovi:

„Takže soudní vyšetřování bude?“

Poirot roztržitě přikývl. Zdálo se, že se zcela ponořil do svých úvah; dokonce natolik, že probudil moji ohromnou zvědavost.

„Copak je s vámi? Vůbec nevnímáte, co říkám.“

„Máte pravdu, můj příteli. Dostal jsem strach.“

„Z čeho?“

„Z toho, že si mademoiselle Cynthia před chvílí neosladila svoji kávu.“

„Cože. Vy žertujete!“

„Ale nikoli, nikdy jsem nehovořil vážněji. Ach, je zde něco, čemu nerozumím. Můj instinkt mne nezklamal.“

„O čem to hovoříte?“

„O instinktu, který mne dovedl k rozhodnutí prozkoumat obsahy kávových hrnků. *Chut!* Ale už dost!“

Následovali jsme Johna do jeho pracovny a on za námi zavřel dveře.

Pan Wells byl příjemný muž středního věku s pronikavým pohledem a typickou právníckou vyřídilkou. John " představil a objasnil důvod naší přítomnosti.

„Určitě chápete, Wellsi,“ dodal, „že vše, co se zde odehrává, je zatím přísně soukromé. Stále doufáme, že se vše obrátí k lepšímu a nebude zapotřebí žádného vyšetřování.“

„Jistě, jistě,“ řekl pan Wells konejšivě. „Také bych si přál, abychom se vyhnuli bolestnému veřejnému projednávání při soudním vyšetřování, ale na druhé straně je naprosto nezbytné, aby vše znalecky posoudil lékař.“

„Ano, s tím počítám.“

„Mám za to, že by to mohl být doktor Bauerstein, velmi chytrý člověk. Jedna z největších autorit v oboru toxikologie.“

„Máte pravdu,“ řekl John poněkud rezervovaně. A pak poněkud rezignovaně dodal: „Předpokládám, že se tam budeme muset objevit jako svědci všichni, že?“

„Jistě, samozřejmě - a - hm - pan - hm - Inglethorp.“

Právník se na kratičký okamžik odmlčel a pak pokračoval svým kultivovaným způsobem: „Ta svědectví budou pouze informativní, jedná se jen o formální záležitost.“

„Rozumím.“

Nepatrný výraz ulehčení přelétl Johnovu tvář. To mne zmátlo, nechápal jsem v tu chvíli, čeho by se mohl obávat.

„Jestliže proti tomu nic nenamítáte,“ pokračoval pan Wells, „přemýšlel jsem o pátku. Do té doby bude dostatek času na vypracování lékařského dobrozdání.“

Posmrtné ohledání by mohlo proběhnout dnes večer, souhlasíte?“

„Ano.“

„Takže vám časové uspořádání vyhovuje?“

„Dokonale.“

„Není asi zapotřebí, můj drahý Cavendishi, abych dodával, jak jsem z té hrozná tragédie rozrušený.“

„Nemůžete nám pomoci rozlousknout jednu záhadu, monsieur?“ skočil mu do řeči Poirot. Promluvil poprvé od okamžiku, kdy jsme vstoupili do místnosti.

„Já?“

„Ano, slyšeli jsme, že vám paní Inglethorpová psala včera večer dopis. Mohl vám být doručen dnes ráno.“

„Dostal jsem ho, ale neobsahoval žádné závažné sdělení. Pouze mne žádala, abych jí dnes ráno zavolal, chtěla poradit v jedné velmi důležité záležitosti.“

„Nebyl v dopisu žádný náznak toho, o čem s vámi chtěla jednat?“

„Bohužel ne.“

„To je škoda,“ řekl John.

„Velká škoda,“ souhlasil Poirot vážně.

Nastalo ticho. Poirot se na chvíli zamyslel. Pak se znovu obrátil k advokátovi.

„Pane Wellsi, na něco bych se vás rád zeptal – ovšem nemusíte odpovídat, pokud to bude proti profesionální etice. V případě smrti paní Inglethorpové, kdo měl zdědit její majetek?“

Advokát na chvíli zaváhal a pak odpověděl:

„Tahle informace bude velmi brzy veřejně známa, takže jestli pan Cavendish nenamítá –“

„Ani v nejmenším,“ připojil se John.

„Dobrá, nevidím nejmenší důvod, proč bych vám neodpověděl. Podle její poslední vůle ze srpna loňského roku se usmála štěstěna na jejího nevlastního syna pana Johna Cavendishe. Jsou tam samozřejmě i drobné odkazy služebnictvu a dalším osobám.“

„Prosím za prominutí za následující otázku, pane Wellsi - ale není toto vypořádání poněkud nespravedlivé vůči dalšímu nevlastnímu synovi, panu Lawrenci Cavendishovi?“

„Ne, nemyslím. Asi víte, že podle poslední vůle jejich otce John dědí majetek, zatímco Lawrence měl v případě smrti své nevlastní matky obdržet značnou sumu peněz. Paní Inglethorpová zanechala majetek staršímu nevlastnímu synovi, protože věděla, že by zůstal na styleském panství. Což je, dle mého úsudku, velmi spravedlivé a rovnoměrné rozdělení.“

Poirot zamysleně přikývl.

„Rozumím. Ale nemýlím-li se, tak podle vašeho britského práva je poslední vůle automaticky revokována, když se paní Inglethorpová znovu provdá?“

Pan Wells sklonil hlavu.

„Co se týká jejího plnění, monsieur Poirote, listina je nyní neúčinná a neplatná.“

„Hein!“ řekl Poirot. Chvilí přemítal a pak se zeptal: „Obávala se toho paní Inglethorpová?“

„Nevím. Možná.“

„Ano, obávala se toho,“ řekl John nečekaně. „Právě včera jsme hovořili o tom, že znění poslední vůle bylo svatbou revokováno.“

„Ach! Pak tedy ještě jednu otázku, pane Wellsi. Vy říkáte „její poslední verze“. Vytvořila snad paní Inglethorpová dříve ještě nějaké jiné poslední vůle?“

„V průměru sepsala přinejmenším jednu poslední vůli za rok,“ řekl pan Wells nevzrušeným hlasem. „Často měnila rozhodnutí ohledně vyznění poslední vůle, jednou upřednostňovala toho, pak zase onoho člena rodiny.“

„Předpokládejme,“ navrhl Poirot, „aniž byste o tom věděl, že sepsala poslední vůli ve prospěch někoho, kdo nebyl v žádném smyslu členem rodiny - řekněme například slečna Howardová - byl byste překvapený?“

„Ani v nejmenším.“

„Ach!“ Zdálo se, že Poirot vyčerpal veškerou zásobu svých otázek.

Přistoupil jsem k němu blíže, John a právník zatím hovořili o prohlídce listin z pozůstalosti paní Inglethorpové.

„Vy si vážně myslíte, že paní Inglethorpová sepsala poslední vůli ve prospěch slečny Howardové?“ zeptal jsem se tichým hlasem, nezapřel jsem určitou dávku zvědavosti.

Poirot se usmál.

„Ne.“

„Tak proč jste se tak ptal?“

„Pst!“

John Cavendish se obrátil k Poirotovi.

„Doprovodíte nás, monsieur Poirote? Zamýšlíme nahlédnout do písemností mé matky. Pan Inglethorp souhlasil, abych je společně s panem Wellsem prohlédl.“

„Mnohé to zjednodušuje,“ zadrmolil advokát. „Formálně měl samozřejmě právo –“ Nedokončil větu.

„Nejprve se porozhlédneme na psacím stole v budoáru,“ vysvětloval John, „a potom zajdeme nahoru do její ložnice. Nejdůležitější listiny uchovávala v purpurové kazetě, tu bychom měli prohlédnout obzvlášť pečlivě.“

„Ano,“ přisvědčil advokát, „je zcela možné, že by tam mohla být nějaká novější verze poslední vůle, jiná než ta, která je u mne uložena.“

„Novější verze poslední vůle existuje.“ Byl to Poirot, kdo promluvil.

„Cože?“ John a advokát na něho zírali s překvapením.

„Nebo lépe řečeno,“ pokračoval můj přítel, aniž by se nechal jen na okamžik vyvést z klidu, „jedna tady byla.“

„Co tím míníte - jedna tady byla? Kde je teď?“

„Byla spálena.“

„Spálena?“

„Ano. Podívejte se sem.“ Vytáhl fragment po stranách sežehnutého papíru, který jsme našli na kovovém roštu krbu v pokoji paní Inglethorpové, a podal ho advokátovi. Přitom mu krátce vysvětlil, kdy a kde jsme ho našli.

„Ale možná to je část staré verze poslední vůle?“

„Nemyslím. Abych řekl pravdu, jsem si téměř jistý, že tato poslední vůle nebyla sepsána dříve než včera odpoledne.“

„Cože?“ „Nemožné!“ vylétlo z obou mužů současně.

Poirot se otočil k Johnovi.

„Jestliže mi dovolíte, abych poslal pro vašeho zahradníka, dokážu vám to.“

„Ach, jistě - ale já nevidím -“

Poirot pozdvihl ruku.

„Dělejte, jak vás žádám. Poté můžete klást tolik otázek, kolik se vám zlíbí, prosím.“

„Tak dobře.“ Zazvonil na zvonek.

Dorcas se okamžitě ozvala.

„Dorcas, mohla byste říci Manningovi, aby k nám zašel, že bych s ním potřeboval hovořit?“

„Jistě, pane.“

Dorcas odešla.

Čekali jsme obklopeni napjatým tichem. Poirot působil naprosto vyrovnaným, klidným dojmem a lehce oprašoval zapomenutý kout knihovny.

Dupání okovaných bot na štěrku ohlašovalo příchod Manninga. John pohlédl tázavě na Poirota. Ten kývl.

„Vstupte, Manningu,“ řekl John, „chci s vámi hovořit.“

Manning vstoupil dovnitř pomalu a váhavě prošel francouzskými dveřmi, zůstal u nich stát tak blízko, jak jen mohl. V rukách mačkal čapku a přitom s ní bez přestání nervózně pohupoval. Jeho postava byla velmi shrbená, i když pravděpodobně nebyl tak starý, jak vypadal, jeho pohled prozrazoval bystrost a přirozenou inteligenci a neodpovídal jeho pomalému a poněkud opatrnému projevu.

„Manningu,“ řekl John, „tento džentlmen se vás na něco zeptá, byl bych rád, kdybyste mu odpověděl.“

„Jistěžeanopane,“ téměř nesrozumitelně zadrmolil Manning.

Poirot energicky pokročil kupředu. Manning po něm sklouzl pohledem, v němž bylo patrné lehké pohrdání.

„To vy jste včera odpoledne vysazoval záhon begonií u jižní strany domu, Manningu?“

„Ano, pane, já a Willum.“

„A jednu chvíli paní Inglethorpová vyhlédla z okna a zavolala na vás, že ano?“

„Ano, pane, tak to bylo.“

„Řekněte mi svými slovy, co se přesně přihodilo.“

„Teda, pane, nic moc. Paní pouze řekla Willumovi, aby zajel na svym kole do vesnice a přivez formulář poslední vůle, nebo něco takový ho - já ani přesně nevím, co to jako mělo být - ona mu to napsala.“

„A dál?“

„Takže von to udělal, pane.“

„A co se přihodilo potom?“

„Šli sme zas na ty begonie, pane.“

„Nezavolala vás paní Inglethorpová k sobě ještě jednou?“

„Ano, pane, voba, volala mě i Wil1uma.“

„A pak?“

„Přikázala nám, abysme za ní zašli a podepsali se na spodní stranu takovýho podlouhlý ho listu papíru – právě pod místo, kde už se podepsala sama.“

„Viděl jste něco z toho, co bylo napsáno nad jejím podpisem?“ zeptal se Poirot ostře.

„Ne, pane, tu část zakrýval piják.“

„A vy jste se podepsali, kde vám řekla?“

„Ano, pane, nejdřív já a pak Wil1um.“

„Co s tou listinou potom učinila?“

„Tedy, pane, vona ji zastrčila do podlouhlý vobálky a položila dovnitř do purpurový kazety, co ležela na psacím stole.“

„Kolik bylo hodin, když vás zavolala poprvé?“

„Vokolo čtvrtý, bysem řek, pane.“

„Ne dříve? Nemohlo to být okolo půl čtvrté?“

„Ne, to se mi nezdá, pane. Spíš mohlo bejt trochu po čtvrtý - né dřív.“

„Děkuji vám, Manningu, pomohl jste mi,“ řekl Poirot příjemným hlasem.

Zahradník pohlédl na svého pána, který kývl, načež Manning pokynul prstem k čelu na pozdrav a se slabým zamumláním opatrně vycouval ze dveří.

Všichni jsme na sebe pohlédli.

„Dobrý bože!“ zašeptal John. „Jaká výjimečná shoda náhod.“

„Jak - shoda náhod?“

„Že moje matka možná v den své smrti sepsala poslední vůli!“

Pan Wells si odkašlal a suše poznamenal:

„Jste si tak jistý, že to byla jen shoda náhod, Cavendishi?“

„Co tím míníte?“

„Vaše matka, jak jste řekl, se s někým velmi tvrdě pohádala - včera odpoledne -“

„Co tím míníte?“ vykřikl John znovu. Jeho hlas se zachvěl a on velmi zbledl.

„Po této hádce vaše matka náhle a ve spěchu sepsala novou poslední vůli. Ovšem co bylo jejím obsahem, to se už nikdy nedozvíme. Nezmínila se ani o jednom z jejích bodů. Dnes ráno, bezpochyby, se mnou chtěla tuto poslední vůli konzultovat - ale už neměla příležitost. Poslední vůle tak zmizela a ona si vzala její tajemství s sebou do hrobu. Cavendishi, obávám se, že to nebyla žádná shoda náhod. Monsieur Poirote, vy se mnou jistě souhlasíte, fakta jsou velmi působivá.“

„Působivá nepůsobivá,“ přerušil ho John, „jsme panu Poirotovi velmi vděční za jeho snahu. Ale podle

něho obsah té poslední vůle nikdy nepoznáme. Předpokládám, že mi asi neodpovíte, monsieur, když se vás zeptám, co vás k takovému tvrzení vedlo?“

Poirot se usmál a odpověděl:

„Jedna počmáraná stará obálka a čerstvě vysázený záhon begonií.“

Myslím si, že John chtěl ve vyptávání pokračovat, ale v tu chvíli se za oknem ozval hlasitý zvuk motoru automobilu. Vyhlédli jsme ven a všechno jsme pustili z hlavy.

„Evie!“ vykřikl John. „Promiňte, Wellsi.“ A pospíchal do haly. Poirot na mne tázavě pohlédl.

„Slečna Howardová,“ vysvětlil jsem.

„Ach, jsem rád, že přijela. Ta žena je obdařená rozumem i citem, Hastingsi. Ačkoli dobrý Pán na ni trochu pozapomněl s krásou!“

Následoval jsem Johnova příkladu a vyšel za ním do haly, kde se právě slečna Howardová pokoušela vymotat z ohromné masy závoje, který jí zakrýval hlavu. Hned jak na mne pohlédla, zasáhl mne palčivý pocit provinění. Tato žena mne kdysi velmi důrazně varovala, a já jsem jejím slovům, žel bohu, nevěnoval ani tu nejmenší pozornost!

Jak rychle a s jakou lehkostí jsem je vypudil z mysli. Teď když došla takovým tragickým způsobem naplnění, jsem se cítil velmi zahanbený. Ona znala Alfréda Inglethorpa vůbec nejlépe. Zajímalo by mne proto, zdali by, kdyby zůstala na styleském panství, k tragédii také došlo, anebo by se měl ten muž na pozorů před jejím bystrým zrakem?

Byl jsem už klidnější, když mi potřásla rukou svým silným stiskem, který jsem si tak dobře pamatoval.

Pohled, s kterým jsem se setkal, byl smutný, ale nikoli vyčítavý; všechno hořce oplakala, usoudil jsem z jejích zarudlých očí, ale její chování se vůbec nezměnilo, bylo stejně přímočaré a nevrlé.

„Vyrazila jsem okamžitě po telegramu. Právě svítalo. Pronajatým automobilem. Nejrychlejší cestou sem.“

„Už jste dnes ráno něco jedla, Evie?“ zeptal se John.

„Ne.“

„Myslel jsem si to. Pojd'te, snídaně je dosud na stole, připraví vám čerstvý čaj.“ Obrátil se ke mně. „Postarejte se o ni, Hastingsi, můžete? Na mne čeká Wells. Ach, tady je monsieur Poirot. Víte, Evie, on nám pomáhá.“

Slečna Howardová si potřásla rukou s Poirotem, ale přitom přes jeho rameno pohlédla podezřívavě na Johna.

„Co tím míníte -pomáhá?“

„Pomáhá nám s vyšetřováním.“

„Tady není co vyšetřovat. Už ho uvěznil?“

„Koho měli uvěznit?“

„Koho? Alfréda Inglethorpa přece!“

„Moje drahá Evie, buďte opatrná. Lawrence se domnívá, že moje matka zemřela na selhání srdce.“

„Lawrence se snad zbláznil!“ odsekla slečna Howardová. „Samozřejmě že ubohou Emily zavraždil Alfréd Inglethorp -já jsem ostatně vždycky tvrdila, že to udělá.“

„Moje drahá Evie, nekřičte tak. Můžeme si myslet cokoli, můžeme podezřívát kohokoli, ale je lépe své

názory vyjadřovat v této chvíli co nejméně. Posmrtné ohledání nebude provedeno dříve než v pátek.“

„Až naprší a uschne!“ Pohrdavé zasupění, které se vydralo z úst slečny Howardové, bylo opravdu velkolepé. „Vy jste se všichni pomátli. V té době už bude dávno za hranicemi. Jestli má jen špetku rozumu, nezůstane tady trpně čekat na to, až ho pověsí.“

John Cavendish na ni bezradně pohlédl.

„Já vím, co za tím je,“ napadla ho, „vy jste naslouchal těm doktorům. To já bych nikdy neudělala. Co vědí? Ve skutečnosti nic - nebo hodně málo na to, aby byli nebezpeční. Víam, co říkám - můj vlastní otec byl doktor. Malý Wilkins je největší pomatenec, kterého jsem kdy potkala. Srdeční záchvat! To je tak všechno, na co se zmůže. I největší ťulpas okamžitě pozná, že ji otrávil její manžel. Já jsem to ostatně vždycky říkala, že ji zavraždí v její posteli, tu ubohou duši. A teď to vykonal. A vše, na co se zmůžete, je to, že jen hloupě blekotáte cosi o srdečním záchvatu a posmrtném ohledání v pátek. Měl byste se za sebe stydět, Johne Cavendishi.“

„Co vlastně po mně chcete?“ zeptal se John, který se neubráníl mírnému úsměvu. „Zapomeňte na své rozhořčení, Evie, já ho nemohu jen tak popadnout za límec a odvléct do vesnice na místní policejní stanici.“

„Dobře, ale vy s tím musíte něco udělat. Zjistěte, jak to provedl. Je to lstivý parchant.“

Bylo zřejmé, že dát dohromady slečnu Howardovou a Alfréda Inglethorpa pod jednu střechu a přitom mezi nimi udržet klid, to je úkol hodný Herkula, ani v nejmenším jsem Johnovi nezáviděl. Podle výrazu jeho tváře jsme usoudil, že i on si je vědom delikátnosti celé situace. Na okamžik se zachránil rychlým odchodem

z místnosti. Dorcas přinesla čerstvý čaj. Když pak odešla, Poirot přešel od okna, u něhož celou dobu stál, a usedl tváří v tvář slečně Howardové.

„Mademoiselle,“ řekl vážně, „chtěl bych vás o něco požádat.“

„Jen do toho,“ vyzvala ho dáma a pohlédla mu do očí s jakousi nelibostí.

„Byl bych rád, kdybych mohl počítat s vaší pomocí.“

„S radostí vám pomohu Alfréda pověsit,“ odpověděla drsně. „I když šibenice je pro něho příliš dobrá. Musí být natahován na skřipci a potom rozčtvrcen, tak jako ve starých dobrých časech.“

„Já si myslím, že v tomto jsme zajedno,“ řekl Poirot, „také chci, aby zločinec visel.“

„Alfréd Inglethorp?“

„On anebo někdo jiný.“

„Jaký jiný? Dokud se tady neobjevil on, ubohé Emily nic nehrozilo. Netvrdím, že ti ostatní kolem byli beránci - to tedy nebyli. Ale toužili pouze po jejím bohatství. Žila v bezpečí. Až přišel Alfréd Inglethorp - a během dvou měsíců - čáry máry fuk!“

„Věřte mi, slečno Howardová,“ řekl velmi naléhavě Poirot, „Jestli je pan Inglethorp vinen, neunikne mi. Na mou čest, pověším ho tak vysoko, jak jen to půjde!“

„To už zní lépe,“ řekla slečna Howardová s větším zaujetím.

„Ale musím vás požádat, důvěřujte mi. Vaše pomoc může být velmi cenná. A řeknu vám proč. Jak vidím, z celého toho domu smutku jste vy jediná její smrt oplakala.“

Slečna Howardová zamrkala a do jejího hlasu se opět vloudil rozmrzlý tón.

„Jestli tím chcete říci, že jsem ji měla ráda -ano, měla á- jsem ji ráda. Však víte, Emily byla svým způsobem stará sobecká žena. Na jedné straně se chovala k lidem velmi štědře, ale na straně druhé vždy přemýšlela, co by z toho mohla sama získat. Nikdy nenechala nikoho, aby zapomenul, co pro něho udělala - za tuhle vlastnost ji měl rád málokdo. Nemyslete si však, že si to někdy neuvědomovala, anebo že to necítila. Ale stejně jí nebylo pomoci, Já jsem byla v jiném postavení. A chovala jsem se podle toho hned od počátku. „Ročně vás stojím tolik a tolik liber. Dobře, a není třeba se bavit dál. Ani penny navíc - žádný pár rukavic, ani lístek do divadla.“ Ona mé l chování dost dobře nechápala - občas ji velmi uráželo. Říkala, že jsem bláznivě pyšná. Přitom to tak nebylo - ale já jsem jí to nedovedla vysvětlit. Buď jak buď, uchovala jsem si svoji sebeúctu. Takže bez ohledu na celý ten chumel lidí kolem ní jen já jsem si mohla dovolit luxus mít ji ráda. Dohlížela jsem na ni. Strážila jsem ji před ostatními. A pak se objevil jeden slizký ničema a pchá! Všechny roky mé oddané lásky vyšly naprázdno.“

Poirot chápavě přikyvoval.

„Já vám rozumím, mademoiselle, vím, jak se cítíte. Je to naprosto přirozené. Vy si o nás myslíte, že jsme lhostejní - že jsme vyprahlí, bez citů -ale věřte mi, není tomu tak.“

V tu chvíli strčil John hlavu do dveří a vyzval mne a Poirota, abychom s ním zašli do pokoje paní Inglethorpové, protože společně s panem Wellsem již dokončili prohlídku psacího stolu v budoáru.

Když jsme stoupali po schodech nahoru, John se ohlédl do jídelny a tiše promluvil hlasem, v němž zazněl důvěrný tón:

„Poslyšte, co se asi přihodí, až se ti dva potkají?“

Zavrtěl jsem bezradně hlavou.

„Řekl jsem Mary, aby je držela od sebe, jak jen to půjde.“

„Myslíte, že uspěje?“

„Ví bůh. Ovšem je tady jedna možnost, že samotný Inglethorp nebude toužit po setkání s ní.“

„Vy máte stále ještě klíče, že, Poirote?“ zeptal jsem se, když jsme dorazili ke dveřím zamčeného pokoje. John si vzal klíče od Poirota a odemkl. Všichni jsme vstoupili dovnitř. Advokát zamířil rovnou k psacímu stolu a John ho následoval.

„Moje matka přechovávala nejdůležitější listiny v této kazetě, jsem si tím jistý,“ řekl.

Poirot vytáhl malý svazek klíčů.

„Dovolte. Odemkl jsem ji a pak zase zamkl už dnes ráno.“

„Ale teď není zamčená.“

„Nemožné!“

„Podívejte.“ A John vytáhl roletu od stolu, zatímco hovořil.

„*Mille tonnerres!*“ vykřikl ohromený Poirot. „Ale já - já jsem ten, kdo má oba klíče v kapse!“ Vrhł se s velkou energií na rozluštění záhady. Náhle strnul. „*En voilà une affaire!* Ten zámek byl otevřen násilím!“

„Cože?“

Poirot se opět zablouhal do svých myšlenek.

„Ale kdo ho otevřel násilím? Proč by to dělali? Kdy? Dveře byly zamčené!“ Vyrážel ze sebe slova velmi nesouvisle.

Vzápětí si Poirot na všechny otázky nahlas odpovídal - téměř bezděčně.

„Kdo? To je otázka. Proč? Ach, kdybych to tak věděl. Kdy? Někdy poté, když jsem pokoj před hodinou opustil. Přestože byly dveře zamčené, nic to neznamená, je to jen prachobyčejný zámek. Pravděpodobně se do něj hodil nějaký jiný klíč od dveří vedoucích na chodbu.“

Zírali jsme jeden na druhého. Poirot přešel ke krbové římsě. Navenek působil klidným dojmem, ale já jsem si, dobře všiml jeho rukou, silně se chvěly, když bezmyšlenkovitě upravoval vázy na krbové římsě.

„Řeknu vám, jak se asi vše odehrálo,“ řekl nakonec. „V tom případě zde něco bylo -nějaké důkazy, které samy o sobě zřejmě nebyly nejpřesvědčivější, ale pořád ještě nabízely dostatečné vodítko, ukazovaly na vraha. Pro něho představovaly smrtelné nebezpečí, musel je zničit dříve, než by na ně někdo přišel a odhalil jejich význam. Proto tak riskoval, když sem vešel, opravdu velmi riskoval. Nalezl skříňku zamčenou, musel ji tedy vypáčit, tím se ale prozradil. Což ovšem znamená jedno, když podstoupil takové obrovské riziko, musel zde hledat něco, co pro něho mělo opravdu obrovský význam.“

„Ale co to bylo?“

„Ach!“ vykřikl Poirot s gestem zlosti. „To já ale opravdu nevím! Nějaká listina, bezpochyby, možná útržek té, kterou u ní Dorcas spatřila včera odpoledne. A já,“ náhle zlostně a nekontrolovatelně vybuchl, „jsem jen ubohý hlupák, to jsem já! Nic jsem nepředvídal! Choval jsem se jako imbecil! Nikdy jsem tu kazetu zde neměl

nechávat. Měl jsem ji odnést s sebou. Ach, já trojnásobný hlupák! A nyní je v prachu. Je to zničené - ale je to opravdu zničené? Nezbyvá ještě jiskřička naděje - musíme to tady obrátit naruby -“

Vyřítil se z pokoje jako blázen a já, hned jak jsem se vzpamatoval z leknutí, jsem ho následoval. Ovšem než jsem za ním vyběhl ke schodům, dávno jsem ho ztratil z očí.

Mary Cavendishová stála v místě, kde se schody rozdvjovaly, a jen zírala vytřeštěným pohledem do haly, kde zmizel.

„Copak se vašemu výjimečnému malému příteli přihodilo, pane Hastingsi? Přehnal se kolem mě jako zdivočelý býk.“

„Je poněkud rozladěný,“ poznamenal jsem chabě. V skutku jsem netušil, nakolik by si Poirot v té chvíli přál, abych mu byl nablízku. Když jsem spatřil výmluvný úsměv na tváři paní Cavendishové, pokusil jsem se změnit téma hovoru a zeptal jsem se: „Ještě se nesetkali, že?“

„Kdo?“

„Pan Inglethorp a slečna Howardová.“

Překvapeně na mne pohlédla.

„Myslíte si, že to bude opravdu taková katastrofa, až se potkají?“

„Hm, a vy si to nemyslíte?“ řekl jsem poněkud zaskočený.

„Ne.““ Usmívala se svým klidným způsobem. „Ráda bych zažila opravdové vzplanutí vášně. Alespoň by se pročistil vzduch. V této chvíli se mi ostatně zdá, že všichni příliš mnoho přemýšlíme a málo spolu hovoříme.“

„John tak ale nesmýšlí,“ poznamenal jsem.
„Přiklání k tomu, abychom je udrželi od sebe.“

„Ach, John!“

Něco v tónu jejího hlasu mne popudilo a vyhrkl jsem: „Starý John je strašně dobrý člověk.“

Minutu či dvě si mne pozorně prohlížela a pak řekla k mému velkému překvapení:

„Jste ke svému příteli tak loajální. To se mi na vás líbí.“

„Copak vy nejste má přítelkyně?“

„Já jsem velmi špatná přítelkyně.“

„Proč to říkáte?“

„Protože je to pravda. Na své přátele vydržím být roztomilá tak jeden den, ten další o nich již nevím.“

Nevím, co to do mne vjelo, ale náhle jsem se cítil velmi podrážděný, a tak jsem poněkud bláznivě a ne zrovna v duchu dobrého vychování řekl:

„Přesto se mi ale zdá, že k doktoru Bauersteinovi dokážete být roztomilá stále!“

Okamžitě jsem svých slov litoval. Její obličej strnul.

Měl jsem dojem, jako kdyby kolem ní náhle spadla železná opona a zahalila její skutečnou podobu; Beze slova se otočila a svižně vyběhla nahoru po schodech, zatímco já jsem stál dole jako idiot a civěl za ní.

Náhle mne vyburcoval strašlivý rámus, ozýval se zezdola. Slyšel jsem Poirota, křičel a cosi vysvětloval. Dopálil jsem se při pomýšlení, že moje dosavadní diplomatické úsilí bylo k ničemu. Malý muž se se všemi dělil o své tajemství, což se mi tedy nezdálo nejchytřejší. Nemohl jsem si v té chvíli pomoci, abych znovu

nezalitoval, že můj přítel byl tak náchylný ztrácet hlavu v momentech vzrušení. Sešel jsem rychle dolů po schodech.

Při pohledu na mne se Poirot téměř okamžitě uklidnil, odtáhl jsem ho stranou.

„Můj drahý příteli,“ řekl jsem, „myslíte, že je to moudré? Zajistě nechcete, aby se celý dům dozvědělo této příhodě? Vy vlastně tomu zločinci nahráváte.“

„Opravdu si to myslíte, Hastingsi?“

„Jsem si tím jistý.“

„Dobře, dobře, můj příteli, budu se řídit podle vás.“

„Dobře. Ačkoli, teď už je bohužel příliš pozdě.“

„Pravda.“

Vyhlížel tak sklíčeně a jako kdyby nevěděl kudy kam, až jsem ho začal litovat, ačkoli jsem byl stále přesvědčený, že moje pokárání bylo namístě.

„Dobře,“ řekl nakonec, „pojďme, *mon ami*.“

„Už jste skončil?“

„V této chvíli, ano, Vráťte se se mnou do vesnice?“

„S radostí.“

Zdvihl svůj malý kufřík a vyšli jsme ven ze salonu otevřenými francouzskými dveřmi. V tu chvíli nás opačným směrem míjela Cynthia Murdochová a Poirot poodstoupil stranou, aby mohla projít.

„Promiňte, mademoiselle, mohl bych vás krátce zdržet?“

„Ano?“ otočila se tázavě.

„Připravovala jste někdy léky pro paní Inglethorovou?“

Na tváři se jí objevil lehký ruměnc, když poněkud upjatě odpověděla:

„Ne.“

„Pouze prášky?“

Ruměnc se zvětšil, když Cynthia odvětila:

„Ach ano, jednou jsem jí připravila nějaké prášky na spaní.“

„Tyhle?“

Poirot jí ukázal prázdnou krabičku.

Přikývla.

„Můžete mi říci, jak se jmenovaly? Sulphonal? Veronal?“

„Ne, byly to bromidové prášky.“

„Ach! Děkuji vám, mademoiselle; a přeji hezké ráno.“

Když jsme odcházeli rychle pryč ze zámku, neodolal jsem a několikrát jsem na Poirota pohlédl. Častokrát jsem si předtím povšiml, že když ho něco vzrušilo, barva jeho očí se proměnila v zelenou, jako u kočky. Nyní jeho oči svítily jako zelené smaragdy.

„Můj příteli,“ přerušil nakonec mlčení, „napadla mne taková zdánlivě nicotná myšlenka, je velmi podivná a pravděpodobně zcela nepřipadná. Ale přesto – zapadá do všeho.“

Pokrčil jsem rameny. Pomyslel jsem si, že se Poirot až příliš často nechává unést nereálnými představami. Přitom v našem případě byla pravda tak prostá a zřejmá.

„Takže máme vysvětlení pro nepodepsanou nálepku na krabičce,“ poznamenal jsem. „Velmi jednoduché, jak jste řekl. Jen mne zaráží, že jsem na to nepřišel již dříve sám.“

Poirot nevypadal, že by mne poslouchal.

„Odhalili ještě jednu skutečnost, *là-bas*,“
poznámenal a zabodával svůj palec do vzduchu směrem
ke styleskému panství. „Pan Wells se mi o tom zmínil,
když jsme sestupovali ze schodů.“

„Na co přišli?“

„Když zamykali stůl v budoáru, našli poslední
vůli paní Inglethorpové, která nesla datum z doby před
její svatbou, a šťastně se v ní usmála na Alfréda
Inglethorpa. Musela být sepsána ještě v době, kdy byli
zasnoubení. Wellse to dočista překvapilo - a stejně tak
Johna Cavendishe. Byla sepsána na jednom z těch
předtištěných formulářů a stvrdili ji dva služebníci -
Dorcas mezi nimi nebyla.“

„Znal tuhle skutečnost pan Inglethorp?“

„On tvrdí, že o ničem nevěděl.“

„Všechny ty okolnosti kolem posledních vůlí paní
Inglethorpové jsou tak zmatené. Řekněte mi, jak jste
mohl zjistit na základě několika klikyháků načmáraných
na obálce, že tahle poslední vůle byla sepsána teprve
včera odpoledne?“

Poirot se usmíval.

„*Mon ami*, nestalo se vám někdy, když jste psal
dopis, že jste si najednou nemohl vzpomenout, jak se
přesně vyjádřit?“

„Ano, často. Předpokládám, že to se stává
každému.“

„Samozřejmě. A nezkusil jste si v takovém
případě napsat ono slovo jednou či dvakrát na okraj
pijáku nebo nějaký útržek papíru, abyste zkontroloval,
zdali je to tak správně? Vidíte, a přesně to udělala paní
Inglethorpová. Už jste si všiml, že nejprve napsala slovo,

vlastnit' a později pokračovala dále ve zkoušce větou: „Já jsem majitelka.“ A teď co mi to napovědělo? Dozvěděl jsem se, že paní Inglethorpová napsala slovo „vlastnit“ to odpoledne, a protože jsem měl stále na mysli zbytek ohořelého papíru, který byl nalezen na krbovém roštu, napadlo mne nakonec, že mohlo být z poslední vůle - takový dokument téměř jistě podobné slovo obsahuje. Tuto úvahu potvrdily další události. Ve všeobecném zmatku totiž to ráno nebyl budoár zametený a blízko psacího stolu zbylo několik hrudek hnědé zeminy. V tyto dny bylo počasí nádherné a žádné obyčejné boty by nezanechaly takové těžké nánosy.

Pomalu jsem přešel k oknu, a když jsem se podíval ven, všiml jsem si, že záhon begonií byl čerstvě vysázený. Prst' v záhonu byla naprosto stejná jako ta na podlaze budoáru a od vás jsem se také dozvěděl, že květiny byly vysazené včera odpoledne. Nyní jsem si byl zcela jistý, že jeden nebo možná oba zahradníci -protože na záhonu jsem spatřil dvojí stopy -vstoupili do budoáru, protože kdyby jim paní Inglethorpová chtěla pouze něco říci, stála by se vši pravděpodobností v okně, a oni by dovnitř vůbec nezašli. To mě utvrdilo v tom, že připravila novou poslední vůli a oba zahradníky zavolala, aby vše dosvědčili svými podpisy. Následující události potvrdily, že jsem se se svou domněnkou nemýlil.“

„To od vás bylo velmi důmyslné,“ nedalo mi to, abych nepřisvědčil. „Musím přiznat, že závěry, které jsem vyvozoval z těch několika čáranic, byly zcela mylné.“

Usmál se.

„Příliš jste se nechal unést představivostí. Pravda je, že představivost je dobrý sluha, ale špatný pán. Nejjednodušší vysvětlení je vždy nejpravděpodobnější.“

„Další bod - jak jste věděl, že se klíč od kazety ztratil?“

„Já to nevěděl. To byla pouze domněnka, která se ukázala být skutečností. Vy jste si všiml, že na držadle toho klíče byl kus zkrouceného drátu. To mi nakonec napovědělo, že to bylo možná otevřeno trhnutím tenkým kroužkem na klíči. Takže, jestliže byl ztracený a znovu nalezený, paní Inglethorpová ho nakonec mohla přemístit do svého svazku; ale na tom svazku jsem našel klíč, který byl očividně duplikátní, zcela nový a zářící, to mne dovedlo k úvaze, že kdosi další otevřel zámek pouzdra originálním klíčem.“

„Ano,“ přisvědčil jsem, „nade vši pochybnost to byl Alfréd Inglethorp.“

Poirot se na mne se zájmem podíval.

„Jste si opravdu tak jistý jeho vinou?“

„Jistě, přirozeně. A každá nová okolnost mne v tom pouze utvrzuje.“

„Naopak,“ odvětil Poirot klidně, „je tady několik bodů, které hrají v jeho prospěch.“

„Ale prosím vás!“

„Ano.“

„Já vidím pouze jeden.“

„A to?“

„Že nestrávil minulou noc v domě.“

„Mizerná trefa! - jak říkáte vy Angličané! Zvolil jste ten jediný, který dle mého hovoří právě proti němu.“

„Jak to?“

„Protože kdyby pan Inglethorp věděl, že jeho manželka bude tu noc otrávena, jistě by vše zařídil tak, aby byl z domu pryč. Jeho omluva byla samozřejmě zinscenovaná. To nám nabízí dvě vysvětlení: buď věděl, co se přihodí, nebo měl svůj vlastní důvod pro svoji nepřítomnost.“

„A tím důvodem bylo?“ zeptal jsem se skepticky.

Poirot pokrčil rameny.

„Jak bych to mohl vědět? Bezpochyby něco nečestného. Řekl bych, že pan Inglethorp je trochu mizera – ale to z něho automaticky nedělá vraha.“

Nepřesvědčeně jsem zavrtěl hlavou.

„Nesouhlasíte, hm?“ řekl Poirot. „Dobrá, zapomeňme na to. Čas ukáže, kdo z nás měl pravdu. Přejdeme nyní k dalším aspektům případu. Co vyvozujete ze skutečnosti, že všechny dveře ložnice byly zajištěné zevnitř?“

„Tedy –“ uvažoval jsem. „Člověk na to musí logicky.“

„Pravda.“

„Vysvětlil bych to takto, dveře byly zajištěné – na vlastní oči jsme se o tom přesvědčili - avšak nález vosku ze svíce na podlaze a zničení poslední vůle dosvědčují, že během noci do místnosti někdo vstoupil. Souhlasíte se mnou ještě?“

„Stoprocentně. Podal jste to s obdivuhodnou jasností, jen pokračujte.“

„Dobře,“ řekl jsem povzbuzený, „protože ta osoba, která vstoupila, nevlezla do pokoje ani oknem, ani se tam nedostala nějakým zázrakem, svědčí to o tom, že dveře musela otevřít zevnitř samotná paní Inglethorpová. To ve mně posiluje přesvědčení, že osoba, na kterou se

ptáme, byl její manžel. Jemu by přirozeně dveře otevřela.“

Poirot zavrtěl nesouhlasně hlavou.

„Proč by to dělala? Zajistila dveře, které vedou do jeho pokoje -ten nejobvyklejší přístup k ní -velmi ostře se s ním v to pozdní odpoledne pohádala. Ne, ona byla poslední osoba v domě, která by to udělala.“

„Ale souhlasíte se mnou, že dveře musela otevřít přímo paní Inglethorpová?“

„Je tady jiná možnost. Když si šla lehnout, zapomněla zajistit dveře do chodby, a později nad ránem vstala, aby to napravila.“

„Poirote, tohle si opravdu myslíte?“

„Ne, já jen říkám, jak to také mohlo být. Nyní přejdeme k dalšímu bodu, co si myslíte o úryvku rozhovoru, který jste zaslechl mezi paní Cavendishovou a její tchyní?“

„Na to jsem docela zapomněl,“ řekl jsem zamyšleně.

„Je to tak nevysvětlitelné. Zdá se mi neuvěřitelné, že by se žena jako paní Cavendishová, hrdá a mlčenlivá za každé situace, mohla tak hrubým způsobem plést do něčeho, co očividně nebylo její věcí.“

„Přesně. Opravdu to bylo překvapující od ženy její úrovně.“

„Je to samozřejmě podivné,“ souhlasil jsem. „Nakonec to ale není zase natolik důležité, abychom se tím vůbec zabývali.“

Poirot jen zasténal.

„Co jsem vám pokaždé opakoval do omrzení? Všechno musí být bráno v potaz. Jestliže se fakt nehodí k teorii - zapomeňte na teorii.“

„Dobře, uvidíme,“ řekl jsem dopáleně.

„Ano, uvidíme.“

Došli jsme k leastwayské usedlosti a Poirot mne zavedl nahoru do svého pokoje. Nabídl mi jednu z těch maličkých ruských cigaret, které příležitostně kouřil. Velmi mne pobavilo, když jsem si všiml, že si co nejpečlivěji ukládá stranou do malého porcelánového džbánu použité zápalky. Moje chvilková rozmrzelost se rázem vytratila.

Poirot postavil dvě židle k otevřenému oknu, jež nabízelo pohled na vesnickou ulici. Čerstvý vzduch nás vlaze a příjemně ovíval. Vypadalo to na parný den. Náhle moji pozornost upoutal vyzáblý mladý muž, který uháněl ulicí. Výraz jeho tváře byl tak výjimečný - mísila se v něm hrůza s pobouřením.

„Poirote, podívejte!“ řekl jsem.

„Vyklonil se ven. „*Tiens!*“ řekl. „To je pan Mace, z lékárny. Jde za námi.“

Mladý muž doběhl až na zápraží leastwayské usedlosti.

„Chvilíčku,“ zakřičel Poirot z okna. „Už jdu.“

Pokynul mi, abych ho následoval, seběhl hbitě schody a otevřel dveře. Pan Mace ihned spustil.

„Ach pane Poirote, omlouvám se za vyrušení, ale právě jsem se dozvěděl, že jste se vrátili ze zámku.“

„Ano, je to tak.“

Mladý muž si jazykem navlhčil suché rty. Jeho tvář se svažila od přemýšlení.

„Je toho plná vesnice, o staré paní Inglethorpové, že zemřela, tak najednou. Říká se,“ ztišil obezřetně hlas, „že byla otrávená.“

Poirotova tvář zůstala zcela lhostejná.

„To nám mohou říci pouze doktoři, pane Macei.“

„Ano, jistě -samozřejmě –“ Mladý muž váhal, ale jeho vzrušení ho přemohlo. Pevně sevřel Poirota kolem paží a ztišil hlas až téměř k neslyšnému šeptání: „Řekněte mi jenom jedno, pane Poirote, nebyl to -nebyl to strychnin, že?“

Jen s obtížemi jsem rozpoznal, co Poirot odpověděl. Zřejmě něco vyhýbavého. Mladý muž odešel, a když zavřel dveře, můj pohled se setkal s Poirotovým.

„Ano,“ řekl a podrážděně přikyvoval. „Bude mít důkaz a poskytne ho při soudním vyšetřování smrti.“

Vraceli jsme se pomalu nahoru. Už už jsem otevíral ústa, když mne Poirot zarazil gestem své ruky.

„Ted' ne, ted' ne, *mon ami*. Potřebuji přemýšlet. Nemohu se nějak soustředit - a to není dobré.“

Usedl a dlouhých deset minut strávil v naprostém tichu a v hlubokém zamyšlení, které přerušilo pouze několik výmluvných pohybů jeho obočí, a po celý ten čas jeho oči zelenaly. Nakonec se z jeho úst vydral hluboký povzdech.

„Tak je to správně. Zlá chvilka pominula. Ted' je vše zařízeno a zařazeno. Člověk se nesmí nikdy podvolit zmatku. Případ ještě zdaleka není u konce -to ne. Právě ted' je to nejvíce zašmodrchané. A to mne mate. Mne, Hercula Poirota! Jsou tady dvě důležité okolnosti.“

„Které?“

„Za prvé včerejší počasí. To je velmi důležité.“

„Ale byl nádherný den!“ přerušil jsem ho. „Poirote, vy mne taháte za nos!“

„Ani v nejmenším. Teploměr ukazoval přes třicet stupňů ve stínu. Na to nezapomeňte, můj příteli. Tady je klíč k celému rébusu!“

„A druhý bod?“ zeptal jsem se.

„Důležitý fakt, že monsieur Inglethorp se obléká do velmi výstředních šatů, má černý plnovous a nosí brýle.“

„Poirote, nemohu nevěřit, že si ze mne netropíte blázně.“

„Jsem zcela vážný, můj příteli.“

„Ale tohle zní dětinsky!“

„Ne, to je velmi významné.“

„Ale předpokládejme, že koronerova porota nepřijme rozhodnutí o úkladné vraždě proti Alfrédu Inglethorpovi. Co se potom přihodí s vašimi teoriemi?“

„Ty nemohou být zpochybněny tím, že se dvanáct hloupých mužů zmýlí! Ale to se rozhodně nepřihodí. Z jednoho důvodu, porota tohoto okresu nebude dychtit po tom, aby byla za případ zodpovědná samotná, navíc pan Inglethorp se nalézá prakticky v postavení místního venkovského šlechtice. Ostatně,“ dodal nevzrušeně, „já bych to ani nedovolil!“

„Vy byste to nedovolil?“

„Ne.“

Pohlížel jsem na drobného muže se silně smíšenými pocity, na jedné straně jsem byl rozmrzelý, ale na straně druhé jsem se bavil. Ta jeho sebejistota. Jako kdyby četl mé myšlenky, jemně přikývl.

„Ach ano, *mon ami*, udělal bych to přesně tak.“ Pozdvihl ruce a položil je na moje ramena. Jeho fyziognomie se celkově proměnila. Do očí mu vhrkly slzy. „Při tom všem, sám vidíte, stále myslím na ubohou paní Inglethorповou, která je teď mrtvá. Nebyla nijak zvlášť milována -to ne. Ale pro nás Belgičany udělala hodně - jsem její dlužník.“

Snážíl jsem se ho přerušit, ale Poirot nezadržitelně pokračoval.

„Jen mne nechte, Hastingsi, abych vám to řekl. Nikdy by mi neodpustila, kdybych nyní nechal Alfréda Inglethorpa, jejího manžela, uvěznit - právě teď, kdy stačí jedno jediné mé slovo, abych ho zachránil!“

Soudní vyšetřování

V krátkém čase, který zbýval do zahájení soudního vyšetřování, Poirot neustával ve svém pátrání. Dvakrát se sešel o samotě s panem Wellsem. Také se vydával na dlouhé procházky do přírody. Nezastírám, že jsem mu trochu zazlíval, že mne přehlížel, zvláště když jsem v té době nebyl ani v nejmenším schopný uhádnout, co zamýšlí.

Vypadalo to, že by mohl vyšetřovat na Raikesově farmě; zavolał jsem tedy na leastwayskou usedlost, a když jsem zjistil, že tam není, vydal jsem se přes pole v naději, že se s ním setkám. Ale nebyla tu po něm ani stopa a mně se přičilo dojít až na farmu. Když jsem se vracel, potkal jsem vrásčitého sedláka, škodolibě na mne pošilhával.

„Vy ste ze zámku, že jo?“ zeptal se.

„Ano. Hledám přítele, myslím, že se vydal touto cestou.“

„Malej chlápek? Co mává pořád rukama, dyž mluví? Jeden z těch Belgičanů z vesnice?“

„Ano,“ přisvědčil jsem dychtivě. „Viděl jste ho tady?“

„Jo, jasně. A víckrát. Je to váš part'ák, že jo? Ach jo, vy džentlmeni ze zámku - vás tady ale je!“ A potměšile na mne zíral dál, teď už s úsměvem.

„Říkáte, že sem pánové ze zámku chodí často?“
Tvářil jsem se co nejhlostejněji.

Vědoucne na mne zamrkal.

„Jeden sem chodí, pane. Nebudu menovat, chápejte Velmi štědrej džentlmen, jako vy! Ach díky, pane.“

Kráčel jsem rychle pryč. Evelyn Howardová měla pravdu a já se jen utvrdil ve svém názoru, když jsem přemýšlelo štědrosti Alfréda Inglethorpa, který zde rozhazoval peníze své ženy. Byla snad ta hezounká snědá tvářička důvodem ke zločinu, nebo ho hnaly peníze? Pravděpodobně obojí.

Tehdy se mi také zdálo, že Poirot trpí zvláštní posedlostí. Jednou nebo dvakrát se ke mně obrátil a utrousil, že si myslí, že se Dorcas spletla, když uváděla čas hádky. Několikrát jí také naznačil, že čas, kdy zaslechla hlasy, byl spíše v půl páté, a ne ve čtyři hodiny. Ale Dorcas trvala neochvějně na svém. Podle ní uběhla celá hodina, možná dokonce ještě více času, od chvíle, kdy zaslechla hlasy, a pátou hodinou odpolední, kdy nesla čaj paní.

Soudní vyšetřování se konalo v pátek ve vesnici. Poirot a já jsme zasedli společně vedle sebe, nikdo nás nežádal, abychom poskytli svědectví.

Byla provedena předběžná konání. Členové poroty měli možnost spatřit mrtvolu a John Cavendish potvrdil její totožnost.

Poté, kdy mu byla položena další otázka, popsal sled událostí od chvíle, kdy se probudil v časných ranních hodinách, a také hovořilo okolnostech, za kterých jeho matka zemřela.

Dalším bodem byla svědectví lékařů. V síni se nikdo neodvažoval ani pohnout, pohledy všech byly upřeny na jediného muže, slavného londýnského specialistu, věhlasnou autoritu v oboru toxikologie.

Několika výstižnými slovy shrnul výsledky pitvy. Na základě jeho lékařské zprávy plné odborných termínů a technických detailů bylo zřejmé, že paní Inglethorpová zemřela v důsledku otravy strychninem. Z odebraného vzorku usoudil, že pozřela ne méně než tři čtvrtiny zrnka strychninu, ale pravděpodobně celé jedno zrnko, možná i trochu více.

„Nebylo možné, že polkla jed náhodou?“ zeptal se koroner,

„Považoval bych to za velmi nepravděpodobné. Strychnin se neužívá k domácím účelům jako některé jiné jedy a pro jeho prodej existují přísná pravidla.“

„Vedlo něco z vašeho zkoumání k tomu, že byste usoudil, jakým způsobem byl jed podán?“

„Ne.“

„Vy jste přijel na styleské panství ještě před doktorem Wilkinsem, že ano?“

Je tomu tak. Automobil mne dohnal přímo u domku u brány a já jsem pak pospíchal zpět, jak jen jsem mohl nejrychleji.“

„Popíšete nám přesně, co jste zažil?“

„Vstoupil jsem do pokoje paní Inglethorpové. Její tělo leželo zkroucené v typické nervosvalové křeči. Obrátila se ke mně a ztěžka vydechla: „Alfréd-Alfréd–““

„Mohl po večeři vpravit strychnin do hrnku s kávou paní Inglethorpové její manžel?“

„Možné to je, ale strychnin působí velmi rychle. Symptomy se objevují během jedné až dvou hodin od

chvíle, kdy byl pozřen. Účinky mohou být za určitých podmínek zpomaleny, ale v tomto případě jsem na žádnou takovou okolnost, která by celý proces otravy zabrzdila, nenarazil. Předpokládám, že paní Inglethorpová vypila kávu po večeři, kolem osmé hodiny, ovšem symptomy otravy se projevily až v časných ranních hodinách, což svědčí o jediném, jed byl pozřen mnohem později v noci.“

„Oblíbeným zvykem paní Inglethorpové bylo vypít uprostřed noci hrnek kakaa. Mohl být strychnin vpraven do jejího těla tímto způsobem?“

„Nikoli, sám jsem odebral vzorek kakaa, který zůstal v pánvičce, a analyzoval jsme jej. Strychnin jsem nenalezl.“

Zaslechl jsem, jak se Poirot vedle mne pousmál.

„Jak jste to věděl?“ zašeptal jsem.

„Poslouchejte.“

„Řekl bych,“ doktor pokračoval, „že bych byl značně překvapený jiným výsledkem.“

„Proč?“

„Jednoduše proto, že strychnin se projevuje neobvykle hořkou chutí. Může být odhalen v roztoku smíchaném v poměru 1 ku 70 000, strychnin tedy spolehlivě zamaskuje pouze velmi silná a ochucená substance. Pro tyto účely by bylo kakao zcela nedostatečné.“

Jeden z porotců chtěl vědět, zdali totéž platí i pro kávu.

„Ne. Káva má hořkou chuť, ta by pravděpodobně chuť strychninu zakryla.“

„Pak tedy považujete za pravděpodobnější, že byl jed ukrytý v kávě, ale z nějaké neznámé příčiny se jeho účinek projevil později?“

„Ano, ale hrnek byl roztlučený na padrt', tudíž jsem neměl žádnou možnost analyzovat jeho obsah.“

Těmito slovy doktor Bauerstein zakončil své svědectví. Doktor Wilkins je potom potvrdil ve všech bodech.

Přitom zcela vyloučil možnost sebevraždy. Zesnulá, jak řekl, měla slabé srdce, ale jinak se nacházela ve výborné kondici, měla velmi šťastnou a vyrovnanou povahu. Byla jedním z posledních lidí, kteří by si sáhli na vlastní život.

Dále byl předvolán Lawrence Cavendish. Jeho svědectví bylo vcelku nedůležité, pouze zopakoval to, co již sdělil jeho bratr. V okamžiku, kdy byl na odchodu, se náhle obrátil a poněkud váhavě pronesl:

„Rád bych něco dodal, jestli dovolíte.“

Pohlédl přitom omluvně na koronera, ten však rychle odvětil:

„Samozřejmě, pane Cavendishi, vždyť jsme zde všichni proto, abychom se v tomto případě dobrali pravdy, a uvítáme tudíž jakékoli svědectví, které by mohlo vést k vyřešení celého případu.“

„Stejně smýšlím i já,“ vysvětloval Lawrence. „Samozřejmě se mohu zcela mýlit, ale stále se mi zdá, že smrt mé matky mohla být způsobena i jinak.“

„Jak, pane Cavendishi?“

„Moje matka v posledních dnech a vlastně i nějaký čas předtím užívala posilující lék, který obsahoval strychnin.“

„Ach!“ řekl koroner.

Porota se zájmem vzhledla.

„Z toho usuzuji,“ pokračoval Lawrence, „že musí existovat případy, kdy kumulativní efekt drog pozřených v určitou dobu vyústí až ve smrt. Není také možné, že si náhodou vzala těch léků víc?“

„Tak toto je poprvé, kdy jsme se dozvěděli, že zesnulá užívala v posledních dnech svého života lék se strychninem. Jsme vám opravdu velmi zavázáni, pane Cavendishi.“

Opět byl předvolán doktor Wilkins a ten dedukci pana Cavendishe dokonale zesměšnil.

„To, s čím přišel pan Cavendish, je zcela nemožné. Potvrdí vám to každý doktor. Ano, strychnin je v určitém smyslu slova kumulativní jed, ale v žádném případě nemůže takto způsobit náhlou smrt. Při potížích by se delší čas objevovaly chronické příznaky, ty by mne ihned upozornily. Celé je to absurdní.“

„A druhá úvaha? Paní Inglethorpová možná neúmyslně požila nadměrné množství léků?“

„Tři nebo dokonce i čtyři dávky léků, které by pozřela naráz, by nezpůsobily její smrt. Cootova lékárna v Tadminsteru pro paní Inglethorpovou vždy připravovala s předstihem výjimečně velké množství léků. Musela by naráz pozřít obsah téměř celé láhve, aby se objasnilo množství strychninu nalezené v jejím těle při pitvě.“

„Pak tedy považujete za zbytečné, abychom mezi příčiny, které mohly způsobit její smrt, zahrnuli i její posilující lék?“

„Samozřejmě. Ta domněnka je směšná.“

Stejný porotce, který už jednou vstoupil do projednávání případu, opět přerušil výpověď lékaře a

otázal se, zdali se nemohlo stát, že by při přípravě léku chyboval lékárník.

„Vyloučit samozřejmě nelze nic,“ odvětil doktor. Ovšem Dorcas, která byla předvolána jako další svědek, tuto možnost okamžitě zavrhl. Lék, který užívala paní Inglethorpová, byl staršího data. Paní Inglethorpová si vzala poslední dávku v den své smrti.

Otázka léku tedy byla definitivně zodpovězena a koroner pokračoval ve svém výslechu. Když se od Dorcas dozvěděl, jak ji ze spánku vyburcovalo silné zvonění její paní a jak pak sama probudila osazenstvo zámku, přešel k hádce z předešlého odpoledne.

Svědectví Dorcas se v podstatě nelišilo od toho, které jsme již s Poirotem vyslechli, a tak je zde nebudu opakovat.

Další svědek byla Mary Cavendishová. Stála velmi vzpřímená a hovořila tiše, zřetelně a zcela klidně. Na koronerovu otázku odpověděla, jak ji budík vzbudil jako obvykle v půl páté, a když se oblékala, vylekal ji zvuk, který jí připomínal nějaký těžký padající předmět.

„Mohl to být stůl vedle postele?“ poznamenal koroner.

„Otevřela jsem dveře od svého pokoje,“ pokračovala Mary, „a chvíli jsem poslouchala. Během krátké chvilky zazvonil silně zvonek, Dorcas běžela dolů, aby vzbudila mého manžela, a pak jsme všichni společně spěchali k pokoji mé tchyně, ale bylo zamčeno –“

Koroner ji přerušil.

„Opravdu si nemyslím, že k tomuto bodu je ještě co dodávat. Víme všechno. Ale byl bych vám zavázaný, kdybyste nám řekla vše, co víte o hádce, k níž došlo den předtím.“

„Já?“

V jejím hlase se objevil slabý náznak vzpurnosti. Zdvihla ruce a upravovala si krajku na šatech u krku, pohybovala přitom neznatelně hlavou, jak byla zvyklá. Zčistajasna mne napadlo: Vždyť ona se snaží získat čas!

„Takže,“ pokračoval koroner rozvážně, „seděla jste na lavičce venku pod dlouhým oknem budoáru. Ano?“

Toto sdělení pro mne představovalo naprostou novinku, a když jsem letmo pohlédl na Poirota, nabyl jsem dojmu, že je to novina i pro něho.

Než odpověděla, nastala kratičká odmlka, chvilkové zaváhání:

„Ano, je to tak.“

„A okno budoáru bylo otevřené, ano?“

Zlehka zbledla, než přisvědčila:

„Ano.“

„Pak vaši pozornosti nemohly uniknout hlasy zevnitř, zvláště když zněly v okamžiku hádky velmi hlasitě. A pak jste je musela slyšet ještě více, když jste byla ve vstupní hale.“

„Možná.“

„Zopakujete nám něco z toho, co jste z hádky zaslechla?“

„Skutečně si nepamatuji, že bych něco slyšela.“

„Znamená to, že jste ty hlasy neslyšela?“

„Ach ano, hlasy jsem zaslechla, ale nerozuměla jsem, co říkají.“ Lehký ruměnec jí zbarvil tvář. „Nemám ve zvyku poslouchat cizí hovory.“

Koroner se nenechal odbýt.

„Opravdu si nepamatujete vůbec nic? *Nic*, paní Cavendishová? Ani jedno zbloudilé slovíčko či větu,

kteřá by vám naznačila, že to *byla* soukromá konverzace?“

Odmlčela se a zdálo se, že o všem znovu uvažuje, stále ještě klidná jako vždy.

„Ano; pamatuji si, že paní Inglethorpová pronesla cosi - tedy přesně si to nevybavuji - o možném skandálu mezi manželem a manželkou.“

„Ach!“ Koroner se zaklonil Spokojeně zpět. „To koresponduje s tím, co zaslechla Dorcas. Ale promiňte mi, paní Cavendishová, ačkoli jste si uvědomila, že nasloucháte soukromé konverzaci, vy jste neodešla? Zůstala jste tam, kde jste byla?“

Když pozdvihla zrak, zachytil jsem kratičký záblesk jejích žlutohnědých očí. Okamžitě jsem pochopil, že by malého advokáta s chutí rozcupovala na kusy i s jeho štiplavými poznámkami, přesto však klidně odpovíděla:

„Ne. Místo, kde jsem byla, mi velmi vyhovovalo. Věnovala jsem totiž pozornost jedné knize.“

„A to je vše, co nám můžete říci?“

„To je vše.“

Výslech byl u konce, avšak já jsem nepochybovalo tom, i že koroner nebyl s jeho výsledkem zcela spokojený. Myslím, že podezřívál Mary Cavendishovou, že neřekla vše.

Další předvolanou svědkyní byla Amy Hillová, prodavačka. Vypověděla, že odpoledne sedmnáctého prodala formulář poslední vůle Williamu Earlovi, druhému zahradníkovi ze styleského panství.

Poté ji vystřídali William Earl a Manning a potvrdili, že listinu podepisovali. Manning udával čas

okolo půl páté, William byl jiného názoru, tvrdil, že to proběhlo o chvilku dříve.

Jako další přišla na řadu Cynthia Murdochová. Téměř však neměla co říci. O tragédii nevěděla až do chvíle, dokud ji neprobudila paní Cavendishová.

„Vy jste nezaslechla rachot padajícího stolu?“

„Ne. Hned jsem usnula.“

Koroner se usmál.

„Slečno Murdochová, vy musíte spát tvrdě jako dudek,“ poznamenal. „Děkuji vám, toť vše.“

„Slečna Howardová.“

Slečna Howardová ukázala dopis, který jí napsala paní Inglethorpová večer sedmnáctého. Já a Poirot jsme ho již samozřejmě viděli. Jeho obsah nás nepřiblížil k objasnění celé tragédie ani o krůček. Zde vám ho nabízím:

Styleské panství
Essex

17. července

Moje drahá Evelyn,

Mohly bychom zakopat válečnou sekýru? Nesla jsem velmi těžce to, co jsi řekla o mém drahém manželovi, ale jsem už stará žena.

Líbá Tě

Emíly Inglethorpová

Dopis byl předložen porotě, která ho velmi pečlivě prozkoumala.

„Obávám se, že nám mnoho nepomůže,“ řekl koroner s povzdychnutím. „Není v něm jediná zmínka o událostech z odpoledne.“

„Je to jasné,“ řekla slečna Howardová krátce. „Obsah ukazuje zřetelně, že moje ubohá stará přítelkyně právě zjistila, že ze sebe udělala hlupáka!“

„Nic takového dopis nenaznačuje,“ namítl koroner.

„Ne, protože Emily nikdy nesnesla, aby byla pokládána za špatnou. Ale *já* ji znám. Ona chtěla, abych se vrátila. Ale nikdy by nahlas nepřipustila, že jsem měla pravdu. Šla na to vždy oklikou. Ostatně většina lidí je taková. Nevěří sami sobě.“

Pan Wells se zlehka usmál. Jak jsem si všiml, podobně se zachovalo i několik členů poroty. Slečna Howardová byla opravdu pozoruhodná.

„Buď jak buď, všechny ty pitominy představují jednu velkou ztrátu času,“ pokračovala dáma a při těch slovech pohlédla přezíravě na členy poroty. „Tlachejte - jen tlachejte! Přitom každý celou dobu velmi dobře ví –“

Koroner ji v předtuše možných potíží přerušil:

„Děkuji vám, slečno Howardová, toť vše.“

Měl jsem dojem, že si ulehčeně vydechl, když odstoupila.

Pak se zrodila senzace dne. Koroner předvolal Alberta Macea, prodavače z lékárny.

Objevil se náš starý známý, vystrašený mladý muž bledé tváře. Na koronerův dotaz odpověděl, že je kvalifikovaný lékárník, a do lékárny nastoupil teprve nedávno, protože jeho předchůdce byl povolán do armády.

Když si koroner vše ověřil, začal s výsledkem.

„Pane Macei, prodal jste nedávno někomu strychnin, i když k nákupu neměl oprávnění?“

„Ano, pane.“

„Kdy to bylo?“

„Minulé pondělí večer.“

„V pondělí? Ne v úterý?“

„Ne, pane, v pondělí šestnáctého.“

„Řeknete nám, komu jste strychnin prodal?“

V místnosti byste zaslechli upadnout špendlík.

„Ano, pane, řeknu. Byl to pan Inglethorp.“

Všechny pohledy se současně otočily na místo, kde seděl Alfréd Inglethorp, lhostejný a nehybný. Když mladý muž pronesl usvědčující slova, zlehka sebou škubl. Na okamžik jsem si pomyslel, že snad vstane ze židle, ale zůstal sedět, ovšem na jeho tváři se objevil pozoruhodně dobře zahraný výraz údivu.

„Jste si naprosto jistý tím, co jste právě řekl?“ zeptal se koroner přísně.

„Zcela jistý, pane.“

„To máte ve zvyku prodávat strychnin bez prověření, jen tak komukoli přes pult?“

Ubohý mladý muž očividně trpěl pod koronerovým bedlivým podmračeným pohledem.

„Ach ne, pane -samozřejmě že ne. Ale když jsem viděl pana Inglethorpa ze zámku, pomyslel jsem si, že tím nic nezkazím. On mi vysvětlil, že potřebuje strychnin jako jed na psa.“

Z hloubi duše jsem s mladým mužem soucítit. Bylo normální, že vyhověl prosbě. ze „zámku“ - vždyť mu to mohlo někdy později pomoci vstoupit mezi místní elitu.

„Není náhodou zvykem požádat každého, kdo nakupuje jed, aby se zapsal do prodejní knihy?“

„Ano, pane, a pan Inglethorp tak učinil.“

„Máte knihu s sebou?“

„Ano, pane.“

Kniha byla předložena; poté koroner několika slovy pokáral ubohého pana Macea a dovolil mu odejít.

Pak byl uprostřed naprostého ticha předvolán Alfréd Inglethorp. Uvědomoval si vůbec, jak blízko se nad jeho hlavou vznášela oprátka?

Koroner neotálel.

„Zakoupil jste minulé pondělí večer strychnin za účelem utracení psa?“

Inglethorp odpovídal s naprostým klidem:

„Ne, já to nebyl. Na styleském panství není žádný pes, kromě jednoho ovčáckého psa, žije venku u ohrady a nachází se v perfektním zdravotním stavu.“

„Takže naprosto popíráte, že byste minulé pondělí zakoupil strychnin od Alberta Macea?“

„Ano.“

„Popíráte také toto?“

Koroner mu podal prodejní knihu, v níž byl jeho podpis.

„Samozřejmě že ano. Rukopis se zcela liší od mého. Ukážu vám to.“

Vytáhl z kapsy starou obálku a napsal na ni své jméno, pak ji podal členům poroty. Podpis se samozřejmě lišil.

„Jak byste tedy mohl vysvětlit slova pana Macea?“

Alfréd Inglethorp odpověděl chladnokrevně:

„Pan Mace se musel zmýlit.“

Koroner na chvíli zaváhal a pak pravil:

„Pane Inglethorpe, je to pouze formalita, ale mohl byste nám říci, kde jste byl v pondělí šestnáctého července?“

„Kupodivu -nemohu si vzpomenout.“

„To je absurdní, pane Inglethorpe,“ řekl koroner ostře.

„Zamyslete se znovu.“

Inglethorp zavrtěl hlavou.

„Nemohu vám odpovědět. Jen vím, že jsem se procházel.“

„A kudy?“

„Opravdu si nemohu vzpomenout.“

Koronerova tvář zvažněla.

„Byl jste ve společnosti někoho?“

„Ne.“

„Potkal jste během procházky někoho?“

„Ne.“

„To je ale velká škoda,“ řekl koroner kousavě.

„Mám to chápat tak, že odmítáte odpovědět na otázku, kde jste byl v době, v níž jste podle pana Macea pobýval v obchodu, kde jste nakupoval strychnin?“

„Jestliže to chcete brát takto, pak ano.“

„Opatrně, pane Inglethorpe.“

Poirot se nervózně zavrtěl.

„*Sacré!*“ mumlal. „Hlupák, on se snad chce nechat zavřít?“

Inglethorp vskutku nepůsobil přesvědčivě. Jeho tvrdošíjné zapírání by nepřesvědčilo ani dítě. Koroner bystře přešel k dalšímu bodu a Poirot si zhluboka s ulehčením oddychl.

„Hovořil jste v úterý odpoledne se svou manželkou?“

„Odpusťte,“ přerušil ho Alfréd Inglethorp, „byl jste nepřesně informován. Se svou drahou manželkou

jsem se nepohádal. Celý příběh se nezakládá na pravdě. Po celé odpoledne jsem nebyl na zámku.“

„Existuje někdo, kdo by vám to mohl dosvědčit?“

„Máte moje slovo,“ řekl Inglethorp povýšeně.

Koroner neměl potíže s odpovědí.

„Jsou zde dva svědci, kteří odpřísáhnou, že zaslechli hádku s paní Inglethorповou.“

„Ti svědci se mýlí.“

Byl jsem zmatený. Ten muž hovořil s takovou klidnou sebejistotou, že jsem byl zcela konsternovaný. Pohlédl jsem na Poirota. V jeho tváři jsem zachytil výraz radostného triumfu, ovšem nechápal jsem proč. Byl vůbec přesvědčený o vině Alfréda Inglethorpa?

„Pane Inglethorpe,“ řekl koroner, „slyšel jste slova své umírající manželky, byla zde několikrát zopakována. Mohl byste je nějak vysvětlit?“

„Samozřejmě mohu.“

„Můžete?“

„e to velmi jednoduché. Pokoj byl jen spoře osvětlený. Doktor Bauerstein je mé výšky a váhy a jako já nosí plnovous. V tom slabém světle a ve stavu, v jakém se moje ubohá trpící manželka nacházela, se prostě spletla zaměnila ho za mne.“

„Ach!“ zamumlal si Poirot pro sebe. „To je ale úvaha!“

„Myslíte si, že mluví pravdu?““ zašeptal jsem.

„Neříkám, že ne. Ale je to vpravdě důmyslná konstrukce.“

„Poslední slova manželky jste zde četli jako mé obvinění,“ pokračoval Inglethorp – „ona ale byla ve skutečnosti zamýšlena jinak, jako výzva pro mne.“

Koroner chvilku přemítal a pak řekl:

„Pane Inglethorpe, vy sám jste večer nalil kávu a odnesl ji manželce?“

„Ano, nalil. Ale neodnesl. Měl jsem to v úmyslu, ale byl jsem upozorněn, že jeden můj přítel na mne čeká u vstupních dveří, a tak jsem odložil kávu na stůl v hale. Když jsem se halou vracel o několik minut později, káva už zmizela.“

Toto prohlášení mohlo, ale také nemuselo být pravdivé, ovšem nezdálo se mi, že by jakkoli vylepšilo situaci, v níž se právě Inglethorp nacházel. V každém případě mě více než dost času na to, aby tam jed vložil.

V tu chvíli do mne Poirot zlehka strčil, aby mne upozornil na dva muže sedící u dveří. Jeden byl malý, tmavý, ostře řezaných rysů ve slídilské tváři, druhý pak vysoký a plavý.

Tázavě jsem na Poirota pohlédl. Naklonil se k mém uchu.

„Víte, kdo je ten malý muž?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„To je inspektor James Japp ze Scotland Yardu - Jimmy Japp. A ten druhý je také ze Scotland Yardu. Věci se daly rychle do pohybu, můj příteli.“

Hleděl jsem upřeně na oba muže. Podle jejich upraveného zevnějšku by určitě nikdo nehádal, že jsou detektivové.

Stále ještě jsem je pozoroval, když mne vylekal a opět uvedl do přítomnosti výrok poroty:

„Úkladná vražda spáchaná neznámou osobou.“

SEDMÁ KAPITOLA

Poirot platí své dluhy

Když jsme vycházeli z budovy, Poirot mne jemně uchopil za paži a zatáhl stranou. Pochopil jsem jeho úmysl.

Čekal na muže ze Scotland Yardu.

Po krátké chvilce vyšli a Poirot k nim okamžitě přistoupil. Oslovil menšího z nich.

„Obávám se, že už si mne asi nebudete pamatovat, inspektore Jappe.“

„Ale zdalipak to není pan Poirot?!“ vykřikl inspektor. Otočil se k druhému muži. „Určitě už jsem vám někdy vyprávělo panu Poirotovi, že ano? Bylo to v roce 1904, tehdy jsme pracovali společně -na případu padělatele Abercrombieho -pamatujete, vzal nohy na ramena a tradá do Bruselu. Ach, to byly slavné dny, monsieur. Vzpomínáte si pak ještě na „barona“ Altara? Pěkný ničema. I když ho pronásledovala polovina všech policajtů z celé Evropy, stále unikal. Načapali jsme ho až v Antverpách - a právě zásluhou zde přítomného pana Poirota.“

Zatímco se oddával příjemným vzpomínkám, přistoupil jsem blíže a byl jsem představen inspektoru Jappovi, který zase na oplátku představil nás dva svému společníkovi, superintendantu Summerhayeovi.

„Asi je zbytečné se vás ptát - copak tady pohledáváte, pánové,“ poznamenal Poirot.

Japp významně přivřel jedno oko.

„Vskutku, je to zbytečné. Případ je zcela jasný, řekl bych.“

Ovšem Poirot zvažněl:

„Pak se naše názory liší.“

„Ale prosím vás!“ Summerhaye poprvé promluvil. „Samozřejmě že případ je nad slunce jasný. Ten muž byl přichycen při činu. Jak se mohl chovat tak bláznivě, to je nad moje chápání!“

Ale Japp hleděl pozorně na Poirota.

„Krot'te své nadšení, Summerhaye,“ poznamenal šprýmovně. „Já a monsieur jsme už na sebe párkrát narazili - a nikdy se nestalo, že bych na něco přišel dřív než on. Rozhodně se nezmýlím, když řeknu, že má v rukávu jistě schované nějaké to trumfové eso. Není to tak, monsieur?“

Poirot se usmál.

„Určité závěry jsem již učinil - připouštím.“

Avšak Summerhaye se tvářil skepticky, nevypadal, že by ho ta slova přesvědčila, Japp stále nespouštěl oči z Poirota.

„Případy, jako je tento,“ řekl, „můžeme zpočátku sledovat pouze takříkajíc zpovzdáli. Yard je v nevýhodě, čekáme, až jestli se při soudním projednávání rozhodne, že se skutečně stala vražda. Přitom je tak důležité být na místě činu včas, což se poštěstilo panu Poirotovi. Tolik na vysvětlenou, proč jsme tady až teď, a to ještě můžeme poděkovat za tip místnímu doktorovi, který nám jej předal přes koronera. Ovšem vy jste ve výhodě, byl jste na místě činu krátce po vraždě a určitě už jste narazil na

nějaké drobné stopy. I když podle svědectví, která zazněla v průběhu soudního vyšetřování, je nad slunce jasnější, že paní Inglethorповou zavraždil její manžel, a kdyby snad někdo jiný kromě vás tvrdil opak, vysmál bych se mu do obličeje. Naopak musím přiznat, že mne zarazilo, že ho porota neobvinila z úkladné vraždy rovnou. Myslím, že by to nakonec i udělali, nebýt koronera – zdálo se mi, že je držel zpátky.“

„Možná, avšak předpokládám, že vy už máte stejně zatykač vystavený na jeho jméno u sebe,“ naznačil Poirot.

Výraz Jappovy tváře se bleskurychle proměnil, živý výraz vystřídala strnulá neproniknutelná maska úředníka.

„Možná ano a možná ne,“ poznamenal suše.

Poirot na něho zamyšleně pohlédl.

„Velmi bych si přál, messieurs, aby nebyl uvězněný.“

„Také se mi zdá,“ poznamenal Summerhayes sarkasticky.

Japp pohlédl na Poirota s až komicky zmateným výrazem.

„Nemohl byste nám naznačit o trochu více, pane Poirote? Chytrému napověz, hloupého trkni -jak říkáte. Nakonec je to tak, vy jste byl na místě činu bezprostředně po vraždě - a Yard nerad chybuje, však víte.“

Poirot lehce přikývl.

„Na to přesně myslím. Sledujte tedy teď pozorně, prosím, co vám řeknu. Použijte zatykač: uvězněte pana Inglethorpa. Ale nepřinese vám to žádnou slávu –případ vedený proti němu bude okamžitě zapomenutý! *Comme ça!*“ A významně při posledních slovech luskl prsty.

Jappův obličej zvažněl, avšak Summerhayeův dále vyjadřoval silnou nedůvěru.

Co se týká mne, já jsem doslova oněměl úžasem. Mohl jsem se pouze domýšlet, že se Poirot zbláznil. Japp vyndal kapesník a jemně si utíral čelo nad obočím.

„To bych se neodvážil, pane Poirote. Já sám osobně bych snad na vaši žádost i přistoupil, ale jsou zde jiní, kteří se mne budou ptát, co jsem tím k čertu mínil. Nemohl byste mi napovědět trochu více?“

Poirot na chvilku rozvažoval.

„Dobrá,“ řekl nakonec. „Připouštím, že si to nepřeji. Svazuje mi to ruce. Raději bych v dané chvíli pracoval v pozadí, ale to, co jste před chvílí řekl, znělo – pouhé slovo belgického policisty, jehož nejlepší dny už uplynuly, nestačí! Jenže Alfréd Inglethorp nesmí být uvězněný. Na to jsem přísahal, jak ví i můj přítel Hastings. Předpokládám, že dříve nebo později vyrazíte, můj dobrý Jappe, na styleské panství.“

„Hm, asi tak za půl hodiny. Nejprve zamýšlíme pohovořit s koronerem a doktorem.“

„Dobrá. Zastavte se pro mne, až pojedete kolem – je to poslední dům ve vesnici. Půjdu s vámi. Ve Stylesu vám pan Inglethorp, anebo když odmítne - což je docela pravděpodobné -, tak já, poskytnu pádné důkazy, které prokážou, že vyšetřování vedené proti jeho osobě by mělo být zastaveno. To je výhodný obchod, ne?“

„To je dobrá nabídka,“ přisvědčil Japp srdečně.

„A jsem vám už teď jménem Yardu velmi zavázaný, ačkoli na druhé straně opravdu v současné chvíli nevidím ani sebemenší trhlinu v předložených svědectvích, ale vy jste byl vždycky zázrak! Na shledanou, monsieur.“

Oba detektivové odkráčeli dlouhým krokem pryč a Summerhaye se při chůzi stále jen nevěřicně křenil.

„Tak, příteli,“ zvýšil Poirot hlas ještě předtím, než jsem ze sebe vypravil slovo, „co si o všem myslíte? *Mondieu!* U soudu jsem zažil několik opravdu horkých chviliek. Neočekával jsem, že by ten muž mohl být tak zbedněný, vždyť odmítl cokoli říci. Rozhodně se choval jak naprostý zbedněnec.“

„Hm! Nabízejí se i jiná vysvětlení než zbedněnost,“ poznamenal jsem. „Jestliže se všechna obvinění, která proti němu byla vznesena, zakládala na pravdě, jakpak se asi mohl bránit jinak než mlčením?“

„Tisícem jiných důmyslných způsobů,“ vykřikl Poirot. „Podívejte; řekněme, že bych to byl já, kdo by se ocitl v podezření z vraždy, okamžitě bych si vymyslel sedm přijatelných verzí! Daleko přesvědčivějších než tvrdošíjné zapírání pana Inglethorpa!“

Neubránil jsem se, abych se neusmál.

„Můj drahý Poirote, jsem si jistý, že vy jste schopný si jich okamžitě vymyslet i sedmdesát! Ale vážně, bez ohledu na to, co jsem slyšel, že jste řekl detektivům, vy stále věříte v nevinu Alfréda Inglethorpa?“

„Ted’ stejně jako předtím. Nic se nezměnilo.“

„Ale svědectví byla průkazná.“

„Ano, až příliš průkazná.“

Vešli jsme do vrat leastwayské usedlosti a vystoupali nahoru po nyní už tak důvěrně známých schodech.

„Ano, ano, příliš průkazná,“ pokračoval Poirot sám k sobě. „Skutečné důkazy bývají obvykle zpočátku nejasné a neuspokojivé. Musí být bedlivě zkoumané -

zevrubně prošetřované. Ale tady je vše naservírované jako na podnose. Ne, můj příteli, důkazy svědčící o jeho vině byly velmi chytře připravené -tak chytře, že je to samotné znemožní.“

„Jak je chcete vyvrátit?“

„Dokud byly důkazy proti němu nejasné a těžko uchopitelné, bylo velmi obtížné je vyvracet. Ale zločinec ve své úzkosti spletl síť až příliš hustě, a teď stačí jeden řez, který Inglethorpa osvobodí.“

Mlčel jsem. Po krátké chvilce Poirot pokračoval:

„Nechme hovořit fakta. řekněme, že on je muž, který zamýšlí otrávit svoji manželku. Jak se o něm traduje, vždy těžil ze svých schopností. Zřejmě tedy má nějaké schopnosti. Není blázen. A jak všechno provede? Směle vejde do vesnické lékárny, koupí pod svým vlastním jménem strychnin a do světa vytrubuje příběh o psovi, historku, která zní od samého počátku absurdně. Nepoužije jed v noci. Ne, se spácháním zločinu čeká až po divoké hádce s manželkou, o které vědí rázem všichni na zámku a která na něho okamžitě vrhne podezření. Nepřipraví si žádnou obranu -ani stín alibi, a přitom samozřejmě musí tušit, že prodavač z lékárny určitě promluví. Tss! Nenuťte mne uvěřit, že nějaký muž může být takový idiot! Pouze šílenec, který by si přál spáchat sebevraždu oběšením, by jednal podobným způsobem!“

„Přesto -já nerozumím -“ začal jsem.

„Ani já tomu nerozumím. Já vám říkám, *mon ami*, i mě to mate. *Mě* - Hercula Poirota!“

„Ale jestliže věříte v jeho nevinu, jak vysvětlíte nákup strychninu?“

„Velmi jednoduše. To *nebyl* on, kdo nakupoval.“

„Ale Mace ho poznal!“

„Promiňte, on viděl muže s černým plnovousem, jako má pan Inglethorp, a s brýlemi, jako má pan Inglethorp, a oblečeného v šatech, jako má pan Inglethorp. On nemohl poznat muže, kterého předtím pravděpodobně viděl pouze zdálky, a navíc, jestli si vzpomínáte, v té době byl ve vesnici pouhých čtrnáct dní, paní Inglethorpová nakupovala především u Coota v Tadminsteru.“

„Pak tedy, vy si myslíte –“

„Mon ami, pamatujete si dva body, kterým jsem přikládal důležitost? Nechme nyní na chvíli stranou první, a který že byl druhý?“

„Nepřehlédnutelná skutečnost, že se Alfréd Inglethorp obléká do výstředních šatů, má černý plnovous a brýle,“ recitoval jsem.

„Přesně. A teď předpokládejme, že by se někdo chtěl vydávat za Johna nebo Lawrence Cavendishe. Bylo by to snadné?“

„Ne,“ řekl jsem zamyšleně. „Ačkoli herec –“

Poirot mne bezohledně přerušil.

„To snad nemyslíte vážně, že by to mohlo být snadné? Něco vám povím, můj příteli: Bylo by to naopak velmi obtížné, protože oba jsou hladce oholení. Vytvořit podobu jednoho z nich, aby obstála za plného denního světla, by vyžadovalo herce génia a samozřejmě ten herec by se jim musel v obličeji alespoň vzdáleně podobat. Ovšem v případě Alfréda Inglethorpa bylo vše jinak. Jeho oblečení, jeho plnovous, jeho brýle, které skrývají oči - všechny ty výrazné detaily určují jeho vzhled. A teď, jaký je základní instinkt každého zločince? Odvést od sebe pozornost, že ano? A jak se mu to podaří nejlépe? Když svalí vinu na někoho jiného. V

našem případě byl vhodný muž po ruce. Každý už dopředu uvěřil ve vinu pana Inglethorpa. Závěr byl učiněný předem, jako podezřelý se přímo nabízel; ovšem aby se podezření proměnilo v jistotu, bylo zapotřebí pádného důkazu - třeba takového, jako byl nedávný nákup jedu, a to zase nebylo tak obtížné, stačil muž podobný panu Inglethorpovi. Vzpomínáte, mladý Mace vlastně s panem Inglethorpem nikdy předtím nehovořil. Jak by tedy mohl jen na nepatrný okamžik zapochybovat, že muž s jeho šaty, s jeho plnovousem a s jeho brýlemi nebyl Alfréd Inglethorp?“

„Snad by to tak mohlo být,“ při svědčil jsem fascinovaný Poirotovou výmluvností. „Ale jestli se to opravdu odehrálo takto, proč Alfréd Inglethorp neřekl, kde byl v pondělí v šest hodin večer?“

„Ach ano, proč,“ řekl Poirot tišším hlasem. „Kdyby byl uvězněný, pravděpodobně by promluvil, ale já bych nechtěl, aby se to dostalo až tak daleko. Musím zařídit, aby pochopil, v jak vážném postavení se nachází. Za jeho mlčením se očividně skrývá něco diskreditujícího. I když svoji manželku nezavraždil, přesto se choval ničemně, a něco skrývá.“

„Co to může být?“ přemítal jsem nahlas a začal jsem sdílet Poirotův názor, i když jsem stále ještě nebyl schopný zcela zavrhnout prvotní jasné řešení případu.

„Nezkusíte hádat?“ zeptal se Poirot a usmíval se.

„Ne, a vy?“

„Ach ano, před nějakým časem mne napadla taková myšlenka - a ukázalo se, že byla správná.“

„O tom jste se ale nikdy nezmínil,“ řekl jsem vyčítavě.

Poirot roztáhl ruce v omluvném gestu.

„Promiňte mi, *mon ami*, nebyl jste mi zrovna *sympathique*.“ Obrátil se ke mně s naléhavým hlasem. „Řekněte - myslíte si nyní, že by nemusel být uvězněný?“

„Možná,“ řekl jsem pochybovačně, osud Alfréda Inglethorpa mi byl ve skutečnosti lhostejný a jen mne napadlo, že když dostane pořádně za vyučenou, že mu to jen prospěje.

Poirot, který mne soustředěně pozoroval, si povzdychl.

„Ale můj příteli,“ řekl a změnil téma hovoru, „nechme stranou pana Inglethorpa a povězte mi, jak vás zaujala svědectví, která zazněla při soudním vyšetřování?“

„Ach, všechno proběhlo podle očekávání.“

„Nepovšiml jste si tedy ničeho zvláštního?“

Moje myšlenky zaletěly k Mary Cavendishové, uhýbal jsem s odpovědí:

„V jakém smyslu?“

„Dobře, co například soudíte o svědectví pana Lawrence Cavendishe?“

Ulevilo se mi.

„Ach, Lawrence! Ne, nesmýšlím jako on. Je vždycky tak nervózní.“

„Jeho poznámka, že se matka mohla neúmyslně otrávit lékem, který brala, vám nepřipadala podivná - *hein?*“

„Ne, nepřipadala. Doktor jeho tvrzení přece vzápětí zesměšnil. Ale té poznámce se nedivím, úvaha zazněla z úst laika.“

„Ale monsieur Lawrence není laik. Sám jste mi řekl, že začal se studiem lékařství a dokonce složil nějaké zkoušky.“

„Ano, máte pravdu. Na to jsem kupodivu vůbec nepomyslel.“ Byl jsem poněkud vyvedený z míry. „To je podivné.“

Poirot přikývl.

„Od počátku se choval nezvykle. Ze všech lidí na zámku pouze on jediný byl s největší pravděpodobností schopen rozpoznat příznaky otravy strychninem, a přesto jako jediný hrál tvrdošíjně roli, kdy prosazoval teorii, že smrt nastala přirozenou cestou. Kdyby se tak choval monsieur John, chápal bych. Nemá odborné znalosti a nakonec není od přírody zrovna obdarovaný nějakou velkou představivostí. Ale monsieur Lawrence -to je jiná! Prosazoval názor, o kterém dopředu musel vědět, že bude považovaný za směšný. To je na pováženou, *mon ami*!“

„Působí to velmi zmateně,“ přisvědčil jsem.

„Pak je tady paní Cavendishová,“ pokračoval Poirot. „Další osoba, která neříká vše, co ví! Co si o ní myslíte?“

„Těžko říct. Ale nezdá se mi, že by Alfréda Inglethorpa kryla. Přesto to tak chvílemi vypadalo.“

Poirot hloubavě přikývl.

„Ano, je to podezřelé. Jedna věc je jistá, že „soukromé konverzace“ zaslechla mnohem více, než byla ochotná připustit.“

„A je poslední osoba, kterou by si někdo dovolil nařknout, že se snížila k takovému chování!“

„Přesně. Jedna část jejího svědectví mne *zaujala*. Potvrdila, že jsem se mýlil. Že Dorcas hovořila pravdu.

Hádka se skutečně odehrála odpoledne dříve, okolo čtvrté hodiny, jak tvrdila.“

Hleděl jsem na něho se zvědavostí. Pořád jsem nechápal, proč na tomto bodu tak lpí.

„A teď doktor Bauerstein, co on pohledával na zámku v tu dobu, čilý a oblečený? Udivuje mne, že to ještě nikoho nenapadlo.“

„Soudím, že trpí nespavostí,“ řekl jsem nejistě.

„Což je velmi dobré, nebo naopak velmi špatné vysvětlení,“ poznamenal Poirot. „Maskuje vše a nevysvětluje nic. Budu našeho chytrého doktora Bauersteina sledovat.“

„Nalezl jste ještě nějaké další nesrovnalosti ve svědectvích?“ vyzvídal jsem jízlivě.

„*Mon ami*,“ odpověděl Poirot klidně, „když zjistíte, že vám lidé neříkají pravdu - pak zpozorníte! Podle mého názoru, a to si dovolím tvrdit se vši jistotou, ne více než dva lidé při dnešním soudním vyšetřování vypovídali pravdivě -bez nějakých postranních úmyslů a úskoků.“

„Ach, ale jděte, Poirote! Nebudu připomínat Lawrence nebo paní Cavendishovou. Pak John -a slečna Howardová, přece mluvili pravdu?“

„Oba, můj příteli? Uznávám, že jeden, ale oba -!“

Jeho slova mne nepříjemně zaskočila. Slečna Howardová své svědectví, které nepřineslo žádné nové skutečnosti, přednesla naprosto srozumitelným způsobem, ani na okamžik mě nenapadlo o čemkoli Pochybovat. Na druhou stranu jsem ale vždy choval velký obdiv k Poirotovu důvtipu - tedy kromě chvil, kdy se choval, jak ostatně sám přiznával, tak „bláznivě paličatě“.

„Opravdu si to myslíte?“ zeptal jsem se. „Slečna Howardová se mi zdála vždy pravdomluvná -častokrát tím způsobila nepříjemnosti.“

Poirot na mne tázavě pohlédl, nechápal jsem ho. Jako kdyby zkoumal, co si myslím o tom, co právě řekl.

„A co slečna Murdochová,“ pokračoval jsem, „přece v *jejím* svědectví také nezaznělo nic nepravdivého.“

„Ne. Ale bylo podivné, že nic nezaslechla, ani jednou, i když spala u dveří; přitom paní Cavendishová v protilehlém křídle zámku zřetelně slyšela, když stůl spadl na zem.“

„Dobře, to je ale tím, že je mladá. Spí tvrdě.“

„Ach ano, zdá se! Musí to být vyhlášená spáčka!“

Nelíbil se mi zrovna dvakrát tón jeho hlasu, ale v tu chvíli zaznělo energické zabouchání na venkovní dveře, a když jsem vyhlédl z okna, spatřil jsem oba detektivy, čekali před domem.

Poirot uchopil klobouk, divoce zakroutil knírem a jemně si kartáčem setřel neviditelné smítko z rukávu, přitom mne zároveň postrkoval směrem ke schodům; dole jsme se pak připojili k oběma detektivům a vydali se s nimi ke styleskému panství.

Myslím, že příchod mužů ze Scotland Yardu znamenal skutečný šok - zvláště pak pro Johna, ačkoli si jistě po výroku poroty uvědomil, že bude jen otázkou času, kdy se objeví. Přesto přítomnost detektivů na zámku všechny zasáhla více než cokoli jiného.

Cestou Poirot potichu rozmlouval s Jappem, a poté policista požádal obyvatele zámku, s výjimkou služebnictva, aby se společně shromáždili v salonu.

Uvědomil jsem si význam následujících chvil. Nyní bylo na Poirotovi, aby dřívější vychloubačné výroky prokázal.

Osobně jsem nevěřil, že se mu to podaří. Poirot jistě může mít silné důvody, které podporují jeho víru v Inglethorpovu nevinu, ale muž jako Summerhaye bude žádat nevyvratitelné důkazy, a já pochyboval, že Poirot uspěje.

Za chvíli jsme se všichni shromáždili v salonu a Japp zavřel dveře. Poirot každému zdvořile nabídl židli. Muži ze Scotland Yardu se ocitli ve středu pozornosti. Myslím si, že jsme si vůbec poprvé uvědomili, že to všechno není jen zlý sen, ale hmatatelná skutečnost. Dosud jsme o podobných případech jen četli -nyní jsme se sami stali hlavními postavami dramatu. Už zítra budou deníky po celé Anglii křičet palcovými titulky:

„ZÁHADNÁ TRAGÉDIE V ESSEXU“

„BOHATÁ LADY OTRÁVENA“

Budou tam fotografie styleského panství, snímky „rodiny odcházející ze soudního vyšetřování“ - místní fotograf jistě nezahálel! Všechny ty věci, o nichž člověk četl stokrát -věci, které se přihodily jiným, nikdy jemu samotnému. A náhle byl zločin spáchán právě zde, v tomto zámku. Před námi se pohybovali „detektivové na stopě zločinu“. Tohle všechno mi prolétlo krátce myslí předtím, než Poirot promluvil.

Myslím, že každého v místnosti poněkud zaskočilo, že iniciativu převzal právě on, a nikoli jeden z detektivů.

„*Mesdames a messieurs*,“ řekl Poirot a přitom se ukláněl, jako kdyby byl nějaká význačná osobnost, která zrovna pořádá přednášku, „požádal jsem, abyste se všichni z určitého důvodu shromáždili. A tím důvodem je pan Inglethorp.“

Inglethorp seděl osamocený - jako kdyby si od něho podvědomě každý odsunul židli stranou – lehce sebou trhl, když Poirot vyslovil jeho jméno.

„Pane Inglethorpe,“ promluvil Poirot a obrátil se přitom přímo na něho. „Na tomto zámku spočívá velmi temný stín - stín vraždy.“

Inglethorp smutně přikývl.

„Moje ubohá manželka,“ pronesl nezřetelně. „Ubohá Emily! Hrůza.“

„Nezdá se mi, monsieur,“ řekl Poirot kousavě; „že si zcela uvědomujete, jaká hrůza teprve může nastat - hrůza pro vás.“ A protože Inglethorp ani po těchto slovech nepůsobil dojmem, že si vše plně uvědomuje, Poirot dodal: „Pane Inglethorpe, čelíte velmi vážné hrozbě.“

Detektivové se lehce pohnuli. Už už jsem slyšel známou formulku pronesenou Summerhayem: „Cokoli řeknete, může být užito proti vám“. Poirot pokračoval:

„Chápete, o čem hovořím, monsieur?“

„Ne. O čem?“

„Hovořím o tom,“ řekl Poirot rozvázně, „že jste podezřelý, že jste otrávil svou manželku.“

Po krátkém proslovu nikdo napětím ani nedýchal.

„Dobrý bože!“ vykřikl Inglethorp a prudce vyskočil.

„Jaká monstrózní hloupost! Já - a otrávit moji nejdražší Emily!“

„Nedomnívám se,“ Poirot na něho hleděl přimhouřenýma očima, „že jste si plně uvědomil nepříznivé vyznění vašeho svědectví před porotou. Pane Inglethorpe, když teď víte, jak se události proti vám nepříznivě vyvíjejí, stále odmítáte říci, kde jste byl v pondělí v šest hodin odpoledne?“

Alfréd Inglethorp se s hlasitým zasténáním zhroutil na židli a ukryl obličej v dlaních. Poirot k němu přistoupil blíže, až stál těsně nad ním.

„Mluvte!“ vykřikl hrozivě.

Jen s velikým úsilím Inglethorp pozdvihl hlavu z dlaní a odmítavě s ní zavrtěl ze strany na stranu, pomalu a rozvážně.

„Vy nám to neřeknete?“

„Ne. Prostě nevěřím, že by se někdo mohl zachovat tak absurdně a obvinít mě z toho, co jste před chvílí řekl.“

Poirot zamyšleně přikývl. „*Soit!*“ řekl. „Pak tedy promluvíme za vás.“

Alfréd Inglethorp znovu vyskočil.

„Vy? O čem chcete mluvit? Nevíte –“ náhle se zlomil.

Poirot se obrátil k nám. „*Mesdames a messieurs!* Beru si slovo! Poslouchejte! Já, Hercule Poirot, potvrzuji, že muž, který minulé pondělí v šest hodin vstoupil do lékárny a nakoupil strychnin, nebyl Alfréd Inglethorp, v šest hodin onoho dne totiž doprovázel paní Raikesovou ze sousední farmy k ní domů. Mohu předvolat nejméně pět svědků, kteří odpřísáhnou, že je spatřili pohromadě, ať už v šest hodin nebo krátce potom, protože, jak víte, farma Abbey, domov paní Raikesové, je vzdálena

nejméně dvě a půl míle od vesnice. Takže co se týká alibi Alfréda Inglethorpa, není o něm žádná pochybnost!“

Nová podezření

Nastala chvíle zkoprnělého ticha. Japp, kterého obrat překvapil nejméně, promluvil jako první.

„Moje řeč,“ křičel, „vy jste pašák! A nepletete se, že ne, pane Poirote! Předpokládám, že vaši svědci jsou důvěryhodní.“

„Voilà! Připravil jsem seznam - jména a adresy. Musíte je vyslechnout, samozřejmě. Ale shledáte vše v pořádku.“

„Jsem si tím jistý.“ Japp ztišil hlas. „Jsem vám velmi zavázán. To by byl pěkný průšvih, kdybychom ho zatkli.“

Obrátil se k Inglethorpovi. „Ale promiňte otázku, pane, proč jste se o všem nezmínil před porotou?“

„Na to vám odpovím,“ přerušil ho Poirot. „Kolovaly jisté pověsti –“

„Zlovolné a naprosto nepravdivé,“ přerušil ho Alfréd Inglethorp pobouřeně.

„A pan Inglethorp rozhodně neměl zájem, aby se právě teď rozvířil nějaký skandál. Říkám to správně?“

„Zcela správně.“ Inglethorp přikývl. „Vždyť jsme ubohou Emily ještě ani nepohřbili, můžete se mi tedy divit, že jsem netoužil, aby se vyrojilo ještě více podobných lživých pověstí?“

„Mezi námi, pane,“ poznamenal Japp, „raději bych všechny pověsti vyvrátil, než čelil obvinění z vraždy. A odvážuji se domýšlet, že vaše ubohá paní by smýšlela stejně. Kdyby zde totiž nebyl pan Poirot, už byste seděl ve vězení, jako že se Japp jmenuji.“

„Bezpochyby jsem se zachoval bláznivě,“ zadrmolil Inglethorp. „Ale netušíte, inspektore, jakému pronásledování a pomlouvání jsem byl vystavený.“ Při posledních slovech střelil zlým pohledem po Evelyně Howardové.

„A teď, pane,“ řekl Japp a obrátil se bystře k Johnovi, „bych si rád prohlédl ložnici paní domu, prosím, a potom si hodlám krátce pohovořit se služebnictvem. Ovšem neobtěžujte se. Tady pan Poirot mně ukáže cestu.“

Když všichni opustili místnost, Poirot se ke mně otočil a naznačil mi, abych ho následoval nahoru. Tam mne uchopil za paži a táhl za sebou.

„Rychle, zajděte do vedlejšího křídla. Postavte se tam ke dveřím, ze strany, která je potažená sukrem. A neodcházejte, dokud pro vás nepřijdu.“ Pak se rychle obrátil a připojil k detektivům.

Řídil jsem se jeho instrukcemi, zaujal jsem postavení u dveří, samozřejmě že jsem byl zvědavý, co za vším vězí. Proč jsem měl vartovat zrovna tady? Hleděl jsem zamyšleně na chodbu před sebou. Náhle mne cosi napadlo. S výjimkou pokoje Cynthie Murdochové se všechny ostatní nalézaly v levém křídle zámku. Měla snad tato skutečnost něco společného s tím, že zde stojím? Je snad mým úkolem sledovat, kdo vejde, nebo odejde? Poctivě jsem setrval na místě. Minuty se vlekly. Nikdo nepřicházel. Nic se nedělo.

Muselo uplynout dobrých dvacet minut, než se Poirot znovu objevil. „Ani na chvíli jste odsud neodešel?“

„Ne, trčel jsem zde jako skála. Nic se nepříhodovalo.“

„Ach!“ Znamenalo to, že je potěšený, nebo zklamaný? „Opravdu jste nic nezpozoroval?“

„Ne.“

„Ale něco jste pravděpodobně zaslechl? Silný náraz - snad, *mon ami* ?“

„Ne.“

„Je to možné? Ach, zlobím se na sebe ještě teď! Víte, obvykle se mi nestává, že bych se choval neobratně. Ale nějak jsem neopatrně pohnul levou rukou,“ velmi dobře znám ty Poirotovy pohyby, „a zavadil jsem tak silně o stůl vedle postele, až spadl na podlahu!“

Připomínal mi dítě, jak byl rozmrzelý a schlíplý, rychle jsem se ho proto snažil utěšit.

„Nevadí, starý brachu. Co na tom záleží? Zřejmě vás dočista vyvedl z míry váš předcházející triumf. Mohu vám říci, že jste nás překvapil všechny. Ale vztah mezi Inglethorpem a Raikesovou musel být mnohem silnější, než kohokoli z nás kdy napadlo, když o něm do poslední chvíle mlčel. Jak zamýšlíte postupovat teď? Kde jsou vlastně chlapíci ze Scotland Yardu?“

„Zašli dolů za služebnictvem. Ukázal jsem jim všechny naše důkazy. Zklamal mne ale Japp. Nemá žádný plán!“

„Panečku!“ řekl jsem, když jsem vyhlédl z okna.

„Máme tady doktora Bauersteina. Doufám, že pokud jde o tohoto muže, že se nemýlíte, Poirote. Nemám ho rád.“

„Je chytrý,“ poznamenal Poirot hloubavě.

„Ach, chytrý jako ďábel! Ale musím vám říci, znamenitě jsem se bavil, když jsem ho v úterý pozoroval, jak se smaží ve vlastní šťávě. Takovou psinu jste ještě nezažil!“ Popsal jsem doktorovo dobrodružství. „Vyhlížel jako strašák do zelí! Obalený blátem od hlavy až k patě.“

„Potom jste ho ještě viděl?“

„Samozřejmě, nejprve nechtěl vejít - bylo krátce po večeři - ale pan Inglethorp trval na svém.“

„Cože?“ Poirot mi znenadání stiskl velkou silou rameno.

„Doktor Bauerstein tady v úterý večer byl? Na zámku? A vy jste se o této skutečnosti dosud nezmínil ani jediným slovem? Proč jste o tom jen mlčel? Proč? Proč?“

Choval se jako pomatený.

„Můj drahý Poirote,“ chabě jsem zaprotestoval, „ani ve snu by mne nenapadlo, že zrovna o toto byste měl zájem. Netušil jsem, že byste to mohl považovat za důležité.“

„Za důležité? Za nejdůležitější! Doktor Bauerstein byl na zámku v úterý večer - večer v čase vraždy. Hastingsi, vy stále nechápete? To mění všechno - všechno!“

Nikdy jsem ho ještě neviděl tak rozmrzelého. Uvolnil mé rameno z pevného sevření a potom mechanickým pohybem upravil několik svícnů, přitom si stále pro sebe drmolil: „Ano, to mění všechno - všechno.“

Náhle se zdálo, že dospěl k rozhodnutí.

„Allons!“ řekl. Musíme ihned jednat. Kde je pan Cavendish?“

John byl v kuárně. Poirot šel přímo za ním.

„Pane Cavendishi, mám teď nějaké důležité jednání v Tadminsteru. Novou stopu. Mohu si půjčit váš automobil?“

„Ale jistě. Myslíte hned?“

„Kdybyste byl tak laskav.“

John zazvonil na zvonek a objednal automobil. Během dalších deseti minut jsme již ujížděli parkem a pak pohlavní silnici do Tadminsteru.

„Teď už mi snad, Poirote,“ poznamenal jsem sklesle, „prozradíte, co se děje?“

„Tedy, *mon ami*, jistě jste si uvědomil, že nyní, když je pan Inglethorp ze hry, se mění celá situace. Stojíme tváří v tvář nové záhadě. Už známe jednu osobu, která jed nenakupovala. Odhalili jsme zfalšované dlikazy. A teď co se týká skutečných. Zjistil jsem, že každý obyvatel zámku, s výjimkou paní Cavendishové, která s vámi hrála tenis, se v pondělí večer mohl vydávat za pana Inglethorpa. Stejně tak máme jeho prohlášení, že zanechal kávu dole v hale. Té zmínky si při slyšení před porotou nikdo příliš nepovšiml - ale nyní nabývá velmi na významu. Musíme zjistit, kdo nakonec kávu paní Inglethorpové zanesl nebo kdo vešel do haly, když tam stála. Podle vás můžeme pouze o dvou osobách s jistotou prohlásit, že se nepohybovali v hale v blízkosti podnosu s kávou - o paní Cavendishové a mademoiselle Cynthii.“

„Ano, je to tak.“ Cítil jsem, jak mi spadl kámen ze srdce. Na Mary Cavendishové nesmělo ulpět podezření.

„Při prokazování nevinu Alfréda Inglethorpa,“ pokračoval Poirot, „jsem ale bohužel musel odkrýt karty dříve, než jsem zamýšlel. Připravil jsem se tak o čas, kdy jsem mohl zločince nepozorovaně sledovat, zřejmě by

nebyl tak ve střehu. Nyní se však bude chovat dvojnásobně opatrně. Ano - mimořádně opatrně.“ Zničehonic se ke mně prudce přitočil. „Řekněte mi, Hastingsi, vy sám - nepodezíráte někoho?“

Váhal jsem. Abych řekl pravdu, jednou nebo dvakrát mi probleskla hlavou docela bláznivá a nesmyslná myšlenka. Sice jsem ji odmítal, zdála se mi absurdní, nicméně zcela zapudit se mi ji nepodařilo.

„Asi byste to nenazýval podezření,“ hlesl jsem. „Nakonec... je to tak bláznivé.“

„Ale no tak,“ naléhal Poirot a dodával mi odvahy. „Nebojte se. Nechte promluvit instinkt. Vždy byste měl dát na instinkt.“

„Tak dobře,“ vylétlo najednou ze mne, „je to absurdní - ale já podezřívám slečnu Howardovou, že nám neřekla všechno, co věděla!“

„Slečnu Howardovou?“

„Ano - budete se mi smát –“

„Ani v nejmenším. Proč bych měl?“

„Nemohu si pomoci,“ pokračoval jsem zajímavě, „ale podle mého názoru jsme ji odsunuli z okruhu možných pachatelů, protože byla v době spáchání zločinu daleko od místa činu. Ale koneckonců, bylo to jen patnáct mil. Automobil by tu vzdálenost urazil za půl hodiny. Můžeme tedy s jistotou tvrdit, že se nenacházela na styleském panství tu noc, kdy byla spáchána vražda?“

„Ano, můj příteli,“ řekl Poirot nečekaně, „můžeme. Mezi mé první kroky patřilo to, že jsem zatelefonoval do nemocnice, kde pracuje.“

„A?“

„A dozvěděl jsem se, že slečna Howardová měla v úterý odpoledne službu - a protože se nečekaně objevila

kolona vozidel s raněnými - laskavě se nabídla, že zůstane i v čase noční služby, a její nabídka byla s díky přijata. Což ji zbavuje podezření.“

„Ach!“ vydechl jsem rozpačitě a pokračoval jsem. „Za všechno mohou ty její výjimečně prudké výpady proti Inglethorpovi, ty mne přinutily, abych ji podezříval. Nemohu si pomoci, opravdu ten pocit je neodbytný, ona proti němu mohla něco zosnovat. A také jsem se domýšlel, že mohla vědět o zničení poslední vůle. Možná spálila novou verzi, poté co ji omylem zaměnila za dřívější, jež byla sepsána v jeho prospěch. Je vůči němu opravdu silně zaujatá.“

„Myslíte si, že její prudké výpady jsou přirozené?“

„A-ano. Chová se divoce. Občas mne už také napadlo, zdali je v pořádku, mám na mysli její duševní zdraví.“

Poirot zavrtěl energicky hlavou.

„Ne, to ne, jste na špatné stopě. U slečny Howardové se neprojevuje žádná slaboduchost nebo ztráta paměti. Ona má tuhý kořínek. O její duševní zdraví bych si nedělal nejmenší starosti.“

„Přesto se ale nemohu zbavit dojmu, že její zášť vůči Inglethorpovi hraničí až s hotovou mánií. Moje původní domněnka byla, bezpochyby však velmi směšná, že zamýšlela otrávit jeho, ale jed pozřela nedopatřením paní Inglethorpová. Ovšem vůbec mne nenapadá, jak by to mohla provést. Celé je to absurdní a zároveň směšné od začátku až do konce.“

„Přesto se v jednom nemýlíte. Je moudré podezřívát každého, a to až do chvíle, dokud logicky a k vlastní spokojenosti neprokázete, že je nevinný. A teď –jaké

skutečnosti svědčí ve prospěch slečny Howardové, že úmyslně neotrávila paní Inglethorповou?“

„Cože, vždyť jí byla zcela oddaná!“ vykřikl jsem.

„Pchá! Pchá!“ vyhrkl Poirot podrážděně.

„Argumentujete jako malé dítě. Kdyby byla slečna Howardová schopná otrávit starou paní, pak by také byla zcela nepochybně schopná předstírat nejoddanější vztah. Ne, musíme na to jinak. Máte zcela pravdu, když se domníváte, že její nenávistné výpady proti Alfrédu Inglethorповi jsou příliš silné na to, aby byly opravdu přirozené; ale zcela mylný je váš závěr, který jste z jejího chování vyvodil. Učinil jsem závěr vlastní, o kterém si myslím, že je správný, ale teď o něm ještě nehodlám hovořit.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Ať o tom ale přemýšlím sebevíc, slečna Howardová mi jako vražedkyně nevychází. Z jednoduchého důvodu.“

„Z jakého?“

„Nevidím jedinou skutečnost, která by mě přesvědčila, že slečna Howardová mohla mít ze smrti paní Inglethorповé jakýkoli prospěch. Není vraždy bez motivu.“

Zamyslel jsem se.

„Nemohla paní Inglethorповá sepsat závěť v její prospěch?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Ale vy sám jste tuto možnost naznačoval panu Wellsovi?“

Poirot se usmál.

„Měl jsem k tomu důvod. Nechtěl jsem zmínit jméno osoby, o které jsem právě přemýšlel. No, a protože na slečnu Howardovou jsem v té chvíli také myslel, vyslovil jsem její jméno.“

„Ale paní Inglethorpová to tak mohla sepsat. Protože poslední vůle, na které pracovala odpoledne v den své smrti, mohla -“

Poirot však zavrtěl hlavou tak energicky, že jsem okamžitě zmlkl.

„Ne, můj příteli. Vím jen velmi málo o znění poslední vůle. Ale toto vám mohu říci s jistotou -nebyla sepsána ve prospěch slečny Howardové.“

Přijal jsem jeho ujištění, ačkoli jsem opravdu nechápal, jak si může být tak jistý.

„Dobře tedy,“ povzdychl jsem, „zprostěme slečnu Howardovou obvinění ze zločinu. Částečně jste to ostatně zavinil sám, že mne vůbec napadlo ji podezírat. Způsobila to totiž vaše slova o jejím svědectví před porotou.“

Poirot vyhlížel zmatený.

„Co jsem řeklo jejím svědectví před porotou?“

„Nepamatujete si? Když jsem se zmiňovalo ní a o Johnu Cavendishovi, že jsou mimo podezření?“

„Ach - hm - ano.“ Zdál se poněkud zmatený, ale rychle to ze sebe setřásl. „Mimochodem, Hastingsi, rád bych, kdybyste pro mne něco udělal.“

„Samozřejmě. Co by to mělo být?“

„Až budete příště o samotě s Lawrencem Cavendishem, chci, abyste mu řekl následující slova. „Mám pro vás sdělení od Poirota. Zní: Najděte chybějící hrnek na kávu a můžete být klidný!“ Nic více. Nic méně.“

„Najděte chybějící hrnek na kávu a můžete být klidný! Říkám to správně?“ zeptal jsem se hodně znejistěle.

„Přesně tak.“

„Ale co to všechno znamená?“

„Ach, to už nechám na vás, abyste to zjistil. Máte přístup k faktům. Jen mu to řekněte a pozorujte jeho reakci.“

„Dobře - ale všechno je tak záhadné.“

Vjeli jsme do Tadminsteru a Poirot zajel automobilem před chemickou laboratoř. Zastavil, mrštně vystoupil z automobilu a zašel dovnitř. Za malou chvíli byl nazpět.

„Tak,“ řekl. „Tohle jsem potřeboval.“

„Copak jste tam dělal?“ zeptal jsem se s nelíčenou zvědavostí.

„Zanechal jsem tam vzorek k analýze.“

„Ano? A čeho?“

„Vzorek kakaa, který jsem odebral z pánvičky v ložnici.“

„Ale ten už přece zkoumali!“ vykřikl jsem zkoprněle. „Doktor Bauerstein ho testoval a vy sám jste se usmíval při pomyslení, že by v něm mohl být strychnin.“

„Já vím, že to doktor Bauerstein testoval,“ odvětil Poirot klidně.

„Tak proč -?“

„Prostě jsem dostal nápad otestovat ho znovu, to je vše.“

Žádné další slovo jsem už z něho nevydoloval. Poirotovo počínání s kakaem mne mátl. Vůbec jsem ho nechápal. Avšak moje důvěra v něho, která, pravda, , jednu chvíli ochabla, byla opět nezměrná od chvíle, kdy prokázal triumfálním způsobem nevinu Alfréda Inglethorpa.

Pohřeb paní Inglethorpové se konal příští den a v pondělí, když jsem přicházel na snídani, která byla podávána později, mne John odvedl stranou a informoval mne, že pan Inglethorp ráno odjel a ubytoval se nedaleko ve vesnici. Odtud zamýšlel řídit své další kroky.

„Skutečně mi při pomýšlení, že odjíždí, spadl kámen ze srdce, Hastingsi,“ pokračoval můj pravdomluvný přítel. „Špatně se nám dýchalo už dříve, když jsme si mysleli, že vraždil, ale ať visím, jestli to nebylo ještě horší v těchto dnech, kdy jsme se cítili všichni provinile, protože jsme se k němu chovali tak hrubě. Faktem zůstává, že jsme se chovali přímo odporně. Samozřejmě, všechno ukazovalo na něho. Nikdo nás za to tedy nemůže vinit. Přesto však, co se stalo, stalo se, chovali jsme se špatně, nyní zůstává jen hořká pachuť, měli bychom to nějak odčinit; ovšem je to obtížné, nikdo z nás nemá toho chlápka rád ani o trochu více, než ho měl rád předtím. Celá věc je zpropadeně nepříjemná! A děkuji bohu, že v sobě našel tolik taktu a odjel sám od sebe. Je to dobrá zpráva, že mu styleské panství nepřípadlo. Nemohl bych snést pomýšlení, že by se tady ten chlápek roztahoval. Jen se třásl na její peníze.“

„Vy si tedy se vším poradíte?“ zeptal jsem se.

„Ach ano. Jsou samozřejmě nějaké povinnosti, které, souvisejí s její smrtí, ale polovina peněz po mém otci zůstane zde, a Lawrence s námi v této chvíli také zůstane, takže je k dispozici i jeho podíl. Budeme sice zpočátku asi trochu nejistí, protože, jak už jsem vám jednou řekl, moc se ve finančních otázkách nevyznám.“

Po Inglethorpově odjezdu zavládla na zámku uvolněná nálada, během snídaně jsme se báječně bavili,

poprvé od tragédie. Cynthia byla jako vždy veselá a vypadala i nádherně a my ostatní, s výjimkou Lawrence, který se zdál poněkud nervózní, jsme se oddávali šťastné chvíli v očekávání nové a nadějně budoucnosti.

Novinové stránky samozřejmě přetékaly zprávami o tragédii. Do očí bijící titulky, podrobné životopisné údaje o každém obyvateli zámku, jemné narážky, obvyklé důvěrné náznaky, že policie je na stopě. Nikdo nás nešetřil. Přišlo to ve špatnou chvíli. Na frontě se neodehrávaly žádné bitvy a noviny horlivě a s chutí rozmazávaly zločin ze života smetánky – „Záhada na zámku Styles“ se stala žhavým tématem dne.

Pro Cavendishovy to bylo přirozeně velmi mrzuté. Zámek byl nepřetržitě obklíčený reportéry, kteří se důrazně domáhali přijetí, neustále křížovali vesnicí a okolím, číhali všude s fotoaparáty, aby ulovili snímek některého překvapeného obyvatele zámku. Všichni jsme se ocitli ve středu dění. Muži ze Scotland Yardu přicházeli a odcházeli, zkoumali, ptali se, bystrozrací a mlčící. Zdali se blíží rozuzlení, to jsme netušili. Byli na stopě pachatele, anebo tápali v temnotách? Po snídani za mnou přišla Dorcas s poněkud záhadným výrazem ve tváři a otázala se, zda mi může něco říci.

„Samozřejmě. Copak se děje, Dorcas?“

„Tedy jedná se pouze o toto, pane. Pravděpodobně se dnes uvidíte s belgickým džentlmenem?“ Přikývl jsem.

„Dobře, pane, asi si pamatujete, jak mi položil takovou zvláštní otázku, jestli paní nebo někdo jiný nenosil zelené šaty?“

„Ano, ano. Objevila jste něco?“ Můj zájem vzrůstal.

„Ne, nic takového, pane. Ale po rozhovoru jsem si vzpomněla na „převlékácké krabice“, tak je nazývali mladí pánové - pro Dorcas John a Lawrence nestárli. „Najdete je nahoře v čelním podkroví. Je tam velká truhla nabitá starými šaty a módními obleky a mnohým jiným. A tak mi najednou přišlo na mysl, že by se mezi nimi mohly povalovat i zelené šaty. Takže kdybyste to mohl vyřídit belgickému džentlmenovi –“

„Vyřídím, Dorcas,“ sliboval jsem.

„Děkuji velmi pěkně, pane. On je velmi dobrý člověk, pane. Zcela jiná třída ve srovnání s dvěma detektivy z Londýna, ti jen do všeho šťourají a pokládají neomalené otázky. Normálně cizincům na ruku nejdu, ale podle toho, co píší noviny, jsem pochopila, že ten skvělý Belgičan nepatří jen tak k nějakým obyčejným cizincům, a kromě toho je to i jeden z nejzdvořilejších džentlmenů.“

Drahá, dobrá Dorcas! Jak tu tak postávala, s upřímným pohledem upřeným na mne, pomyslel jsem si, jaká škoda, že opravdu věrných služebných staré školy dnes už mnoho nezbývá. Napadlo mne okamžitě zajít do vesnice za Poirotem, ale všiml jsem si, že právě přicházel k zámku; hned venku jsem na něho vychrlil novinku, kterou jsem se dozvěděl od Dorcas.

„Ach, báječná Dorcas! Podíváme se na truhlu, ačkoli - ale nevádí - prohlédneme všechno najednou.“

Vstoupili jsme do zámku jedněmi z prosklených dveří. V hale jsme na nikoho nenarazili, a tak jsme stoupali přímo do podkroví.

Samozřejmě že tam truhla stála, starý dobrý kus, pobitý po celém obvodu mosaznými hřeby a nacpaný k prasknutí všemožnými svršky.

Poirot je s pramalými ohledy vyházel na podlahu. Všimli jsme si jednoho či dvou kusů látky s rozličnými zelenými tóny; ale Poirot nad nimi jen zavrtěl hlavou. Připadal mi při přehrabování celkem apatický, zdálo se, jako kdyby od toho nic převratného neočekával. Náhle však vykřikl.

„Copak to je?“

„Podívejte!“

Truhla zela téměř prázdnotou, ale na samém jejím dně ležel nádherný černý plnovous.

„Ohó!“ řekl Poirot. „Ohó!“ Obracel plnovous v rukách, podrobně ho přitom zkoumal. „Nový,“ poznamenal. „Ano, je zcela nový.“

Po chvilce váhání ho vrátil do truhly, navršil na něj ostatní oblečení, stejně jako tam leželo předtím, a rychle vyrazil dolů. Šel přímo do kuchyně, kde jsme našli Dorcas zaměstnanou leštěním stříbra.

Poirot jí s galskou zdvořilostí popřál dobré ráno a pokračoval:

„Prohlédli jsme truhlu, Dorcas. Jsem vám velmi zavázaný, že jste se o ní zmínila. Ukrývá velkou sbírku šatů. Smím se zeptat, používali je často?“

„Tedy v poslední době ne, pane, ačkoli čas od času jsme se bavili představeními, která mladí pánové nazývali „noční módní přehlídky“. A některá se opravdu vyvedla, pane. Jedinečný byl především pan Lawrence. Nejlegračnější! Nikdy nezapomenu na noc, kdy k nám dolů přišel převlečený za perského šáha, myslím si, že se tehdy sám tak pojmenoval -opravdový král Východu. V ruce držel velký nůž na papír a zčistajasna zaburácel: „Pozor, Dorcas, nezahrávejte si se mnou. Tohle je speciálně nabroušená křivá turecká šavle a vy, jestli se mi

znelíbíte, budete o hlavu kratší!“ Slečna Cynthia zase hrála roli apače, nebo tak nějak tu postavu nazývali, - francouzského hrdlořeza, a hrála ji tak přesvědčivě, že jsem jí zcela podlehl. Nikdy byste neuvěřil, v jak drsného surovce se hezká mladá dáma dokázala proměnit. Nikdo by ji nepoznal.“

„Večery musely být zřejmě velmi zábavné,“ řekl Poirot bodře. „Předpokládám, že pan Lawrence, když hrál postavu perského šáha, se maskoval hezkým černým plnovousem z truhly v podkroví.“

„Plnovous nosil, pane,“ odvětila Dorcas a usmívala se. „Musím to vědět, protože si na něj ode mě vypůjčil dvě přadena černé vlny! A jsem si zcela jistá, že na dálku vypadal jako pravý. To ale vůbec nevím, že plnovous ležel nahoře v truhle. Musel tam být odložený později, alespoň si to myslím. Co já ještě vím, byl tam také červený přičesek, ale jinak nic, co by mělo něco společného s vlasy. Často si také začernovali obličej ohořelými korkovými zátkami - pak měli velké potíže dostat tu patlaninu z obličej pryč. Slečna Cynthia jednou hrála černošku a pěkně se natrápila, než černotu z obličej smyla.“

„Takže Dorcas o černém plnovousu neví nic,“ prohodil Poirot zamyšleně, když jsme se vraceli opět do haly.

„Myslíte si, že to je on?“ zašeptal jsem dychtivě. Poirot přikývl.

„Ano. Všiml jste si, že byl přistřižený?“

„Ne.“

„Ano. Byl přistřižený přesně podle tvaru obličej pana Inglethorpa, dokonce jsem našel nějaká odstřižená vlákna. Hastingsi, ta záležitost je opravdu velmi temná.“

„Zajímalo by mne, kdo plnovous odložil do truhly.“

„Někdo s notnou dávkou inteligence,“ poznamenal Poirot suše. „Uvědomujete si, že za úkryt vybral jediné místo na zámku, kde by si ho nikdo nevšiml? Ano, je chytrý. Ale my musíme být ještě chytřejší. Musíme být tak chytří, aby ho ani ve snu nenapadlo, že jsme tak chytří.“

Podvolil jsem se.

„A v tomto, *mon ami*, budete můj velký pomocník.“

Kompliment mne potěšil. Bývaly totiž doby, kdy už jsem ani nedoufal, že Poirot bude opět způsobilý správně ocenit moje schopnosti.

„Ano,“ pokračoval a přitom na mne zamyšleně hleděl, „v tomto směru budete neocenitelný.“

Slova zněla velmi dobře, nikoli však další Poirotova věta.

„Musím mít na zámku nějakého spojence,“ poznamenal zadumaně.

„Máte přece mne,“ namítl jsem.

„Pravda, ale vy nestačíte.“

Zlomilo mě to a své pocity jsem neskrýval. Poirot si však pospíšil, aby vše vysvětlil.

„Neberte mne doslova. O vás je přece dobře známo, že mi pomáháte. Potřebuji někoho, kdo se mnou není v žádném smyslu propojený.“

„Ach tak, rozumím. Co třeba John?“

„Ne, to se mi nezdá.“

„Ten vážený muž možná není dostatečně nápaditý,“ přisvědčil jsem zamyšleně.

„A tady přichází slečna Howardová,“ řekl Poirot náhle. „Ona je ta pravá. Ovšem poté co jsem zbavil obvinění pana Inglethorpa, mám u ní černý puntík. Přesto - zkusme to.“

S nepatrným přikývnutím, jež bylo stěží možné popsat jako uctivé, souhlasila slečna Howardová s Poirotovou žádostí o kratičký rozhovor.

Vešli jsme do malého salonu a Poirot zavřel dveře.

„Dobře, monsieur Poirote,“ řekla slečna Howardová netrpělivě, „co vám leží na srdci? Ven s tím. Mám napilno.“

„Vzpomínáte si, mademoiselle, jednou jsem vás požádal, zdali byste mi nepomohla?“

„Ano, vzpomínám si.“ Přikývla. „A řekla jsem vám, že vám opravdu s radostí pomohu -pověsit Alfréda Inglethorpa.“

„Ach!“ Poirot ji s vážnou tváří studoval. „Slečno Howardová, položím vám jednu otázku. Naléhavě vás žádám, abyste mi na ni odpověděla pravdivě.“

„Nikdy nelžu,“ odvětila slečna Howardová.

„Jedná se o toto. Stále věříte, že paní Inglethorpová byla otrávena svým manželem?“

„Co tím míníte?“ zeptala se ostře. „Ani v nejmenším si nenamlouvejte, že by mne vaše hezky znějící vysvětlení v nejmenším ovlivnilo. Připouštím, že to nebyl on, kdo nakupoval v lékárně strychnin. Ovšem co z toho vyplývá?“

„Že to nebyl on,“ řekl Poirot mírně.

„A co na tom záleží? Jestliže jsem přesvědčená, že ji zavraždil, pak mi houbu záleží na tom, jestli vím, jak to udělal.“

„Přesně. Jestliže jste ovšem opravdu přesvědčená, že to udělal,“ řekl si spíše pro sebe potichu Poirot. „Položím vám otázku jinak. Opravdu jste někdy v hloubi duše uvěřila, že paní Inglethorповou otrávil její manžel?“

„Dobrý bože!“ vykřikla slečna Howardová. „Neopakovala jsem vám snad do omrzení, že ten muž je ničema? Neříkala jsem vám, že ji zabije přímo v její posteli? Nemí snad pravda, že jsem ho vždy nenáviděla až za hrob?“

„Přesně tak,“ řekl Poirot. „To naprosto vyvrací jednu moji poštelou myšlenku.“

„Jakou myšlenku?“

„Slečno Howardová, vzpomínáte si na obsah rozhovoru, který se odehrál toho dne, kdy za mnou přijel můj přítel? On mi ho reprodukoval a mezi jiným i jednu vaši větu, která mne velmi zaujala. Pamatujete se na svá slova, že kdyby někdo ublížil osobě, kterou jste milovala, kdyby ji zavraždil, že byste intuitivně s naprostou jistotou věděla, kdo byl pachatel, dokonce i kdybyste nebyla schopná to prokázat?“

„Ano, pamatuji si přesně, co jsem řekla. A jsem o tom stále přesvědčená. Předpokládám, že vy si myslíte, že je to nesmysl.“

„Vůbec ne.“

„A přesto i nadále nehodláte věnovat pozornost mému instinktu, který mi napovídá, že vrahem je Alfréd Inglethorp?“

„Ne,“ odsekl Poirot stroze. „Protože váš instinkt vám nenapovídá, že to byl pan Inglethorp.“

„Cože?“

„Ne. Vy tomu jen chcete uvěřit, chcete uvěřit, že byl zapletený do zločinu. Chcete uvěřit, že by ho byl

schopný. Ale váš instinkt vám napovídá, že se na tom nepodílel. A napovídá vám mnohem více -mám pokračovat?“

Fascinovaně na něho hleděla upřeným pohledem a přitom ho lehce vybídla pohybem ruky. „Mám vám vysvětlit, proč se chováte tak nepřátelsky k panu Inglethorpovi? Je to proto, že se pokoušíte uvěřit tomu, o čem si myslíte, že by mohla být pravda. Je to proto, protože se pokoušíte přehlušit a potlačit váš instinkt, který vám říká jiné jméno –“

„Ne, ne, ne!“ vykřikla slečna Howardová divoce a mávala přitom zdviženýma rukama. „Neříkejte to! Ach, neříkejte to! To není pravda! To není pravda. Já nevím, kdo vám vnukl takovou bláznivou -takovou strašlivou - domněnku!“

„Ale nemýlím se, že ano?“ zeptal se Poirot.

„Ano, ano; musíte být kouzelník, že jste na to přišel. Ale stejně to tak být nemůže -je to tak příšerně absurdní, monstrózní. Viníkem *musí* být Alfréd Inglethorp.“

Poirot zavrtěl vážně hlavou.

„Nevyzvídejte dál,“ pokračovala slečna Howardová, „neodpovím vám. Já si to dokonce nepřipouštím ani sama sobě. Musím být blázen, že jsem na to jen pomyslela.“

Poirot přikývl, jako kdyby byl spokojený.

„Nebudu se vás už ptát na nic. I tak jsem se dozvěděl dost. Ijá - i já mám instinkt. Spějeme společně k rozluštění.“

„Nežádejte mne, abych vám pomohla, protože já to neudělám. Nehnu ani prstem, abych -abych –“ Zadržla se.

„Vy mi pomůžete i navzdory svému rozhodnutí. Nebudu po vás žádat nic -a stejně se stanete mým spojencem. S tím nic nenaděláte. Stejně uděláte, co budu chtít.“

„A co po mně chcete?“

„Abyste se kolem sebe rozhlížela!“

Evelyn Howardová sklonila hlavu.

„Ano, s tím si nemohu pomoci. Vždy si všímám ostatních -a vždy doufám, že se má tušení naplní.“

„Jestliže se mýlíme, pak je to jen dobře,“ řekl Poirot.

„Nikdo se nebude radovat více nežli já. Ale jestliže máme pravdu? Jestliže máme pravdu, slečno Howardová, na čí straně stojíte?“

„Já nevím, já nevím -“

„Ale prosím vás.“

„Mohlo by to být ututláno.“

„Nic se nesmí utajit.“

„Ale Emily sama -“ Odmlčela se.

„Slečno Howardová,“ řekl Poirot klidně, „podobné chování je nehodné vaší osoby.“

Náhle odtrhla ruce od obličeje.

„Ano,“ řekla klidně, „ten, kdo s vámi před chvílí hovořil, nebyla Evelyn Howardová!“ Pohodila hrdě hlavou.

„Teď před vámi stojí Evelyn Howardová! A stojí na straně spravedlnosti! Padni komu padni.“ S těmito slovy odkráčela pevným krokem z místnosti.

„Támhle,“ řekl Poirot a hleděl za ní, „kráčí náš cenný spojenec. Ta žena, Hastingsi, má mozek i srdce na pravém místě.“

Neodpověděl jsem.

„Instinkt je báječná věc,“ přemítal Poirot. Nemůžete ho ani vysvětlit, ani ignorovat.“

„Zdá se, že vy a slečna Howardová dobře víte, o čem hovoříte,“ poznamenal jsem chladně. „Možná si to neuvědomujete, ale já stále tápu v temnotách.“

„Skutečně? Je tomu tak, *mon ami*?“

„Ano. Poučíte mne, že?“

Poirot si mě chvíli pozorně prohlížel. Pak však, k mému velkému překvapení, zavrtěl rozhodně hlavou.

„Ne, můj příteli.“

„Ach, podívejme, a proč ne?“

„Na takové tajemství dva stačí.“

„Dobře, ale já si myslím, že není zrovna spravedlivé, že si fakta hodláte ponechat pro sebe.“

„Nic před vámi netajím. Všechno, co vím, víte i vy. Můžete si vytvořit vlastní závěry. Teď už je to jen otázka přemýšlení.“

„Přesto by mne vaše odpověď zajímala.“

Poirot na mne velmi soustředěně pohlédl a znovu zavrtěl hlavou.

„Opravdu,“ řekl smutně, „vy postrádáte instinkt.“

„Před chvílí jste ale žádal inteligenci,“ zdůraznil jsem.

„Obojí často kráčí společně,“ řekl Poirot záhadně.

Poznámka se mi zdála natolik nepřipadná, že jsem si dokonce nedělal žádné násilí, abych na ni zareagoval. A v této chvíli jsem se pevně rozhodl, že pokud učiním nějaké zajímavé a důležité objevy -a bezpochyby se tak stane -ponechám si je jen a jen pro sebe a Poirota překvapím až konečným výsledkem.

Jsou chvíle, kdy by se měl každý starat především sám o sebe.

Doktor Bauerstein

Dosud se nenaskytla vhodná příležitost vyřídit Lawrencovi Poirotovo sdělení. Až teď, když jsem se jen tak brouzдал trávou a v uších mi přitom stále ještě zněl panovačný tón hlasu mého přítele, jsem Lawrence konečně zahlédl. Na kriketovém hřišti bezhlavě odpaloval několik starých ohraných míčů ještě letitější dřevěnou kriketovou pálkou.

Napadlo mne, že tohle je pravá chvíle k předání Poirotova sdělení. Pravda byla, že jsem stále ještě nechápal obsah sdělení, ale troufal jsem si tvrdit, že po Lawrencově odpovědi a nedlouhém obratně vedeném výslechu si jistě poznám, co má Poirot za lubem. Podle toho jsem jednal.

„Hledal jsem vás,“ poznamenal jsem ne zcela po pravdě.

„Skutečně?“

„Ano. Mám pro vás sdělení - od Poirota.“

„Opravdu?“

„Požádal mne, abych počkal, až s vámi budu o samotě,“ řekl jsem a můj hlas významně klesl, přitom jsem ho po očku sledoval. Na vytvoření správné atmosféry jsem opravdu dobrý.

„A?“

Ve snědé melancholické tváři se nepohnul ani nejmenší sval. Pochopil alespoň něco z toho, co jsem mu říkal?

„Sdělení zní takto.“ Ubral jsem ještě více na síle hlasu. „Najděte chybějící hrnek na kávu a nemusíte mít obavy.““

„Co má proboha tohle všechno znamenat?“ Lawrence na mne užasle zíral.

„Netušíte?“

„Ani v nejmenším. A vy?“

Byl jsem přinucený také zavrtět hlavou.

„Jaký chybějící hrnek na kávu?“

„Já nevím.“

„Raději by se měl obrátit na Dorcas nebo na některou jinou služebnou, když chce vědět více o hrncích na kávu. To je jejich starost, ne moje. Já o hrncích na kávu nevím nic, kromě toho, že jsme měli jedny, z nichž jsme však nikdy nepili, byly nádherné, snové! Starý Worcester. Vy ale asi nejste znalec, že ne, Hastingsi?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„O mnoho přicházíte. Takový dokonalý kus starého porcelánu -už jen ho potěžkat představuje zážitek, někdy stačí ho jenom prohlížet.“

„Chápu, ale co mám vyřídit Poirotovi?“

„Řekněte mu, že vůbec nevím, o čem hovoří. Jeho slova jsou pro mne doslova španělskou vesnicí.“

„Dobře.“

Ušel jsem jen několik kroků zpět k zámku, když na mne náhle zavolal.

„Jak zněl závěr té věty? Zopakujte mi to ještě jednou, můžete?“

„Najděte chybějící hrnek na kávu a můžete být klidný. Opravdu nevíte, co to všechno znamená?“ zeptal jsem se dychtivě.

Zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl zamyšleně. „Nevím. Já -já sám bych si přál vědět, co za tím vězí, sám bych to chtěl vědět.“

Zvuk gongu se rozezněl zámekem a my jsme se vraceli společně. Poirot, kterého předtím John požádal, aby zůstal na oběd, již seděl u stolu.

Podle nepsané dohody byla jakákoli zmínka o tragédii zapovězená. Hovořili jsme o válce a probírali další novinky. Ale poté, co byly servírovány sýry a sušenky a Dorcas opustila místnost, se Poirot náhle naklonil k paní Cavendishové.

„Promiňte, madam, nechtěl bych zrovna teď vyvolávat nepříjemné vzpomínky, ale mám takový malý nápad,“ „malé nápady“ Poirota už dávno proslavily, „a chtěl bych vám proto položit jednu nebo dvě otázky.“

„Mně? Ale samozřejmě.“

„Jste laskavá, madame. Otázka zní: dveře spojující pokoj paní Inglethorpové s pokojem mademoiselle Cynthie byly zajištěné, že?“

„Samozřejmě že byly zajištěné,“ odpověděla Mary Cavendishová, kterou otázka poněkud překvapila. „Zmínila jsem se o tom již před koronerovou porotou.“

„Říkáte, že byly zajištěné?“

„Ano.“ Vypadala zmatená.

„Znamená to,“ vysvětloval Poirot, „že jste si zcela jistá, že byly zajištěné, nikoli pouze zamčené?“

„Ach, nyní už chápu, kam míříte. Tak na to nemohu odpovědět s jistotou. Když jsem řekla, že byly zajištěné, mínila jsem tím, že byly pevně zavřené a já

jsem je nemohla otevřít, ale jsem přesvědčená, že všechny dveře byly nalezené ve stavu, kdy byly zajištěné zevnitř.“

„Přesto, podle vás, dveře mohly být zrovna tak jen zamčené?“

„Ach ano.“

„Vy sama, madame, když jste tedy vstoupila do pokoje paní Inglethorpové, jste si nepovšimla, zdali byly či nebyly dveře zajištěné?“

„Já -já jsem přesvědčená, že byly zajištěné.“

„Ale na vlastní oči jste to neviděla?“

„Ne. Já -ne, nevšimla jsem si toho.“

„Ale já ano,“ vstoupil náhle Lawrence do hovoru.
„Já jsem si všiml, že byly zajištěné.“

„Ach, pak se záhada objasňuje.“ A Poirot náhle vyhlížel jako schlíplý pes.

Nemohl jsem si pomoci, abych se v duchu nezaradoval, projednou mu jeho „malý nápad“ nevyšel. Po obědě mne Poirot naléhavě poprosil, abych ho doprovodil domů. Poněkud upjatě jsem přikývl.

„Jste rozmrzelý, že ano?“ zeptal se neklidně, když jsme procházeli parkem.

„Ani v nejmenším,“ řekl jsem chladně.

„To je dobře. Spadl mi velký kámen ze srdce.“

Tedy takhle jsem to nezamýšlel. Doufal jsem, že si povšimne mé upjatosti. Přesto ale vroucnost jeho hlas zahнала moje chvilkové roztrpčení. Roztál jsem.

„Vyřídil jsem Lawrencovi vaše sdělení,“ řekl jsem.

„A co on na to? Asi z toho byl dočista popletený?“

„Ano. Jsem si zcela jistý, že vůbec nepochopil, co jste těmi slovy mínil.“

Očekával jsem, že Poirot bude skleslý; ale k mém překvapení odpověděl, že podobnou reakci čekal a že je rád. Moje hrdost mi nedovolila dále vyzvídat. Poirot obrátil svoji pozornost jiným směrem.

„Mademoiselle Cynthia dnes nebyla na obědě. Jak se jí daří?“

„Je opět v nemocnici. Dnes pracuje.“

„Ach, jak je pilná tahle malá slečna. A také hezká. Hezká jak obrázky, které jsem viděl v Itálii. Rád bych si tu její lékárnu prohlédl. Co myslíte, nevadilo by jí to?“

„Jsem si jistý, že byste ji potěšil. To místo není zrovna dvakrát velké, ale je zajímavé.“

„Jezdí tam každý den?“

„Všechny středy má volné, také o sobotách se vrací na oběd. Jinak je tam stále.“

„To si zapamatuji. Ženy dnes přinášejí velké oběti a mademoiselle Cynthia je chytrá -ach ano, ta maličká má mozek.“

„To ano. A jsem přesvědčený, že podstupuje opravdu tvrdou životní zkoušku.“

„Bezpochyby. Koneckonců vykonává velmi zodpovědnou práci. Předpokládám, že tam skladují i velmi silné jedy.“

„Ano, ukazovala nám je. Drží je pod zámek v malé skříni s policemi. Jsem přesvědčený, že se všichni chovají velmi opatrně. Ostatně vždy když opouštějí místnost, berou si klíč od té skříně s sebou.“

„Jistě. A ta skříň stojí blízko okna?“

„Ne, nachází se právě na opačné straně místnosti. Proč?“

Poirot pokrčil rameny.

„Pouhá zvědavost. Nic za tím nehledejte. Zajdete ke mně?“

Právě jsme dorazili k usedlosti.

„Ne. Myslím, že se vrátím. Cestou zpět se projdu přes les.“

Hvozdy kolem Stylesu byly opravdu překrásné. Líně jsem se toulal po chladných lesních mýtinách a po předcházející procházce otevřenou krajinou parků jsem se nemohl zážitku nabažit. Stěží sem pronikl vánek, naprosté ticho přerušovalo jen jemné, téměř neslyšné cvrlikání ptáků. Kráčel jsem úzkou pěšinou a nakonec jsem se zastavil a klesl na zem u paty obrovského starého buku. V mojí mysli se rozhostil klid a mír. Dokonce jsem v té chvíli Poirotovi odpustil jeho absurdní tajnůstkářské chování.

Opravdu, v tu chvíli jsem miloval celý svět. Pak jsem zívł. Přemýšlel jsem o zločinu a náhle mi celá tragédie připadala jako něco velmi vzdáleného a neskutečného. Znovu jsem zívł.

Je téměř jisté, pomyslel jsem si, že se vlastně nikdy nic nepříhodilo. Samozřejmě, všechno byl určitě jen zlý sen. Pravda v celé věci byla taková, že Lawrence zavraždil Alfréda Inglethorpa kriketovou pálkou. Ale od Johna bylo absurdní, že kolem natopil takový povyk, a co teprve jeho křik: Říkám ti, já to mít nebudu!

Leknutím jsem se probudil.

Rázem jsem si uvědomil, že se nacházím ve velmi nepříjemné situaci. Necelé čtyři metry ode mne stáli tváří v tvář John a Mary Cavendishovi a vášnivě se přeli. Zcela jistě si mě nevšimli; ještě předtím než jsem se

zmohl na to, abych zmizel nebo promluvil, John znovu zopakoval slova, která mne vytrhla ze snu.

„Říkám ti, Mary, já to mít nebudu.“

Maryin hlas studil:

„Opravňuje tě snad něco k tomu, abys hodnotil moje chování?“

„Na tom si tedy zgustne celá vesnice! Teprve v sobotu byla moje matka zpopelněna a ty už si užíváš s tím chlápkem.“

„Ach,“ pokrčila rameny, „jestli ti vadí jen nějaké vesnické žvásty!“

„Tak snadno se nevykroutíš. Mám už dost toho otrapy, co se věčně potlouká pod našimi okny. Navíc je to polský žid.“

„Trocha židovské krve nezaškodí. Okoření alespoň,“ pohlédla na něho, „netečnou přihlouplost obyčejného Angličana.“

V jejích očích plál oheň, její hlas mrazil. Nedivil jsem se Johnovi, že se mu do obličeje nahrnula zprudka krev.

„Mary!“

„Ano?“ Tón jejího hlasu se nezměnil.

Přestal prosebně naléhat.

„Mám tomu rozumět tak, že se budeš s Bauersteinem scházet i nadále, a to přesto, že si to nepřeji?“

„Pokud se rozhodnu.“

„Ty mi odporuješ?“

„Ne, já ti jen zakazuji hodnotit mé chování. A co ty, nemáš snad nějakou přítelkyni, o které bych měla vědět?“

John ustoupilo krok. Barva mu pomalu mizela z tváří.

„Co tím míníš?“ řekl nejistě.

„Však víš!“ řekla Mary klidně. „Sám dobře víš a neříkej, že ne, protože zrovna ty nemáš žádné právo diktovat mně, koho si mohu či nemohu vybírat za přátele.“

John na ni prosebně pohlédl, v obličejí se mu objevil zdrcený výraz.

„Žádné právo? Já že nemám žádné právo, Mary?“ opakoval nejistě. Natáhl k ní ruce. „Mary –“

Na chvíli jsem byl přesvědčený, že zakolísá. V obličejí se jí rozhostil mírný výraz, ale náhle vzplála novým výbuchem.

„Žádné!“

Otočila se, ale John k ní přiskočil a chytil ji za paži.

„Mary,“ jeho hlas teď zněl velmi klidně, „miluješ toho chláпка Bauersteina?“

Zaváhala a náhle jako kdyby se jí celý obličej rozzářil tím věčně mladým spalujícím žárem, výrazem starým jako lidstvo samo. Tak se možná usmívaly i některé egyptské sfingy.

Klidně se vymanila z jeho sevření a přes rameno ho oslovila.

„Možná,“ řekla; a pak rychle opustila malou mýtinu, John v tu chvíli zkameněl na místě.

Pokročil jsem kupředu, našlapoval jsem ztěžka na suché praskající větve, úmyslně jsem se choval nemotorně. John se ke mně otočil. Naštěstí ho zřejmě nenapadlo, že bych mohl být na scéně dramatu už dříve.

„Ale, Hastings. Doprovodil jste toho malého chlapíka bezpečně domů? Jak bizarní je ten drobný muž! Je ale n velmi bystrý, že ano?“

„Ve své době byl považován za jednoho z nejlepších detektivů.“

„Ach, pak v něm jistě něco musí být. Ale pomyslím-li, v jakém zkaženém světě žijeme!“

„Opravdu?“ zeptal jsem se.

„Dobrý bože, jistěže ano! Jaké hrozné divadlo se tady chystá. Muži Scotland Yardu šmejdí uvnitř pokojů, kolem zámku, vyskakují ze všech stran jako čertíci z krabiček! Nikdy nevíte, kde na ně příště narazíte. Ze všech novin v zemi na nás křičí obrovské titulky – ztracení všiví novináři, to vám říkám! Víte, že dnes ráno na nás civěl celý jejich dav od hlavní brány? Bylo to jako voskové muzeum hrůzy Madame Tussaud. Pyramidální hloupost, že ano?“

„Odvahu, John!“ řekl jsem konejšivě. „To nemůže trvat věčně.“

„Myslíte, opravdu? Celý ten humbuk může trvat dost dlouho na to, abychom už nikdy nebyli schopní opět hrdě zdvihnout hlavy.“

„Ne, ne, stáváte se morbidním.“

„Z člověka se snadno stane patologický případ, když je dennodenně pronásledovaný ohavnými novináři, kteří na něho civí ze všech stran s otevřenou hubou jako smečka idiotů všude, kam se pohne! Ale je tady cosi horšího než tyátr kolem.“

„A to?“

John ztišil hlas:

„Pomyslel jste někdy, Hastingsi -a to je pro mne doslova noční můra -kdo to udělal? Někdy se nemohu

ubránit dojmu, že to byla nějaká nehoda. Protože - protože - kdo to mohl udělat? Inglethorp je nyní mimo hru, a není nikdo další; nikdo, tvrdím, kromě -jednoho z nás.“

Ano vskutku, to byl dostatečný důvod pro to, aby se komukoli z nás zdály zlé sny! Ale byl to jeden z nás? Ano, jistěže se to tak muselo stát, ledaže -

Cosi mne napadlo. Rychle jsem uvažoval. A náhle mne osvítilo. Ty Poirotovy záhadné nárážky -všechno náhle zapadalo. Choval jsem se jako blázen, když jsem to přehlížel, a přitom jaká úleva pro nás pro všechny.

„Ne, Johne,“ řekl jsem, „nikdo z nás nevraždil. Jak by také mohl?“

„Já vím, ale kdo tedy?“

„Opravdu neuhádnete?“

„Ne.“

Pozorně jsem se rozhlédl kolem sebe a ztišil jsem hlas.

„Doktor Bauerstein!“ zašeptal jsem.

„Nemožné.“

„Ani v nejmenším.“

„Ale jaký by, proboha, zrovna on měl mít zájem na smrti mé matky?“

„To nevím,“ připustil jsem, „ale řeknu vám jedno: Poirot smýšlí stejně.“

„Poirot? Ten? Jak to víte?“

Řekl jsem mu o Poirotově prudké změně chování, když se dozvěděl, že doktor Bauerstein navštívil stylesté panství osudovou noc, a dodal jsem:

„Dvakrát opakoval: „To mění vše.“ A já jsem o tom přemýšlel. Vzpomínáte, jak Inglethorp řekl, že odložil podnos s kávou v hale? Dobře, tak to se stalo

právě tehdy, když přijel doktor Bauerstein. Nemyslíte, že by pro doktora Bauersteina bylo docela snadné v okamžiku, kdy Inglethorp procházel halou, něco do kávy přidat?“

„Hm,“ řekl John, „to by ale bylo velmi riskantní.“

„Ano, ale možné by to bylo.“

„A dále, jak mohl vědět, že to byla její káva? Ne, starý kamaráde, nemyslím, že by tohle mohlo sedět.“

Ale já jsem si vzpomněl ještě na něco.

„Máte zcela pravdu. Tak se to nestalo. Poslouchajte.“

A pak jsem mu řekl vzorku kakaa, který Poirot odebral k analýze.

John mne přerušil, hned jak jsem začal.

„Ale počkejte, Bauerstein sám kakao analyzoval již dříve.“

„Ano, jistě, a to je právě ono. Až do této chvíle mi to nedocházelo. Stále ještě mi nerozumíte? Bauerstein kakao analyzoval -a v tom to vězí! Jestliže je Bauerstein vrah, nemohlo pro něho být nic snadnějšího než zaměnit odebraný vzorek za jiný a poslat ho k testování. A samozřejmě v takovém případě neměl nikdo šanci nalézt strychnin! Ani ve snu by také nikoho nenapadlo podezřívat Bauersteina, nebo přemýšlet o dalším vzorku - kromě Poirota,“ dodal jsem s opožděným uznáním.

„Ano, ale co hořká chuť strychninu, kterou kakao nepotlačí?“

„Tedy, o tom hovořil pouze on. Jistě jsou i jiné možnosti. Ovšem je pravda, že on je dnes jedním z nejslavnějších světových toxikologů -“

„Jeden z nejslavnějších světových? Zopakujte to.“

„VÍ o jedech více než kterýkoli jiný smrtelník,“ vysvětloval jsem. „Tedy, napadlo mne, že možná přišel na způsob, jak potlačit hořkou chuť strychninu. Koneckonců to nemusel být ani strychnin, ale nějaká neznámá látka, o které dosud nikdo neslyšel a která se projevuje obdobnými symptomy.“

„Hm, možná ano, mohlo by to tak být,“ řekl John. „Ale, řekněte mi, jak by tu látku dostal do kakaa? Kakao nezůstalo dole, že ne?“

„Ne, nezůstalo,“ připustil jsem zdráhavě.

A pak zčistajasna jako úder palicí mne zasáhlo silné podezření. Doufal jsem, v duchu jsem se modlil, aby John nedospěl ke stejnému závěru. Okosem jsem na něho pohlédl. Tvářil se zmateně a já jsem si zhluboka s ulehčením oddychl, protože mne napadla hrozná myšlenka, že doktor Bauerstein musel mít komplice.

Ale tak to určitě nebylo! Krásná žena jako Mary Cavendishová nemohla být vražedkyní. Jenže kolik krásných žen proslulo jako travičky.

A náhle jsem si vzpomněl na první rozhovor u čaje v den mého příjezdu a na zablesknutí v jejích očích, když pronesla větu, že jed je zbraní ženy. Jak přesvědčivá byla osudný úterní večer! Odhalila snad paní Inglethorpová něco mezi ní a Bauersteinem a pohrozila jí, že se o tom zmíní jejímu manželovi? Byl snad toto motiv zločinu?

Pak jsem si vzpomněl na podivný rozhovor mezi Poirotem a Evelyn Howardovou. Měli snad na mysli právě toto? Bylo tohle to, čemu Evelyn nechtěla uvěřit?

Ano, vše do sebe zapadalo.

Nebylo tedy divu, že slečna Howardová navrhovala „vše ututlat“. Teď jsem konečně pochopil, co

znamenalala její nedokončená věta „Emily samotná -“. A z hloubi duše jsem s ní souhlasil. Kdyby mohla, nechtěla by paní Inglethorpová raději zůstat nepomstěná, než aby hrozná hanba padla na jméno Cavendish?

„Je tady ještě něco,“ řekl John náhle a neočekávaný zvuk jeho hlasu způsobil, že jsem sebou trhl. „Něco, co ve mně vyvolává pochybnosti o pravdivosti toho, co jste řekl.“

„Co to je?“ zeptal jsem se, vděčný, že už se dál nezabývá tím, jak se jed dostal do kakaá.

„Proč Bauerstein žádal pitvu. Přece v jeho zájmu nebylo, aby byla vykonána. Ten malý Wilkins by se zcela jistě spokojil s pouhým konstatováním, že šlo o srdeční příhodu.“

„Ano,“ řekl jsem pochybovačně. „Ale to my nevíme. Možná si myslel, že to je z hlediska dlouhodobého vyšetřování bezpečnější. Někdo mohl začít hovořit později. Pak by policisté nařídili exhumaci. Celá věc by vyplula na povrch později a on by se ocitl v nezáviděníhodném postavení, nikdo by neuvěřil, že proslulý odborník jako on se mohl zmýlit takovým fatálním způsobem, že by za příčinu úmrtí určil srdeční selhání.“

„Ano, to je možné,“ připustil John. „Přesto,“ dodal, „bych velebil Boha, kdybych jen tušil, jaký mohl mít motiv.“

Otřásl jsem se.

„Podívejte se,“ řekl jsem, „mohu se zcela mýlit. A nezapomeňte, všechno, o čem jsme hovořili, je jen mezi námi.“

„Ach samozřejmě -to není třeba zdůrazňovat.“

Náš hovor se odehrával během chůze a právě jsme míjeli malou branku v zahradě. Nedaleko od nás se ozvaly hlasy. Čaj byl podáván pod fíkovníkem, jako v den mého příjezdu.

Cynthia se vrátila z nemocnice a já jsem postavil svoji židli vedle její a řekl jsem jí o Poirotově přání navštívit lékárnu.

„Samozřejmě! Budu velmi ráda, když mne navštíví. Nejlepší by bylo, kdyby přišel na čaj. Všechno obstarám. Je to takový roztomilý malý muž! On je opravdu zábavný. Nedávno mne přinutil, abych sňala brož ze své stuhy a pak ji připíchla zpět, protože, jak řekl, nebyla připnutá rovně.“

Zasmál jsem se.

„To je jeho mánie.“

„Ano, také mne to napadlo.“

mlčeli jsme snad minutu nebo dvě a pak Cynthia, která hleděla směrem k Mary Cavendishové a přitom jí naslouchala, řekla:

„Pane Hastingsi.“

„Ano?“

„Ráda bych si s vámi po čaji promluvila.“

Její pohled upřený na Mary mne přinutil, abych se na chvíli zamyslel. Zdálo se mi, že mezi nimi nepanoval zvlášť vřelý vztah. Poprvé mne napadlo, jaká bude budoucnost této dívky. Paní Inglethorpová ji nijak nezaopatřila, ale já jsem se domýšlel, že John a Mary pravděpodobně budou trvat na tom, aby s nimi zůstala – přinejmenším alespoň do konce války. John, jak jsem věděl, ji měl velmi rád a určitě by ho mrzelo, kdyby odešla.

John se vrátil ze zámku a připojil se k nám. V jeho obvykle dobromyslné tváři se odrážela zloba.

„Ti detektivové jsou opravdu hrozní! Prolezli každý pokoj -všechno převrátili vzhůru nohama. To se mi pranic nelíbí! Předpokládám, že využili chvíle, kdy jsme byli všichni pryč. Promluví s tím chlápem Jappem, až ho příště uvidím!“

„Je posedlý,“ zavrčela slečna Howardová.

Lawrence se vyjádřil v tom smyslu, že musí vykázat nějakou činnost. Mary Cavendishová mlčela.

Po čaji jsem vybídl Cynthii k procházce a společně jsme se vydali k nedalekému lesu.

„Tedy?“ vyzval jsem ji jen chvíli poté, kdy nás listnatá zástěna skryla před zvědavými pohledy.

Cynthia se s povzdechem usadila na zem a odhodila stranou klobouk. Sluneční svit, který pronikal větvemi, proměnil barvu jejích kaštanově hnědých vlasů na chvějící se zlatou.

„Pane Hastingsi -vždy jste tak laskavý a tolik toho víte.“

Slova mne opravdu potěšila, zvláště od půvabné dívky, jakou byla Cynthia! Mnohem půvabnější než Mary, která nikdy nic podobného neřekla.

„Jen do toho,“ laskavě jsem ji pobídl, když zaváhala.

„Chtěla bych vás požádat o radu. Jak se mám zachovat?“

„Zachovat?“

„Ano. Víte, teta Emily mi vždy říkala, že budu zabezpečená. Předpokládám ale, že zapomněla nebo prostě nepomyslela na to, že by někdy mohla zemřít –a já

v této chvíli nejsem nikterak zaopatřená! A nevím, co mám dělat. Myslíte, že bych odsud měla ihned odejít?“

„Bože na nebesích, to ne! Nikdo to po vás ani nežádá, tím jsem si jistý.“

Cynthia na chvíli zaváhala, drobnýma rukama přitom škubala malé trsy trávy. Pak řekla: „Paní Cavendishová to chce. Ona mne nenávidí.“

„Ona vás nenávidí?“ překvapením jsem vykřikl.

Cynthia přikývla.

„Ano. Nevím proč, ale nesnáší mne, a on také.“

„Tak to ne, vím, že se mýlíte,“ řekl jsem vřele. „Je to právě naopak, John vás má velmi rád.“

„Ach ano -John. Ale já jsem myslela Lawrence. Samozřejmě že nedbám na to, zda mne Lawrence nenávidí. Přesto je ale hrozné pomyšlení, když víte, že vás nemá nikdo rád, vidíte?“

„Ale oni vás mají rádi, drahá Cynthio,“ řekl jsem dychtivě. „Jsem si jistý, že se mýlíte. A je zde také John a slečna Howardová.“

Cynthia poněkud sklesle přikývla. „Ano, John mne má rád, alespoň si to myslím, a samozřejmě Evie, ta by přes všechny své drsné způsoby neublížila mouše. Ale Lawrence se mne nikdy nezeptal, zdali mi může nějak pomoci, a Mary se jen stěží přinutí, aby se ke mně chovala zdvořile. Ona chce, aby se Evie zdržela, naléhavě ji o to prosí, ale o mne nestojí a -a -já nevím, co dělat.“

Náhle ubohé dítě vybuchlo v pláč.

Nevím, co to způsobilo. Snad její краса, jak seděla v slunečním svitu, který se odrážel v jejích vlasech; pocit úlevy, že hovořím s někým tak panensky nevinným, s někým, kdo nemá nic společného s tragédií; možná

upřímná lítost nad jejím mládím a opuštěností. Buď jak buď, naklonil jsem se kupředu, její malé ruce jsem vzal do svých a nemotorně jsem ze sebe vypravil:

„Vezměte si mne, Cynthia.“

Bezděky jsem ji zřejmě vyléčil z jejího bolu. Narovнала se, zamítavě zavrtěla hlavou a se zřejmým náznakem drsnosti v hlase řekla:

„Nechovejte se jako hlupák!“

Její slova mne ranila.

„Nejsem hlupák. Upřímně vás žádám, abyste se stala mojí ženou.“

K mému velkému překvapení Cynthia náhle propukla v smích a nazvala mne „legračním drahouškem“.

„Je to od vás sladké,“ řekla, „ale sám víte, že to nechcete!“

„Ale chci. Mám -“

„Nezáleží na tom, co máte. Ve skutečnosti to nechcete -a já také ne.“

„Dobře, samozřejmě, všechno se urovná,“ řekl jsem strnule. „Ale na mém návrhu nevidím nic legračního. Nic humorného.“

„To jistě ne, opravdu,“ řekla Cynthia. „Příště na něj přistoupí jistě některá jiná žena. Na shledanou, velmi jste mne potěšil.“

A se závěrečným, teď už nekontrolovaným výbuchem smíchu zmizela mezi stromy.

Premýšlel jsem o našem rozhovoru a ranilo mne, jak špatně skončil.

Náhle mne napadlo, že by nebylo špatné zajít do vesnice a vyhledat tam Bauersteina. Někdo si už musí na toho chlápka posvítit. A také by bylo moudré uklidnit ho,

aby ho nenapadlo, že je v podezření. Vzpomněl jsem si, jak Poirot spoléhal na moji diplomacii. Zašel jsem tedy k malému domu, kde pronajímali pokoje, věděl jsem, že si zde jeden pronajal, a zaklepal jsem na dveře.

Ve dveřích se objevila stará žena.

„Dobré odpoledne,“ řekl jsem příjemně. „Mohu hovořit s doktorem Bauersteinem?“

Zírala na mne.

„Neslyšela jste?“

„Neslyšela co?“

„O něm.“

„Co o něm?“

„Je tady?“

„Je sebraný.“

„Jak sebraný?“

„No, sebrala ho policie.“

„Policie!“ jen ztěžka jsem lapal po dechu. „Chcete říct, že ho zatkli?“

„Ano, to je ono, a-“

Na víc už jsem nečekal a řítil jsem se zpět do vesnice za Poirotem.

Zatčení

K mé nesmírné rozmrzelosti jsem však Poirota nezastihl a starý Belgičan, který se objevil po mém zaklepání, mi pouze sdělil, že je přesvědčený o tom, že odjel do Londýna.

Byl jsem ohromený. Proboha, co může Poirot právě teď pohledávat v Londýně? Rozhodl se k odjezdu náhle, nebo pojal tento úmysl již před několik hodinami, když ode mne odcházel?

Vydal jsem se zpět na zámek a nemohl jsem se zbavit určitého rozladění. Bez Poirota jsem byl rázem nejistý, nevěděl jsem, co počít. Předvídal snad to zatčení? A neměl v něm nakonec sám prsty? To byly otázky, které jsem nedokázal rozlousknout. Ale co mám zatím dělat? Můžu o tom zatčení hovořit na zámku, nebo ne? Ačkoli jsem se snažil si to nepřipouštět, pomyšlení na Mary Cavendishovou mne tížilo. Nebude pro ni novina znamenat hrozný šok? Snažil jsem se na ni nemyslet jako na podezřelou. Ona do toho nemohla být zapletená -přece by se ke mně v takovém případě již dávno donesly nějaké nářázky.

Samozřejmě že jsem před ní nemohl stále tajit fakt, že byl doktor Bauerstein zatčený. Nazítří se to ostatně objeví v každém deníku. Přesto jsem se zdráhal vy troubit to do světa. Kdyby tady tak byl Poirot, toho

bych mohl požádat o radu. Co ho to jen napadlo, vydat se na záhadnou cestu do Londýna?

Přesto můj obdiv k jeho schopnostem nesmírně stoupl. Dříve by mne ani ve snu nenapadlo doktora podezírat, dokud mi myšlenku nevnukl Poirot. Ano, bezesporu, ten nevysoký muž je mazaný.

Po chvilce přemítání jsem se rozhodl, že se svěřím Johnovi, a rozhodnutí, zda bychom to měli ostatním oznámit, ponechám na něm.

Když jsem mu novinu sdělil, zareagoval ohromným hvízdnutím.

„Panečku! Tak jste měl pravdu. A já tomu nevěřil.“

„Víte, ono to vlastně překvapuje jen do chvíle, než si na tu skutečnost zvyknete, a pak už vidíte, jak do sebe všechno zapadá. Ale jak se zprávou naložíme? Je jisté, že zítra o tom bude vědět každý.“

John přisvědčil.

„Nevadí,“ řekl nakonec, „v této chvíli si to necháme pro sebe. Není nutné o tom hovořit. Jak sám říkáte, velmi brzy o tom bude ostatně vědět každý.“

Druhý den jsem nemohl dospat a hned po ránu jsem dychtivě rozevřel noviny, avšak ke svému velkému překvapení jsem v nich nenalezl jedinou zmínku o zatčení!

Narazil jsem pouze na jeden sloupek o „Styleském případě“, jinak ani slovo. Bylo to poněkud záhadné, ale předpokládal jsem, že Japp si z nějakého důvodu nepřál, aby o tom noviny psaly. Nijak mne to neznepokojilo, protože to naznačovalo, že dojde k dalším zatčením.

Po snídani jsem se rozhodl zajít do vesnice, chtěl jsem se ujistit, zdali se již Poirot nevrátil; ale ještě předtím, než jsem vyrazil, se za jedním z oken objevila důvěrně známá tvář a stejně důvěrně známý hlas pozdravil:

„*Bon jour, mon ami.*“

„Poirot!“ vykřikl jsem s ulehčením a popadl ho za ruce, abych ho odtáhl dovnitř do místnosti. „Nikdy jsem neviděl nikoho raději než právě teď vás. Musím vám říci něco, co jsem zatím neprozradil nikomu kromě Johna. Co myslíte, udělal jsem dobře?“

„Můj příteli,“ odvětil Poirot, „já ale nevím, o čem hovoříte.“

„Ovšemže o zatčení doktora Bauersteina,“ odpověděl jsem netrpělivě.

„Doktor Bauerstein je zatčený?“

„Vy jste to nevěděl?“

„Ne.“ Po chvilce mlčení však dodal: „Přesto mne to nepřekvapuje. Koneckonců nacházíme se jen čtyři mile od pobřeží.“

„Pobřeží?“ otázal jsem se zmateně. „Co má tahle skutečnost se vším společného?“

Poirot pokrčil rameny.

„Jistě, to je normální!“

„Ne pro mne. Bezpochyby jsem velmi nechápavý, opravdu nevidím prazádnou souvislost mezi tím, že nedaleko odsud je pobřeží, a zavražděním paní Inglethorové.“

„Žádná samozřejmě není,“ odvětil Poirot s úsměvem. „Ale my jsme hovořili o zatčení doktora Bauersteina.“

„Jistě, právě ho zatkli za to, že zavraždil paní Inglethorповou –“

„Cože?“ vykřikl Poirot v nelíčeném údivu. „Doktor Bauerstein byl zatčený pro vraždu paní Inglethorповé?“

„Ano.“

„To ale není možné! To by byla povedená fraška! Kdo vám to řekl, můj příteli?“

„Tedy abych pravdu řekl, nikdo,“ připustil jsem. „Ale byl zatčený.“

„Ach ano, pravděpodobně byl zatčený. Ale pro špionáž, *mon ami*.“

„Pro špionáž?“ zalapal jsem po dechu.

„Přesně tak.“

„Ne za to, že otrávil paní Inglethorповou?“

„Ne, ledaže by náš přítel Japp přišel o rozum,“ odvětil Poirot klidně.

„Ale -ale já jsem byl přesvědčený, že vy jste si to myslel také?“

Poirot mi věnoval jediný pohled, pohled plný udivené lítosti, který jen potvrzoval, že podle něho byla podobná úvaha naprosto absurdní.

„Tvrdíte tedy,“ řekl jsem a pomalu si zvykal na novou situaci, „že doktor Bauerstein je špion?“

Poirot přikývl.

„Copak jste ho nikdy nepodezíral?“

„Ani ve snu by mne to nenapadlo.“

„Vy jste se nikdy nepozastavil nad tím, že se slavný londýnský doktor zahrabal v takovém zapadákově a že mezi jeho zvyky patřilo toulat se celé hodiny po nocích?“

„Ne,“ připustil jsem, „na to jsem nikdy nepomyslel.“

„On je samozřejmě rodilý Němec,“ řekl Poirot zamyšleně, „jenže v této zemi pracuje již tak dlouho, že nikoho ani nenapadlo, aby ho podezíral, že není Angličan. Byl naturalizovaný zhruba před patnácti lety. Navíc je to opravdu velmi chytrý muž -samozřejmě že je žid.“

„Ničema je to!“ vykřikl jsem rozhořčeně.

„Vůbec ne. Naopak, on je vlastenec. Pomyslete jen, co všechno riskoval. Obdivuji lidi tohoto druhu.“

Nesdílel jsem Poirotův filozofický nadhled.

„A s tímto mužem trávila paní Cavendishová celé hodiny!“ vykřikl jsem rozzlobeně.

„Ano. Mám dojem, že se mu velmi hodila do jeho plánů,“ poznamenal Poirot. "Dokud byli ostatní zaměstnání klepy o nich, nikoho ani nenapadlo, aby připisoval doktorovi nějaké jiné záměry.“

„To znamená, že se podle vás o ni tolik nezajímal?“ zeptal jsem se dychtivě -možná trochu dychtivěji, než by se slušelo.

„To samozřejmě tvrdit nemohu, ale -mohu vám říci svůj osobní názor, Hastingsi?“

„Ano.“

„Dobře tedy, pak si myslím toto: paní Cavendishová o doktora Bauersteina nikdy neprojevila zájem, a to ani v nejmenším!“

„Skutečně! Tohle si myslíte?“ Nemohl jsem zastřít radost.

„Jsem si tím zcela jistý. A řeknu vám proč.“

„Ano?“

„Protože ona se zajímala o někoho jiného, *mon ami*.“

„Ach!“ Co těmi slovy jen mínil? I když jsem se tomu bránil, zaplavila mne vlna příjemné horkosti. Nejsem marnivý muž, o kterého by se ženy přetahovaly, ale vzpomínám si na určité náznaky, tedy ne příliš okaté, které však určitě svědčily o zájmu -

Moje příjemné rozvažování vyrušil náhlý příchod slečny Howardové. Chvatně se rozhlédla kolem sebe, aby se ujistila, že v pokoji není kromě nás žádná další osoba, a rychle vytáhla starý arch hnědého papíru. Podala ho Poirotovi a přitom téměř nesrozumitelně zamumlala, tak jak měla ve zvyku, tajemná slova:

„Navrchu šatníku.“ Pak kvapně opustila pokoj.

Poirot přeložený arch papíru dychtivě rozložil a vykřikl uspokojením. Pak ho položil na stůl.

„Pojďte sem, Hastingsi. A teď mi povězte, co znamenají začáteční písmena - J. nebo L.?“

Byl to středně velký list papíru, poněkud zaprášený, zřejmě někde ležel delší čas. Ale to, co přitáhlo Poirotovu pozornost, byla jmenovka. Na vršku měla vytištěnu značku firmy Parkson's, velmi známého výrobce divadelních kostýmů, a byla adresována -(sporná iniciála) Cavendish, Styleské sídlo, Styles St. Mary, Essex.

„Může to být T. Nebo to může být L.,“ řekl jsem po jedné či dvou minutách bedlivého studia písmene. „Určitě to však není J.“

„Dobře,“ odvětil Poirot a opět list papíru složil. „Myslím si to samé. Je to L., na to se můžete spolehnout!“

„Odkud se to tady vzalo?“ zeptal jsem se zvědavě.
„A je to důležité?“

„Tak napůl. Potvrzuje to mé dohady. Odvodil jsem si, že to někde muselo být, a požádal jsem slečnu Howardovou, aby po tom pátrala, jak vidíte, byla úspěšná.“

„Co mínila tím „navrchu šatníku“?“

„No, tím zřejmě mínila,“ odvětil Poirot pohotově,
„že jmenovku nalezla nahoře v šatníku.“

„Zvláštní místo pro uložení takového kousku hnědého papíru,“ přemítal jsem.

„Ani v nejmenším. Vrchní část šatníku je výborné místo pro uschování takové listiny a kartonové krabice. Sám jsem to tak kdysi dělal. Když jsou úhledně uspořádané, nijak nepřitahují pozornost.“

„Poirote,“ zeptal jsem se naléhavě, „zabýval jste se vůbec tím zločinem?“

„Ano -a mohu říci, že si myslím, že vím, jak byl spáchán.“

„Opravdu?“

„Bohužel nemám žádný důkaz, který by potvrdil mé domněnky, leda –“ S náhlou energií mne uchopil za paži a směřoval mne dolů do haly, přitom vzrušeně francouzsky volal: „Mademoiselle Dorcas, mademoiselle Dorcas, *un moment, s'il vous plaît!*“

Dorcas křik vyrušil a chvatně přispěchala ze spíže.

„Moje drahá Dorcas, něco mne napadlo -taková drobná úvaha -ovšem kdyby se potvrdila, naskytla by se nám skvělá příležitost! Řekněte mi, v pondělí, nikoli v úterý, Dorcas, ale v pondělí, den před tragédií, nestalo se něco se zvonkem paní Inglethorpové?“

Dorcas vyhlížela velmi překvapeně.

„Ano, pane, teď když jste se o tom zmínil, tak si vzpomínám; ale nechápu, jak jste na to mohl přijít. Myška, nebo nějaké jiné zvíře, musela přehryzat drát. Opravář přišel a opravil to až v úterý ráno.“

S neskrývaným vzrušeným výkřikem se Poirot vydal zpět do malého salonu.

„Ach, tělo je slabé a jaká útěcha, když zjistíte, že jste na správné cestě. Můj příteli, jsem jako pokropený živou vodou. Já běžím! Já skáču!“

A opravdu běhal a poskakoval, skotačil jako malé dítě po trávníku za velkým oknem.

„Copak se vašemu malému pozoruhodnému příteli přihodilo?“ zaslechl jsem za sebou, a když jsem se otočil, spatřil jsem po svém boku Mary Cavendishovou. Smála se, a tak jsem se také pouсмál. „Copak se děje?“

„Tedy já ani nevím. Položil Dorcas nějaké otázky, které se týkaly zvonku, a její odpovědi ho tak rozradostnily, že teď blázní, jak ho vidíte!“

Mary se zasmála.

„Jak komické! Ale zdá se, že už odchází. Vráti se ještě dnes?“

„Já nevím. Už jsem vzdal veškeré pokusy dozvědět se více o jeho příštích krocích.“

„Není blázen, pane Hastingsi?“

„Mám-li odpovědět upřímně, já nevím. Někdy jsem si i zcela jistý, že bláznem bezpochyby je; a pak, když se chová zrovna nejšíleněji, zjišťuji, že za jeho ztřeštěnými projevy se skrývá záměr.“

„Rozumím.“

I přesto, že se usmívala, Mary dnes po ránu vyhlížela velmi zamyšleně. Zdála se vážná, smutná.

Napadlo mne, že nastala pravá chvíle promluvit s ní o Cynthii. Začal jsem opatrně, ale nedostal jsem se daleko, autoritativně mne přerušila.

„Vy jste jistě výborný advokát, pane Hastingsi, o tom nepochybuji, ale v tomto případě plýtváte talentem zbytečně. Cynthia se nemusí obávat, že by se z mé strany setkala s nějakým nevlídným zacházením.“

Žalostně jsem se zajíkal, když jsem se pokoušel říci, že doufám, že si nemyslí nic špatného. -Ale znovu mne přerušila a její slova zněla tak nečekaně, že zcela odsunula Cynthii a její trable do pozadí.

„Pane Hastingsi,“ řekla, „myslíte si, že já a můj muž prožíváme šťastné manželství?“

Dočista mne vyvedla z míry, a tak jsem jen zamumlal cosi v tom smyslu, že není mojím věcí, abych si o jejím manželství cokoli myslel.

„Dobře,“ řekla klidně, „ale ať už to je či není vaše věc, já vám říkám, že šťastní nejsme.“

Neřekl jsem nic, protože jsem vycítil, že ještě neskončila.

Začala pomalu přecházet místností sem a. tam s nepatrně zakloněnou hlavou, její štíhlá pružná postava se při chůzi mírně pohupovala. Náhle se zarazila a pohlédla na mne.

„Vy o mně vůbec nic nevíte, že ano?“ zeptala se. „Odkud pocházím, jak jsem žila předtím, než jsem se vdala za Johna -nic, že je to tak? Dobře, tak já vám něco o sobě povím. Učiním z vás zpovědníka. Myslím si, že jste dobrý člověk, ano, jsem si dokonce jistá.“

Abych pravdu řekl, nebyl jsem na, sebe tolik pyšný, jak bych asi v té chvíli být měl. Stále ještě jsem měl totiž před očima Cynthii, která začala se svým

důvěrným vyznáním téměř stejným způsobem. Mimo to zpovědník by měl být starší člověk, tuhle roli by neměl hrát mladý muž.

„Můj otec byl Angličan,“ řekla paní Cavendishová, „ale moje matka byla Ruska.“

„Ach,“ řekl jsem, „teď už rozumím –“

„Čemu rozumíte?“

„Ta cizokrajná podoba -ta rozdílnost -která vás vždy provázela.“

„Domnívám se, že moje matka byla velmi krásná. Ve skutečnosti si ji však vůbec nepamatuji. Zemřela, když jsem byla ještě docela malá. Domnívám se, že se tehdy odehrála nějaká tragédie -vzala si omylem nadměrnou dávku spacích prášků. Ať už se ale stalo cokoli, pravdou zůstává, že mému otci zlomila její smrt srdce. Krátce poté vstoupil do diplomatických služeb. Kamkoli jel, všude jsem ho doprovázela. Když mi bylo třiaadvacet let, poznala jsem už téměř celý svět. Byl to nádherný život –a já jsem to milovala.“

Usmívala se a hlavu měla zakloněnou. Zdálo se, že žije jen vzpomínkami na dřívější radostné dny.

„Pak můj otec zemřel. Opustil mne v nejnevhodnější chvíli. Mně nezbylo nic jiného než se přestěhovat do Yorkshiru k jedné staré tetě.“ Celá se roztřásla. „Určitě mě pochopíte, když vám řeknu, že to znamenalo smrt pro dívku, jako jsem byla já. Omezenost, umrtvující monotónnost, to mne přivedlo téměř do blázince.“ Na chvíli se odmlčela a pak dodala jiným tónem: „A pak jsem potkala Johna Cavendishe.“

„Ano?“

„Jistě si dovedete představit, že z pohledu mé tety pro mne představoval velmi dobrou partii. Ale poctivě

přiznávám, že to při mém rozhodování nehrálo žádnou roli. Ne, on pro mne totiž představoval něco jiného, představoval pro mne únik z nesnesitelného monotónního života.“

Nic jsem na to neříkal a ona po krátké chvilce pokračovala:

„Nemyslete si nic zlého. Zachovala jsem se k němu čestně. Řekla jsem mu, a to byla pravda, že ho mám velmi ráda a že doufám, že ho budu mít ještě raději, ale v žádném případě jsem se v té chvíli necítila na to, abych mu řekla, že ho miluji. On prohlásil, že ho to uspokojuje, a tak -jsme se vzali.“

Na dlouhou chvíli se odmlčela, přitom usilovně vraštila čelo. Zdálo se, že se opravdu naléhavě ohlíží za uplynulými dny. „Myslím si -a o tom jsem přesvědčená - že si mne zpočátku hleděl. Ale domnívám se, že se k sobě prostě nehodíme. Téměř okamžitě jsme si totiž přestali rozumět. On -a tohle pro mne není příjemné si přiznat, ale je to pravda -o mne brzy ztratil zájem.“ Musel jsem zamumlat cosi nesouhlasného, protože rychle pokračovala: „Ach ano, bylo to tak! To se nepříhodilo až teď -ted’ jsme jen došli na rozcestí.“

„Co tím míníte?“

Odpověděla klidně:

„Míním tím, že už nehodlám déle zůstat na styleském panství.“

„Vy a John už nebudete žít společně?“

„John zde možná zůstane, ale já ne.“

„Hodláte ho opustit?“

„Ano.“

„Ale proč?“

Opět se na dlouhou chvíli odmlčela a nakonec řekla: „Možná -protože chci být -zase volná!“

Po těchto slovech jsem si náhle představil nekonečný prostor plný neproniknutelných hustých lesů, odlehlých pustin -a pomyslel jsem si, co může svoboda znamenat pro takovou nespoutanou ženu, jakou byla Mary Cavendishová. Zdálo se mi, že ji na okamžik vidím přesně takovou, jakou byla, pyšnou a divokou, nezkrotnou, jako nějaký dravý plachý pták plachtící nad kopci. Z jejích rtů se vydral slabý výkřik:

„Vy si ani neumíte představit, ne, neumíte, jakým vězením se pro mne tohle nenáviděné místo stalo!“

„Rozumím,“ řekl jsem, „ale -ale nepodnikejte nic ukvapeného.“

„Ach, ukvapeného!“ Jako kdyby se její hlas vysmíval mé obezřelosti.

Pak jsem vyhrkl větu, po jejímž vyřčení bych se nejraději kousl do jazyka:

„Už víte, že byl doktor Bauerstein zatčený?“

Nepřístupný chladný výraz zakryl jako maska její obličej a skryl všechna její hnutí mysli.

„John byl tak laskavý, že mi to sdělil dnes ráno.“

„Dobře, a co si o tom myslíte?“ zeptal jsem se slabě.

„O čem?“

„O tom zatčení?“

„Co bych si měla myslet? Očividně to je německý vyzvědač; alespoň tak to řekl zahradník Johnovi.“

Její tvář a hlas byly absolutně chladné a postrádaly jakýkoli výraz. Zajímal ji to, nebo ne? Poodstoupila krok dva stranou a dotkla se jedné z květinových váz. „Dočista uschly. Musím je znovu

vysadit. Nebude vám vadit, když vás nyní opustím - děkuji, pane Hastingsi.“ Odešla s chladnou nepatrnou úklonou a nechala mne stát u okna.

Ne, ji určitě osud Bauersteina nijak zvlášť nezajímal. Žádná žena by v takové chvíli nejednala s takovým ledovým klidem.

Následujícího rána se Poirot neobjevil a také po policistech ze Scotland Yardu se slehla zem.

Ale v poledne se objevil nový důkaz -nebo přesněji něco, co potvrdilo neexistenci důkazu. Dříve jsme se totiž marně pokoušeli vypátrat čtvrtý dopis, který paní Inglethorpová napsala večer před svojí smrtí. Naše úsilí nikam nevedlo, a tak jsme toho zanechali, doufali jsme, že snad jednou na ten dopis někde narazíme. A k tomu právě teď došlo. Společnost francouzských hudebních vydavatelů potvrdila jeho příjem a také příjem šeku od paní Inglethorpové, který v něm byl, a zároveň vyslovila politování nad tím, že není schopná nalézt určité desky ruské folkové hudby. Poslední naděje, že by korespondence paní Inglethorpové z osudného večera mohla pomoci poodkrýt roušku tajemství, zhasla.

Krátce předtím, než byl podáván odpolední čaj, jsem zašel za Poirotem do vesnice, abych se s ním podělil o nové zklamání, ale k mé rozmrzelosti jsem zjistil, že je zase pryč.

„Znovu odjel do Londýna?“

„Ach ne, monsieur, odcestoval vlakem do Tadminsteru. Jen řekl: Jedu navštívit lékárnu mladé dámy.“

„Hlupák jeden!“ vyhrkl jsem. „Říkal jsem mu přece, že středa je jediný den, kdy tam nebývá! Dobře, řekněte mu, ať se za mnou zastaví zítra ráno, ano?“

„Jistě, monsieur.“

Ale ani příští den se Poirot neobjevil. Začínal jsem se zlobit. Skutečně se choval přezíravě.

Po obědě se na mě obrátil Lawrence a požádal mne, abych zašel za Poirotem do vesnice.

„Ne, nemyslím si, že to udělám. Přece když nás bude chtít vidět, může za námi kdykoli přijít sám, nic mu nebrání.“

„Ach!“ Lawrence vypadal rozpačitě. Jeho nezvykle nervózní a vzrušené chování probudilo moji zvědavost.

„Co se přihodilo?“ zeptal jsem se. „Zajdu tam, jestli jde o něco zvláštního.“

„Není to tak výjimečné, ale -dobře, kdybyste tam zašel, mohl byste mu říci“ -ztišil hlas až k nezřetelnému šepotu –, „že se domnívám, že jsem našel chybějící hrnek na kávu !“

Téměř jsem už zapomněl na záhadné Poirotovo sdělení, ale nyní se moje zvědavost probudila nanovo. Lawrence však už neměl, co by dodal, a tak jsem se rozhodl, že zapomenou na své rozladění a zkusím ještě jednou vyhledat Poirota v leastwayské usedlosti. Tentokrát mne přivítali s úsměvem. Monsieur Poirot se už vrátil. Mohl bych za ním? A tak jsem vstoupil. Poirot seděl u stolu, hlavu skrýval v dlaních. Pozdvihl ji až poté, když jsem vstoupil do místnosti.

„Copak se děje?“ zeptal jsem se starostlivě. „Doufám, že jste neonemocněl?“

„Ne, ne, nejsem nemocný. Ale právě rozmýšlím nad jednou důležitou záležitostí.“

„Zdali dopadnout či nedopadnout zločince?“ zeptal jsem se ironicky.

K mému velkému překvapení Poirot zcela vážně přikývl.

„Promluvit či nepromluvit -jak říká váš velký Shakespeare, tak zní otázka.“

Ani jsem se nesnažil, abych citát opravil.

„To nemyslíte vážně, Poirote.“

„Vážněji než kdy jindy. Jde mi o velmi vážnou věc.“

„A tou je?“

„Šťěstí ženy, *mon ami*,“ řekl vážně.

Vůbec jsem nevěděl, jak zareagovat.

„Ta chvíle nadešla,“ řekl Poirot zamyšleně, „a já nevím, co dělat. Podívejte se, hrají o příliš mnoho. A nikomu jinému než mně, Herculu Poirotovi, se to nemůže podařit!“ A poklepal pyšně na svá prsa.

Po chvilce zdvořilého ticha, nechtěl jsem pokazit vyznění Poirotových slov, jsem vyřídil Lawrencovo sdělení.

„Aha!“ vykřikl. „Tak on našel chybějící hrnek na kávu. To je dobře. Je chytřejší, než se zdál, náš Lawrence s podlouhlým obličejem!“

O Lawrencově inteligenci jsem neměl valné mínění, ale zdržel jsem se svých soudů, nehodlal jsem Poirotovi odporovat, jen jsem mu jemně vyčetl, že zapomněl na moje instrukce ohledně toho, které dny měla Cynthia volno.

„To je pravda. Mám hlavu děravou jako cedník. Avšak jiná mladá dáma se zachovala velmi hezky. Slitovala se nade mnou a všechno mi co nejzdvořileji ukázala.“

„Ach, tak to je dobře, pak ale musíte zajít za Cynthií na čaj někdy jindy.“

Řekl jsem mu o dopisu.

„To je mrzuté,“ řekl. „Vždycky jsem doufal, že by nám ten dopis mohl pomoci. Ale co, nevyšlo to. Případ musí být rozluštěn jinak.“ Poklepal si významně na čelo. „Malé šedé buňky. Teď je to „na nich“ -jak jste jednou řekl.“

Pak se náhle zeptal: „Jste expert na otisky prstů, můj příteli?“

„Ne,“ řekl jsem poněkud překvapený, „vím jen, že neexistují dva shodné otisky, ale dál mé bádání nedospělo.“

„Správně.“

Odemkl malou zásuvku a vyňal z ní fotografie, které rozložil na stole.

„Očísloval jsem je –1, 2, 3. Zkusíte je popsat?“

Studoval jsem ty důkazy Pozorně.

„Jak vidím, všechny byly výrazně zvětšené. Řekl bych, že pod číslem jedna je otisk muže; palec a ukazováček. Číslo dvě patří dámě; otisky jsou mnohem menší a v každém případě zcela odlišné. Číslo tři,“ na chvíli jsem se odmlčel, „zdá se mi to jako jedna velká změť otisků, ale tady, to je zřejmé, jsou otisky z fotografie číslo jedna.“

„Překrývají ostatní?“

„Ano.“

„Poznáváte je se vší jistotou?“

„Ano.“

„Ach ano; jsou identické.“

Poirot přikývl a jemným pohybem mi fotografie opět sebral.

„Předpokládám,“ řekl jsem, „že jako obvykle nehodláte nic vysvětlovat?“

„Naopak, řeknu vám, jak to je. Otisky pod číslem jedna patřily monsieurovi Lawrencovi. Číslo dvě byly otisky mademoiselle Cynthie. Ty nejsou důležité. Vzal jsem je pouze pro srovnání. Zato fotografie číslo tři je komplikovanější.“

„Ano?“

„Jak vidíte, byla mnohonásobně zvětšovaná. Můžete si povšimnout rozmazaných šmouh, které se táhnou napříč obrázkem. Nebudu vám detailně popisovat, jaké speciální přístroje a postupy jsem použil. Ten postup policie je veřejně dobře známý, jen dodám, že když použijete tyto prostředky, získáte fotografii otisku z jakéhokoli předmětu ve velmi krátkém čase. Takže, můj příteli, otisky jste viděl -a teď už jen zbývá, abych vám řekl, na jakém předmětu jsem je našel.“

„Jen do toho -opravdu mne napínáte.“

„*Eh bien!* Fotografie číslo tři představuje mnohonásobně zvětšený povrch malé lahvičky, která stála na vršku skříně s jedy v lékárně v nemocnici Červeného kříže v Tadminsteru.“

„Dobrý bože!“ vykřikl jsem. „Ale jak se na ni dostaly otisky Lawrence Cavendise? Vždyť v den, kdy jsme tam byli společně, se ani jednou nepřiblížil do blízkosti té skříně.“

„Ale ano, přiblížil!“

„Nemožné! Celou dobu jsme byli spolu.“

Poirot potřásl hlavou.

„Ne, můj příteli, naskytla se chvíle, kdy jste nebyli všichni pohromadě. To bylo tehdy, když jste volali monsieur Lawrence, aby za vámi přišel na balkon a připojil se k vám.“

„Na to jsem zapomněl,“ připustil jsem. „Ale ta chvilka byla pranepatná.“

„Dost dlouhá.“

„K čemu dost dlouhá?“

Poirotův úsměv se stal opět poněkud záhadným. „Dost dlouhá na to, aby džentlmen, který kdysi studoval medicínu, uspokojil svůj zájem a zvědavost.“

Naše pohledy se setkaly. Poirotů v nesignalizoval nic určitého. Vstal a zabroukal krátkou melodii. Hleděl jsem na něho s podezřením.

„Poirote,“ řekl jsem, „co bylo v té malé lahvičce?“

Poirot vyhlížel z okna.

„Hydrochlorid strychninu,“ řekl přes rameno a pokračoval v broukání.

„Dobrý bože!“ řekl jsem zcela potichu. Nebyl jsem překvapený. Tu odpověď jsem očekával.

„V nemocnici používají čistý hydrochlorid strychninu jen zřídka -pouze občas při přípravě prášků. Jedná se o známý roztok, Liq. Strychnin Hydro-clor., který je užíváný při přípravě většiny léků. Proto zůstaly otisky na lahvičce neporušené až doted’.“

„Jak se vám podařilo pořídit tu fotografii?“

„Upustil jsem z balkonu klobouk,“ vysvětloval Poirot jednoduše. „A protože dole v tu chvíli nikdo nebyl, tak kolegyně mademoiselle Cynthie zašla dolů a přinesla mi ho.“

„Pak jste tam tedy už zašel s tímto záměrem?“

„Ne, vůbec ne. Jen jsem si na základě vašeho vyprávění uvědomil, že se monsieurovi Lawrencovi naskytla možnost přístupu ke skříni s jedy. A takové hypotézy musí být buď potvrzené, nebo vyvrácené.“

„Poirote,“ řekl jsem, „váš bezstarostný tón mne neoklame. Toto je velmi důležité odhalení.“

„Já nevím,“ řekl Poirot. „Ale jedna věc mne zaujala. Bezpochyby zaujala i vás.“

„Co máte na mysli?“

„V případě se vyskytuje strychnin neobvykle často. Toto už je potřetí, kdy se s ním setkáváme. Strychnin obsahoval posilující lék paní Inglethorpové. Strychnin prodával Mace v Styles St. Mary. A teď máme další zmínku o strychninu, manipuloval s ním jeden z obyvatel zámku. Je to zmatené; a jak víte, nejasnosti nemám rád.“

Ještě předtím, než jsem stačil odpovědět, otevřel dveře jeden z Belgičanů a nakoukl dovnitř.

„Dole je nějaká dáma a ptá se po panu Hastingsovi.“

„Dáma?“

Vyskočil jsem. Poirot mne následoval po schodech dolů. Ve dveřích stála Mary Cavendishová.

„Byla jsem navštívit jednu starou paní ve vesnici,“ vysvětlovala, „a když mi Lawrence řekl, že jste s monsieurem Poirotem, napadlo mne, že bych vás vyzvedla.“

„Jaká smůla, madame,“ řekl Poirot, „myslel jsem si, že jste mne přišla poctit svou návštěvou!“

„Některý den jistě zajdu, pokud mne pozvete,“ slibovala s úsměvem.

„Tak dobře. Kdybyste totiž potřebovala zpovědníka, madame,“ -začal zlehka -, „pamatujte, tat'ka Poirot je vždy k službám.“

Krátkou chvíli ho upřeně pozorovala, pokoušela se odhalit nějaký hlubší význam jeho slov. Pak se prudce obrátila k odchodu.

„Pojďme už, vy se k nám nepřidáte, monsieur Poirote?“

„S velkou radostí, madame.“

Cestou do Stylesu hovořila Mary rychle a křečovitě. Dotklo se mne, že byla z Poirotova pohledu celá nesvá.

Počasí se změnilo a ostrý vítr byl téměř podzimní. Mary se lehce roztrásla zimou a rychle si pozapínala knoflíky na svém černém sportovním kabátku. Vítr prorukoval skrz stromy s truchlivým skučením, jako kdyby poblíž nás ztěžka oddychoval nějaký obr.

Prošli jsme velkými vraty styleského sídla a najednou jsme poznali, že se přihodilo něco zlého.

V ústrety nám vyběhla Dorcas. Plakala a lomila rukama. Všiml jsem si přítomnosti ostatních členů služebnictva, kteří se opodál shlukli v houfu, vnímal jsem jejich pohledy.

„Oh, m'am! Oh, m'am! Já nevím, jak bych vám to jen řekla –“

„Co se děje, Dorcas?“ zeptal jsem se netrpělivě.
„No tak mluvte.“

„Zlomyslní detektivové. Zatkli -zatkli pana Cavendishe!“

„Zatkli Lawrence?“ Zalapal jsem po dechu.

Odpovědí mi byl udivený pohled Dorcas.

„Ne, pane. Ne pana Lawrence -pana Johna.“

Za mnou se s divokým výkřikem skácela Mary Cavendishová. Když jsem se k ní obracel, abych ji

zachytil, postřehl jsem v očích Poirota záblesk tichého
uspokojení.

Případ pro prokurátora

Projednávání obvinění Johna Cavendishe z vraždy jeho nevlastní matky bylo zahájeno o dva měsíce později. O týdnech, které do jeho zahájení uplynuly, řeknu málo, ale můj obdiv a sympatie patřily bezvýhradně Mary Cavendishové. Stála pevně za svým manželem, pohrdala i sebemenšími náznaky jeho viny a bojovala za něho ze všech sil.

Vyjádril jsem Poirotovi svůj obdiv k ní a ten jen zamyšleně přikývl. „Ano, beze sporu patří k ženám, které se umějí postavit nepřízni osudu. V takové chvíli ukazují, co je v nich nejlepší. Zapomněla na svoji hrdost a žárlivost –“

„Žárlivost?“ otázal jsem se.

„Jistě. Copak jste si nevšiml, jak se chovala nezvykle žárlivě? Tedy abych to dopověděl, v této chvíli zapomněla na svoji hrdost a žárlivost. Nepřipouští si nic špatného o svém manželovi a strašlivé hrozbě, která se nad ním vznáší.“

Hovořil velmi procítěně a já jsem ho zamyšleně pozoroval, dobře jsem si totiž pamatoval odpoledne, kdy rozvažoval, zda promluví či nikoli. Při jeho jemnocitu jsem byl nakonec rád, že rozhodnutí bylo tehdy snato z jeho beder.

„Ještě teď,“ řekl jsem, „nemohu uvěřit. Do poslední chvíle jsem myslel, že vraždil Lawrence!“

Poirot se zazubil.

„Já vím, že jste si to myslel.“

„Ale John! Můj starý přítel John!“

„Každý vrah je pravděpodobně něčí starý přítel,“ pronesl Poirot filozoficky. „Nemůžete směšovat sentiment s rozumem.“

„Jednu poznámku si ale neodpustím, mohl jste mi něco naznačit.“

„Možná mohl, *mon ami*, ale neudělal jsem to právě proto, že byl váš starý přítel.“

Cítil jsem se poněkud nesvůj, když jsem si vzpomněl, jak rychle jsem Johnovi prozradil, co jsem si myslel, že smýšlí Poirot o Bauersteinovi. Mimochodem, ten už byl mezitím zproštěný obvinění, které proti němu bylo vzneseno. Nicméně i když byl natolik chytrý, že s obviněním ze špionáže neuspěli, přesto mu pěkně přistříhli křídla.

Zeptal jsem se Poirota, zdali si myslí, že by John mohl být odsouzen. K mému velkému překvapení odvětil, že nikoli, naopak, že bude s největší pravděpodobností viny zproštěn.

„Ale Poirote –“ protestoval jsem.

„Ach, můj příteli, neřekl jsem vám vše, neřekl jsem vám, že postrádám důkazy. Jedna věc je vědět, že je někdo vinen, ale druhá pak vinu mu prokázat. A v tomto případě je strašně málo důkazů. Na tom to vážne. Já, Hercule Poirot, znám pravdu, ale stále postrádám poslední článek celého řetězu. A pokud chybějící článek nenajdu –“ Pokýval vážně hlavou.

„Kdy vás poprvé napadlo podezírat Johna Cavendishe?“ zeptal jsem se po chvilce.

„Copak vy jste ho nikdy nepodezíral?“

„Ne, opravdu.“

„Ani poté, když jste zaslechl úryvek z rozhovoru mezi paní Cavendishovou a její tchyní, ani poté, když se chovala tak neochotně při soudním vyšetřování příčiny smrti?“

„Ne.“

„Vy jste si nedal dvě a dvě dohromady, vás nenapadlo, že jestliže to nebyl Alfréd Inglethorp, kdo se pohádal s manželkou -a vy si určitě pamatujete, že to důrazně odmítal v průběhu soudního vyšetřování -tak že to musel být buď Lawrence, anebo John? A teď přemýšlejte dál, kdyby to byl Lawrence, chování Mary Cavendishové by se těžko vysvětlovalo. Ale jestliže to byl John, všechno je nad slunce jasnější.“

„Takže,“ najednou mi svitlo a já jsem vykřikl, „to odpoledne se přel John s matkou?“

„Přesně tak.“

„A vy jste to po celou dobu věděl?“

„Samozřejmě že ano. Chování paní Cavendishové bylo možné vysvětlit pouze tímto způsobem.“

„A přesto tvrdíte, že může být propuštěný?“

Poirot pokrčil rameny.

„Samozřejmě. Při úvodním projednávání nám bude představena verze žaloby, ale jeho advokáti mu se vši pravděpodobností poradí, aby si dal se svojí obhajobou načas. Ta zazní až při soudním projednávání. A -ach, mimochodem, chtěl bych vás o něco požádat, přáteli. Nesmím v případě figurovat.“

„Cože?“

„Jistě. Oficiálně s ním nemám nic společného. Dokud nenaleznu poslední článek řetězu, přeji si zůstat za scénou. Paní Cavendishová si musí myslet, že pracuji pro jejího muže, ne proti němu.“

„To ale asi není nejlepší přístup,“ protestoval jsem.

„Naopak. Máme co do činění s velmi chytrým a bezohledným mužem a musíme využít všech prostředků, které se nabízejí v náš prospěch -jinak nám proklouzne mezi prsty. Proto volím opatrný přístup, proto chci zůstat v pozadí. J app již na všechno přišel a získá uznání. Pokud bych ale nakonec byl předvolán, abych svědčil,“ usmál se zeširoka, „pravděpodobně bych vystupoval jako svědek obhajoby.“

Nevěřil jsem vlastním uším.

„Je to zcela *en règle*,“ pokračoval Poirot. „Život je zvláštní, ale opravdu mám důkaz, který vyvrátí z kořenů jedno z žalobcových tvrzení.“

„Které?“

„To, žež souvisí se zničením poslední vůle. John Cavendish totiž poslední vůli nezničil.“

Poirot se projevil jako věštec. Nebudu zabředávat do podrobností soudního konání, které zahrnovalo mnoho únavných úkonů. Pouze se stručně zmíním o tom, že John Cavendish opravdu odsunul svoji obhajobu na pozdější dobu a byla na něho uvalena vazba až do zahájení řádného soudního procesu.

Září nás zastihlo všechny v Londýně. Mary si najala dům v Kensingtonu a Poirot byl přijat do rodinné společnosti.

Já jsem si našel zaměstnání na ministerstvu války, což mi umožňovalo všechny pravidelně navštěvovat.

S každým dalším uplynulým týdnem Poirot upadal do stále horšího a horšího duševního rozpoložení. Pořád se mu nedařilo nalézt onen „poslední článek“, o kterém hovořil. Já osobně jsem doufal, že to tak zůstane, protože jaké štěstí by to přineslo Mary, kdyby John zůstal ve vězení?

Patnáctého září se John Cavendish, který byl obviněný z „úmyslné vraždy Emily Agnes Inglethorповé“, objevil v Old Bailey, na místě vyhrazeném pro obžalované, a prohlásil, že je „nevinen“. Jako jeho obhájce vystupoval sir Ernest Heavywether, slavný právník. Projednávání případu zahájil pan Philips. Tento zločin, řekl, patří k těm nejpromyšlenějším a nejchladnokrevněji vykonaným. Nedošlo k ničemu jinému než k úmyslnému otrávení laskavé a důvěřivé ženy jejím nevlastním synem, mužem, kterému byla více než jen matkou. Podporovala ho již od útlého dětství. Později žil se svojí ženou na styleském panství obklopený veškerým luxusem a zahrnovaný péčí a pozorností. Stala se jejich laskavou a štědrá dobrodínkou.

Poté navrhl předvolat svědky, kteří měli prokázat, že muž na lavici obžalovaných, rozmařilec a marnotratník, byl finančně zruinovaný a zároveň udržoval poměr s jistou paní Raikesovou, ženou farmáře ze sousedství. Když se o tom všem dozvěděla jeho nevlastní matka, podrobila ho odpoledne před svou smrtí ostrému výslechu, načež následovala hádka, jejíž část byla vyslechnuta. Den předtím obžalovaný zakoupil v převleku strychnin v místní vesnické lékárně, zamýšlel totiž svalit podezření ze spáchání zločinu na jiného muže -na manžela paní Inglethorповé, na kterého žárlil. Štěstí

pro pana Inglethorpa, že se mohl prokázat stoprocentně spolehlivým alibi.

Odpoledne 17. července, pokračoval státní zástupce, okamžitě po hádce se svým nevlastním synem, paní Inglethorpová sepsala novou závěť. Následující ráno pak byla tato poslední vůle nalezena zničená v její ložnici na krbovém roštu, ale důkazy, které se objevily, prokázaly, že zněla ve prospěch jejího manžela. Zesnulá sepsala poslední vůli v jeho prospěch již před manželstvím, ale – pan Philips pozdvihl významně ukazováček - obžalovaný se toho neobával. Co přimělo zemřelou, aby sepsala novou závěť, i když stará nebyla zrušená, nedokázal vysvětlit.

Byla to stará dáma a je docela možné, že na dřívější už zapomněla; anebo -a to se mu zdálo pravděpodobnější -se mohla domnívat, že její platnost byla novým sňatkem zrušená, ostatně na toto téma proběhla konverzace.

Dámy obvykle nebývají dvakrát zběhlé v právních záležitostech. Přibližně před rokem pak sepsala poslední vůli, která zněla ve prospěch obžalovaného. Mohl by také nabídnout důkazy svědčící o tom, že to byl právě obžalovaný, kdo nakonec podal nevlastní matce osudnou noc kávu. Později večer hledal záminku, pod kterou by se mohl dostat do jejího pokoje, a když se mu to povedlo, využil příležitosti, o tom není pochyb, a zničil poslední vůli, o které věděl, že by zabránila platnosti závěti sepsané v jeho prospěch.

Obžalovaný byl uvězněn poté, když v jeho pokoji detektiv inspektor Japp -vynikající policista -nalezl lahvičku se strychninem, která byla prodána ve vesnické

lékárně domnělému panu Inglethorpovi den před vraždou.

Všechny tyto přesvědčivé a zdrcující důkazy by měla porota zvážit, až se bude rozhodovat, zdali je obžalovaný vinen či nikoli.

A poté, když ještě jemně naznačil, že pokud se porota takto nerozhodne, je zcela nekompetentní, pan Philips usedl a otřel si čelo.

K prvním svědkům obžaloby patřili především ti, kteří již vypovídali před koronerovou porotou, lékařské důkazy byly opět brány mezi prvními.

Sir Ernest Heavywether, který se proslavil po celé Anglii svými nevybíravými způsoby, jimiž zastrašoval svědky, položil pouze dvě otázky.

„Rozumím tomu správně, doktore Bauersteine, že strychnin působí rychle?“

„Ano.“

„A že v tomto případě nejste schopný vysvětlit zdržení jeho účinků?“

„Ano.“

„Děkuji vám.“

Pan Mace identifikoval lahvičku, kterou mu podával žalobce, jako tu, kterou prodal „panu Inglethorpovi“. Po naléhání připustil, že znal pana Inglethorpa pouze vzdáleně. Nikdy s ním nehovořil. Svědek nebyl podroben křížovému výslechu.

Pak byl předvolán Alfréd Inglethorp a ten odmítl tvrzení, že by zakoupil jed. Také popřel, že by se s manželkou pohádal. Rozliční svědci potom potvrzovali pravdivost prohlášení.

Potom svědčili o poslední vůli zahradníci a po nich byla předvolána Dorcas.

Dorcas zachovala věrnost „mladému pánovi“, rezolutně odmítla, že to mohl být Johnův hlas, který zaslechla, a rázně prohlásila, že v budoáru byl s její paní pan Inglethorp. Tváří muže sedícího na lavici obžalovaných prokmitl posmutnělý úsměv. Věděl velmi dobře, jak zbytečný byl její hrdinský vzdor, obhajoba neměla úmysl tento bod popírat. Paní Cavendishová samozřejmě nemohla být předvolána, aby svědčila proti svému manželovi.

Po několika otázkách, které se týkaly dalších okolností případu, se pan Philips zeptal:

„Nevzpomínáte si, že by pan Lawrence Cavendish, dostal v červnu balíček od Parksonů?“

Dorcas zavrtěla hlavou.

„Nepamatuji se, pane. Mohlo k tomu dojít, ale pan Lawrence byl část měsíce června mimo zámek.“

„Pokud by byl v době, kdy mu byl doručen balíček, mimo zámek, co by se s tou zásilkou mohlo stát?“

„Buď mohla být uložena v jeho pokoji, anebo zaslána za ním.“

„Vámi?“

„Ne, pane, já bych balíček zanechala na stole v hale. Obstarala by to slečna Howardová, ta měla podobné věci na starosti.“

Byla předvolána Evelyn Howardová, a poté co byla vyslechnuta v souvislosti s jinými body, byla otázána na balíček.

„Nepamatuji se. Přicházelo mnoho balíčků. Nemohu nosit v hlavě zrovna jeden jediný.“

„Takže vy nevíte, jestli byl odeslán za panem Lawrencem Cavendishem do Walesu, anebo zdali byl uložen k němu do pokoje?“

„Nemyslím si, že by mu byl odeslán. Kdyby tomu tak bylo, zřejmě bych si to pamatovala.“

„Je možné předpokládat, že byste si všimla, kdyby se balíček pro pana Cavendishe objevil a později zmizel?“

„Ne, asi ne. Myslela bych si, že ho někdo uschoval.“

„Říkám to správně, slečno Howardová, že jste to byla vy, kdo našel tento hnědý papír?“ Pozdvihl do výše tentýž zaprášený list, který jsem už s Poirotem zkoumal v salonu styleského zámku.

„Ano, je to tak.“

„Jak jste přišla na to, kde ho hledat?“

„Belgický detektiv, který se kolem případu pohyboval, mne požádal, abych se po něm podívala.“

„Kde jste ho nakonec objevila?“

„Na skříni -na -šatní skříni.“

„Na šatní skříni obžalovaného?“

„Domnívám se.“

„Vy jste ho nenašla sama?“

„Našla.“

„Pak ale musíte vědět, kde byl.“

„Ano, ležel na šatní skříni obžalovaného.“

„To už je lepší.“

Prodavač z Parksonovy prodejny divadelních kostýmů vypověděl, že 29. června zaslali na základě objednávky panu L. Cavendishovi černý plnovous. Byl objednaný písemně v dopise a poštovní příkaz byl přiložený. Ne, dopis neuschovali. Všechny obchody byly

zaneseny v účetních knihách. Zaslali vous, jak bylo požadováno, „L.Cavendishovi, Esq., Styleské sídlo“.

Pan Ernest Heavywether se ztěžka postavil na nohy.

„Odkud dopis pocházel?“

„Ze styleského sídla.“

„Ze stejné adresy, na kterou jste zaslali balíček?“

„Ano.“

Heavywether se na něho vrhl jako šelma na kořist:

„Jak to víte?“

„Já -já vám nerozumím.“

„Jak víte, že dopis byl zaslaný ze styleského sídla? Všiml jste si snad poštovního razítka?“

„Ne -ale –“

„Ach tak, vy jste si nevšiml poštovního razítka! A přesto s takovou přesvědčivostí tvrdíte, že pocházel ze Stylesu. Takže tam ale také muselo být, že ano, nějaké poštovní razítko?“

„A-ano.“

„Ve skutečnosti ovšem může být takový dopis, který byl napsaný na oznamkovaném dopisním papíru, odeslaný odkudkoli. Například z Walesu?“

Svědék připustil, že takový případ by mohl nastat, a sir Ernest dal najevo svoji spokojenost.

Elizabeth Wellsová, druhá komorná ze styleského sídla, prohlásila, že když se odebrala spát, uvědomila si, že zajistila vstupní dveře, namísto toho, aby je zanechala pouze zavřené na závoru, ale nezamčené, jak žádal pan Inglethorp. Sešla tedy znovu dolů, aby napravila svoji chybu. V tu chvíli zaslechla slabý hluk v západním křídle, vyhlédla do chodby a spatřila pana Johna

Cavendishe, jak právě klepal na dveře paní Inglethorpové.

Sir Ernest Heavywether ji vzápětí podrobil krátkému nelítostnému výslechu, během něhož na ni nebral nejmenší ohled. Brzy si začala beznadějně protiřečit a sir Ernest znovu usedl se spokojeným úsměvem na tváři.

Po svědectví Annie, která vypověděla o nakapaném vosku ze svíce na podlaze a také o tom, že viděla obžalovaného nést kávu do budoáru, bylo přelíčení odročeno na příští den.

Když jsme se vraceli domů, Mary Cavendishová si rozhořčeně stěžovala na žalobce.

„Odporný chlap! Jakou síť upletl kolem mého ubohého Johna! A jak si pohrával s každým i nejnicotnějším faktem, dokud se mu nepodařilo, aby zapadal přesně do jeho skládačky!“

„Jen klid,“ utěšoval jsem ji, „zítra bude všechno jinak.“

„Jistě,“ řekla zamyšleně; pak jí náhle klesl hlas. „Pane Hastingsi, vy si nemyslíte -ne, samozřejmě Lawrence nemohl být vrah -to ne, tak se to nemohlo stát!“

Ale já sám jsem tonul v rozpacích, a když jsem osaměl s Poirotem, hned jsem se na něho obrátil, co si myslí o obhajobě sira Ernesta.

„Ach!“ řekl Poirot, a v jeho hlase byl znát obdiv. „To je chytrý pán, tenhle sir Ernest.“

„Myslíte si, že věří v Lawrencovu vinu?“

„Já si nemyslím, že on v něco věří nebo se o něco stará! O co on se snaží, je vnést do záležitosti pořádný zmatek, zmatek do myslí členů poroty, aby si nebyli jistí,

který z bratrů to udělal. Pokouší se jim naznačit, že existuje právě tolik důkazů proti Lawrencovi jako proti Johnovi -a mám pocit, že se mu to docela daří.“

Po opětovném zahájení soudního procesu byl detektiv inspektor Japp první svědek, který byl předvolaný.

Svědectví přednesl jasně a krátce. Když objasnil, co zločinu předcházelo, pokračoval:

„Na základě informací, které jsme obdrželi, jsme společně se superintendentem Summerhayem prohlédli pokoj obžalovaného. Využili jsme k tomu jeho dočasné nepřítomnosti v domě. V zásuvce prádelníku jsme pod spodním prádlem našli: zaprvé zlatě lemovaný skřípec, podobný jako nosil pan Inglethorp,“ ukázal ho všem, „a zadruhé tuto lahvičku.“

Lahvičku již poznal prodavač z lékárny, byla to malá lahvička z modrého skla, která obsahovala několik zrněk bílého krystalického prášku a byla označená nálepkou „Strychnin Hydro-Chlorid. JED“.

Novým důkazem, který objevili detektivové v období následujícím po prvním soudním projednávání, byl podlouhlý, téměř nový piják. Nalezli ho v šekové knížce paní Inglethorpové, a když ho přiložili k zrcadlu, jasně z něj vystoupila slova: „...pokud umřu, všechen můj majetek odkazuji milovanému manželovi Alfrédu Ing.“ To zcela a mimo jakoukoli pochybnost potvrdilo, že zničená poslední vůle byla sepsána ve prospěch manžela zemřelé. Japp pak ukázal ohořelý fragment papíru, který vytáhl Poirot z roštu, a ten společně s plnovousem nalezeným v podkroví završil výčet jeho důkazů. Křížový výslech sira Emesta se měl ale teprve uskutečnit.

„Kterého dne jste vykonali prohlídku pokoje obžalovaného?“

„V úterý, dvacátého čtvrtého července.“

„Přesně týden po tragédii?“

„Ano.“

„Oba předměty jste našli, jak říkáte, v zásuvce prádelníku. Byl prádelník odemčený?“

„Ano.“

„Nenapadlo vás, že je poněkud neobvyklé, aby muž zapletený do zločinu přechovával důkazy zločinu v nezamčeném prádelníku, aby je mohl kdokoli nalézt?“

„Mohl je uschovat ve spěchu.“

„Ale vy jste právě řekl, že od zločinu uběhl celý týden. To snad byla více než dostačující doba na to, aby je přemístil a zničil.“

„Snad.“

„Tady není namístě žádné snad. Měl, nebo neměl dostatek času, aby je přemístil a zničil?“

„Měl.“

„Hromada spodního prádla, pod kterou byly věci ukryty, byla těžká, nebo lehká?“

„Těžká.“

„Jinými slovy, ležely pod zimním spodním prádlem. Takže je zřejmé, že obžalovaný by pravděpodobně v nejbližší době neměl důvod prádelník otevřít?“

„Asi ne.“

„Laskavě odpovězte na moji otázku. Jaká byla pravděpodobnost, že obžalovaný v čase nejparnějšího léta otevře prádelník se zimním spodním prádlem?“

„Žádná.“

„V tom případě nebylo možné, že předměty
nastrčila nějaká třetí osoba a obžalovaný o tom vůbec
nevěděl?“

„Nepovažoval bych to za pravděpodobné.“

Poslední článek

Poirotovo nečekané zmizení v nás vyvolalo velkou zvědavost. Probudili jsme se do nedělního rána a on stále ještě nebyl zpět. Až okolo třetí hodiny odpoledne proťalo vzduch prudké, táhlé troubení, přistoupili jsme k oknu právě včas, abychom spatřili Poirota vystupujícího z automobilu. Doprovázeli ho Japp a Summerhaye. Drobný mužík se celý proměnil. Vyzařovala z něho až nepochopitelná samolibost. S přehnanou úctou se uklonil před Mary Cavendishovou.

„Madame, chtěl bych vás požádat o svolení uspořádat malou réunion v salonu, je to možné? Je však naprosto nezbytné, aby se jí zúčastnili všichni.“

Mary se posmutněle usmála.

„Vy víte, monsieur Poirote, že máte carte blanche v každém případě.“

„Jste velmi laskavá.“

Stále ještě zářící Poirot nás všechny uvedl do přijímacího salonu, přitom čile rozestavoval židle.

„Slečna Howardová -sem. Mademoiselle Cynthia. Monsieur Lawrence. Věrná Dorcas. A Annie. *Bien!* Zahájení ještě chvílku pozdržíme, dokud se nedostaví pan Inglethorp. Už jsem ho upozornil.“

Slečna Howardová okamžitě povstala ze svého místa. „Jak sem vejde ten muž, já odcházím!“

„Ne, ne!“ Poirot k ní popošel a tichým hlasem na ni promluvil.

Nakonec si slečna Howardová dala říct a znovu usedla na židli. O chvilku později do místnosti vstoupil Alfréd Inglethorp.

Když se celá společnost konečně usadila na svá místa, Poirot povstal ze židle a s teatrálními gesty pouťového řečníka se zdvořile všem uklonil.

„Mesdames, messieurs, jak všichni dobře víte, pan John Cavendish mne požádal, abych se podílel na vyšetřování tohoto případu. Mezi mé první činy patřilo, že, jsem neprodleně vykonal prohlídku ložnice zemřelé, která byla do té chvíle na doporučení lékařů uzamčená a nalézala se tedy přesně v takovém stavu, jako když se v ní odehrála tragédie. Nalezl jsem v ní toto: zaprvé útržek zelené látky; zadruhé ještě vlhkou skvrnu na koberci blízko okna; zatřetí prázdnou krabici bromidového prášku.

Nejprve k útržku zelené látky, našel jsem ho zachycený na petlici spojovacích dveří mezi ložnicí a vedlejším pokojem, který obývá mademoiselle Cynthia. Otržek jsem předal policii, ta mu však nepřikládala velkou důležitost. Ani nerozpoznali, z čeho pocházel- byl to malý kousek z rukávu zeleného pracovního pláště.“

Nastalo malé vzrušení.

„Na styleském panství byl pouze jeden člověk, který pracoval na pozemku -paní Cavendishová. Proto osoba, která vstoupila k zemřelé dveřmi spojujícími její pokoj s pokojem mademoiselle Cynthia, musela být paní Cavendishová.“

„Ale dveře byly zevnitř zajištěné!“ neudržel jsem se.

„Když jsem prohlížel pokoj, zajištěné byly, ano. Ale v tomto bodě se dosud opíráme pouze o její svědectví, protože ona zkoušela dveře otevřít a ona sdělila, že jsou zajištěné. Kdyby nás chtěla zmást, měla dostatek času, aby dveře zajistila petlicí. Ostatně brzy jsem využil příležitosti, abych si tuto svoji domněnku ověřil. Takže ještě jednou, útržek odpovídá přesně látce chybějící na rukávu paní Cavendishové. Dále, před koronerovou porotou paní Cavendishová prohlásila, že slyšela ze svého pokoje rachot padajícího stolku. Také toto tvrzení jsem si ověřil, postavil jsem svého přítele monsieura Hastingse do levého křídla budovy, přímo před dveře pokoje paní Cavendishové. Pak jsem v doprovodu policie zašel do pokoje zemřelé a tam jsem úmyslně povalil zmíněný stolek na zem, ukázalo se však, jak jsem to ostatně očekával, že monsieur Hastings vůbec nic neslyšel. To potvrdilo moji domněnku, že paní Cavendishová nemluvila pravdu, když prohlásila, že se oblékala ve svém pokoji v době tragédie. Ve skutečnosti, a o tom jsem přesvědčený, od něj byla hodně daleko. Paní Cavendishová se totiž nacházela těsně předtím, než zemřelou postihl poslední záchvat, v jejím pokoji.“

Rychle jsem pohlédl na Mary. Byla velmi bledá, ale pokoušela se o úsměv.

„Teď přistoupím k tomu, co mě k tomuto závěru dovedlo. Paní Cavendishová je v pokoji své tchyně. Řekněme, že něco hledá, a zatím bez úspěšně. Náhle se paní Inglethorpová probouzí, je stížená záchvatem. Zdvihá ruce, převrací noční stolek a pak zoufale mačká tlačítko na zvonku. Paní Cavendishová je polekaná, pouští svíci, která zanechává stopy na koberci. Zdvihá ji a rychle couvá směrem k pokoji mademoiselle Cynthie,

zavírá za sebou dveře. Pospíchá chodbou pryč, aby ji nepřistihl někdo ze služebnictva. Ale je příliš pozdě! Již jsou slyšet kroky na galerii, která spojuje obě křídla. Co teď? Rychle se vrací zpět do pokoje mladé dívky a třese s ní, aby ji probudila. Mezitím už hlukem zburcované osazenstvo zámku pospíchá chodbou. Všichni věnují veškerou pozornost dveřím pokoje paní Inglethorpové. Nikdo si proto nevšiml, že paní Cavendishová nepřišla s nimi, ale -a to je významné -nenacházím ani žádného jiného svědka, který by potvrdil, že ji viděl přicházet z jiného křídla.“ Pohlédl na Mary Cavendishovou. „Mám pravdu, madame?“

Sklonila hlavu.

„Je to tak, monsieur. Vy ale také víte, že kdybych si byla jen trochu jistá, že zveřejněním této skutečnosti bych pomohla manželovi, vůbec bych neotálela. Ale nezdálo se mi, že by to mělo co do činění s otázkou jeho viny či nevin.“

„Pokud to tak bylo, madame. Ale mně to umožnilo oprostit se od mnoha zavádějících představ podívat se na ostatní fakta a pochopit jejich význam.“

„Poslední vůle!“ zakřičel Lawrence. „Pak jsi to tedy byla ty, Mary, kdo zničil poslední vůli?“

Odmítavě zavrtěla hlavou a stejně tak učinil i Poirot.

„Nikoli,“ řekl klidně. „Pouze jediná osoba mohla poslední vůli zničit -a tou byla samotná paní Inglethorpová!“

„Nemožné!“ zvolal jsem. „Vždyť ji sama ten den odpoledne sepsala.“

„Nicméně, *mon ami*, byla to paní Inglethorpová. Protože žádným jiným způsobem nevysvětlíte

skutečnost, že paní Inglethorpová nařídila rozdělat oheň v krbu v jednom z nejteplejších dnů v roce.“

Zalapal jsem po dechu. My hlupáci, oheň v krbu v parném létě, jak to, že nikoho z nás nenapadlo, že to k sobě zrovna dvakrát neladí. Poirot pokračoval.

„Teplota ten den, messieurs, vystoupala přes třicet stupňů ve stínu. Přesto paní Inglethorpová nařídila rozdělat oheň! Proč? Protože si přála něco zničit a nepřišla na jiný způsob, jak to udělat. Určitě si vzpomenete, že vzhledem k válečné době a úsporným opatřením se na styleském panství nikdy žádný starý papír nevyhazoval. Nebyla tedy jiná cesta, jak se objemného dokumentu, jakým poslední vůle je, zbavit. Ve chvíli, kdy jsem se dozvěděl, že v krbu pokoje paní Inglethorpové hořel oheň, jsem dospěl k závěru, že byl rozdělaný proto, aby jeho plameny pohltily nějaké důležité listiny –možná poslední vůli. Tudíž objev ohořelého útržku na krbovém roštu pro mne nepředstavoval žádné překvapení. Tehdy jsem samozřejmě nevěděl, že poslední vůle byla sepsaná teprve to odpoledne, a musím připustit, že když jsem se to dozvěděl, bolestně jsem chyboval. Dospěl jsem totiž k závěru, že rozhodnutí paní Inglethorpové zničit tuhle verzi poslední vůle bezprostředně souviselo s hádkou, kterou měla odpoledne, a proto se hádka odehrála až poté, kdy ji sepsala, a nikoli předtím.

Zde jsem se, jak víme, zmýlil, a byl jsem proto nucený tuto ideu opustit. Podíval jsem se tedy na to jinak. Ve čtyři hodiny Dorcas zaslechla paní, jak rozzlobeně říká:

„Ať tě ani nenapadne si myslet, že mne odradí obava z možné publicity nebo manželského skandálu.

Usuzoval jsem z toho, a to správně, že slova patřila nikoli jejímu manželovi, ale panu Johnu Cavendishovi. V pět hodin, o hodinu později, vyslovila téměř shodná slova, ale její chování bylo jiné. Přiznává Dorcas: „Nevím, jak dál, manželský skandál je strašlivá věc.“ Ve čtyři hodiny je rozzlobená, ale dokonale se ovládá. V pět hodin však už silně strádá a hovoří o tom, že prožila „velký šok“. Když jsem na celou záležitost pohlédl z psychologického hlediska, zvažoval jsem následující úvahu, o které jsem byl přesvědčený, že je správná. Ten druhý „skandál“, o kterém hovořila, neměl s prvním nic společného -a ten jí dělal starosti! Pojdme si to zopakovat. Ve čtyři hodiny odpoledne se paní Inglethorpová nepohodla se svým synem a pohrozila mu, že vše sdělí jeho manželce - ovšem ta, náhodou, větší část jejich rozhovoru vyslechla. V půl páté paní Inglethorpová na základě rozhovoru o platnosti poslední vůle sepisuje poslední vůli ve prospěch svého manžela, což stvrzují dva zahradníci. V pět hodin Dorcas nalézá svoji paní ve stavu značného pobouření s lístečkem papíru – „dopisem“, alespoň si to Dorcas myslí -a paní Inglethorpová jí nařizuje, aby rozdělala v jejím pokoji oheň. Zřejmě se tak mezi půl pátou a pátou hodinou přihodilo něco, co zcela změnilo její názor, náhle je pevně odhodlána poslední vůli, kterou jen krátce předtím sepsala, zničit. Copak se asi stalo?

Pokud víme, byla v průběhu té půlhodiny sama. Nikdo za ní do budoáru nevstoupil, ani jej neopustil. Co tedy způsobilo náhlou změnu v jejím chování?

Mohu se pouze dohadovat, ale jsem přesvědčený, že moje úvaha je správná. Paní Inglethorpová postrádala poštovní známky, u sebe na stole žádné neměla. Víme to, protože později požádala Dorcas, aby jí nějaké přinesla.

V opačném rohu pokoje stál pracovní stůl jejího manžela -byl zamčený. Napadlo ji, že by se mohla po nějakých známkách poohlédnout právě zde, a podle mé teorie vyzkoušela vlastní klíče, aby pracovní stůl otevřela.

Že se jeden z nich hodil, už vím. Stůl odemkla a při hledání poštovních známek narazila na něco jiného – na nevelký list papíru, který u ní později Dorcas spatřila a jehož obsah nebyl nade vší pochybnost určený jejím očím. Na druhé straně ale paní Cavendishová byla přesvědčená, že ten kousek papíru, který její tchyně tak tvrdošíjně utajovala, představoval psaný důkaz nevěry jejího vlastního manžela. Žádala ho po paní Inglethorpové, ta ji však ujišťovala, a zcela pravdivě, že s takovou záležitostí nemá nic společného. Paní Cavendishová jí nevěřila. Myslela si, že paní Inglethorpová kryje svého nevlastního syna. Paní Cavendishová je velmi rázná žena a za zdánlivou maskou zdrženlivosti bláznivě žárlila na svého manžela. Rozhodla se, že se listiny zmocní za každou cenu, a s tímto pevným odhodláním vyrazila, když jí pomohla náhoda. Poštěstilo se jí nalézt klíč od kazety paní Inglethorpové, jenž se ráno ztratil. Věděla, že její tchyně v ní stále přechovává všechny důležité listiny.

Paní Cavendishová si proto vypracovala plán, na který mohla přijít pouze žena ovládaná zoufalou žárlivostí. Někdy večer odjistila dveře vedoucí do pokoje mademoiselle Cynthie. Možná přitom namazala panty olejem, protože jsem zjistil, vyzkoušel jsem to, že dveře lze otevřít naprosto bezhlučně. Kvůli bezpečnosti si celou akci načasovala do časných ranních hodin, protože služebnictvo bylo uvyklé, že v tento brzký čas vstávala a chodila po pokoji. Natáhla na sebe svůj pracovní

zahradnický oblek a potom potichu prošla pokojem mademoiselle Cynthia k paní Inglethorpové.“

Na chvílku se odmlčel a Cynthia ho přerušila.

„Ale já jsem se mohla kdykoli probudit, kdyby někdo procházel mým pokojem.“

„Nemohla, byla jste omámená, mademoiselle.“

„Omámená?“

„*Mais, oui!*“

„Vzpomínáte,“ obrátil se k nám všem, „že i přes všechnu vřavu a hlomoz za dveřmi mademoiselle Cynthia spala. Nabízejí se dvě vysvětlení. Buď spánek předstírala, v což já osobně nevěřím, nebo bylo její bezvědomí vyvoláno umělými prostředky.“

Právě na druhou možnost jsem myslel, když jsem velmi opatrně prozkoumával všechny hrnky na kávu, přitom jsem věděl, že to byla právě paní Cavendishová, která přinesla mademoiselle Cynthia její kávu předcházející noc. Z každého hrnku jsem odebral vzorky a analyzoval je -bezvýsledně. Hrnky jsem znovu pečlivě přepočítal. Šest osob pilo kávu a šest hrnků bylo v pořádku nalezeno. Musel jsem doznat, že jsem se zmýlil. Pak mi ale zatrnulo, uvědomil jsem si, jak vážně jsem pochybil. Káva byla podávána sedmi osobám, nikoli šesti, ten večer byl totiž v domě přítomen i doktor Bauerstein.

To ale vše změnilo, protože nyní jeden hrnek chyběl. Nikdo ze služebnictva si ničeho nevšiml, ani Annie, pokojská, která kávu servírovala a podávala ji v sedmi hrncích, nevěděla, že ji pan Inglethorp nikdy nevypil, ani Dorcas, která poklízela následující ráno a našla jich šest jako obvykle -nebo přesněji pět, protože šestý byl nalezený rozbitý v pokoji paní Inglethorpové.

Byl jsem přesvědčený, že chybějící hrnek patřil mademoiselle Cynthii. A byl tady ještě jeden důvod, abych si to myslel, všechny nalezené hrnky obsahovaly zbytky cukru, mademoiselle Cynthia ovšem kávu nikdy nesladila. Moji pozornost pak připoutala Annie, když se zmínila o „soli“ na podnosu, na němž nosila každý večer do pokoje paní Inglethorpové kakao. Na základě tohoto sdělení jsem si opatřil vzorek kakaa a poslal ho do laboratoře, aby bylo analyzováno.“

„Ale to již provedl doktor Bauerstein,“ řekl Lawrence rychle.

„To není přesné. On jen požádal laboranta, aby mu podal zprávu, zdali kakao obsahovalo strychnin. Laborant nezkoumal kakao z hlediska uspávacích prostředků.“

„Uspávacích prostředků?“

„Ano. Zde je zpráva laboranta. Paní Cavendishová podala bezpečné, ale účinné uspávací prostředky oběma, jak paní Inglethorpové, tak i mademoiselle Cynthii. A je možné, že z toho pak měla *mauvais quart d'heure*! Představte si, co asi prožívá, když její tchyně náhle vážně ochoří a zemře a vzápětí slyší slovo „Jed“. Byla přesvědčená, že lék na spaní, který jí podala, byl naprosto neškodný, ale není pochyb, že si prožila hrozný okamžik, když trnula hrůzou, že odpovídá za smrt paní Inglethorpové. Zachvátila ji panika, celá rozrušená spěchá dolů a rychle skrývá hrnek od kávy a podšálek, z něhož pila mademoiselle Cynthia, do velké mosazné vázy, kde je později nalézá monsieur Lawrence. Zbytku kakaa se ale neodvažuje dotknout. Je příliš na očích. Později, když se hovoří o strychninu, zjišťuje, že na celé tragédii nenese ani nejmenší vinu.

Nyní jsme schopni objasnit, proč se účinky jedu objevily až po takové době. Pokud jsou totiž se strychninem podávány i nějaké uspávací prostředky, účinek jedu se zpomalí až o několik hodin.“

Poirot se odmlčel. Mary k němu vzhledla, do Obličej se jí pomalu vracela barva.

„Vše, co jste řekl, bylo zcela pravdivé, monsieur Poirote. Prožila jsem si nejhroznější hodinu svého života. Nikdy na ty chvíle nezapomenu. Ale vy jste skvělý. Nyní rozumím –“

„Vidíte, co jsem tehdy myslel, když jsem řekl, že byste se měla s důvěrou svěřit papa Poirotovi, ehm? Ale vy jste mi nedůvěřovala.“

„Nyní vše chápu,“ řekl Lawrence. „Kakao s uspávacím prostředkem dostatečně vysvětluje zdržení účinků jedu.“

„Přesně. Ovšem byla káva otrávena, nebo ne? Zde se nám to trochu zašmodrchává, protože paní Inglethorpová ji nikdy nevypila.“

„Cože?“ Výkřik překvapení byl všeobecný.

„Samozřejmě. Vzpomínáte si ještě na moje rozjímání nad skvrnou na koberci v pokoji paní Inglethorpové? Kolem ní byly nějaké nejasnosti. Byla ještě vlhká, linula se z ní silná vůně kávy a ve vlasech koberce kolem jsem našel drobné úlomky porcelánu. Co se přihodilo, mi bylo celkem jasné, protože ani ne dvě minuty předtím, než jsem s vámi hovořil, jsem položil své malé pouzdro na stůl poblíž okna a stůl se naklonil, vše, co bylo na něm, spadlo na podlahu přesně na stejné místo. Podobně se vedlo i paní Inglethorpové, zrádně se chovající stůl jí vyvedl obdobný kousek, když na něj předešlý večer postavila kávu.

Co se přihodilo dále, o tom se pouze dohaduji, ale myslím si, že paní Inglethorpová zdvihla rozbitý hrnek a dala ho na stůl vedle postele. Zatoužila po nějakém vzpružení, a tak si ohřála své kakao a vypila ho. Nyní stojíme tváří v tvář novému problému. Víme, že kakao neobsahovalo žádný strychnin. Káva nebyla vypita. Takže strychnin musel být dodán večer mezi sedmou a devátou hodinou. A jaké třetí médium se nabízelo - natolik vhodné, aby zamaskovalo chuť strychninu a bylo tak výjimečné, že by na něj nikdo ani nepomyslel?“ Poirot se rozhlédl po místnosti a pak sám sobě působivě odpověděl. „Její lék!“

„Chcete říci, že vrah nasypal strychnin do jejího toniku?“ vykřikl jsem.

„Nebylo třeba ho tam sypat. Už tam byl -už byl v roztoku obsažený. Strychnin, který zabil paní Inglethorpovou, byl tentýž, který jí předepsal doktor Wilkinson. Abych vám vše objasnil, přečtu vám výňatek z knihy pojednávající o přípravě léků, kterou jsem našel v nemocnici Červeného kříže v Tadminsteru.

Následující předpis se stal slavným v učebnicích:

Strychninae Sulp	gr.1
Potass Bromide	3vi
Aqua ad	3viii
Fiat Mistura	

Z tohoto roztoku se benem několika hodin usazuje větší část strychninové soli jako nerozpustné bromidy v průhledných krystalech. Jedna dáma v Anglii přišla o život po pozření podobného roztoku: strychnin se nahromadil na dně a žena, když si brala poslední dávku, ho téměř všechen polkla!

Samozřejmě že v léku předepsaném doktorem Wilkinsonem žádný bromid nebyl. Ale vy si jistě vzpomenete na okamžik, když jsem hovořilo prázdné krabičky bromidových prášků. Stačilo vpravit jeden nebo dva takové prášky do plné láhve s lékem pro paní Inglethorповou a v láhvi se mohl vysrážet strychnin stejným způsobem, jak to bylo popsáno v knize. A strychnin mohl být užit v poslední dávce. Později se dozvíte, že osoba, která obvykle lék paní Inglethorповé nalávala, postupovala vždy nanejvýš opatrně a s láhví téměř nepohybovala, aby usazeninu na dně nenarušila.

Důkazy, které se v tomto případě objevily, svědčily o tom, že tragédie byla naplánovaná na pondělní večer. Ten den někdo přerázl drát od zvonku paní Inglethorповé. V pondělí večer také mademoiselle Cynthia strávila noc s přítelem, takže bylo vše připraveno, aby paní Inglethorповá zůstala sama v pravém křídle, dokonale odříznutá od jakékoli pomoci. Se vši pravděpodobností by zemřela ještě dříve, než by mohla být přivolána lékařská pomoc. Jenže paní Inglethorповá si při všem spěchu, aby dorazila včas na vesnickou zábavu, lék zapoměla vzít, a příští den obědvala mimo domov, takže poslední - a smrtelnou - dávku si vzala vlastně o dvacet čtyři hodiny později, než vrah předpokládal; a tomuto zdržení vděčím za to, že mám nyní ve svých rukách konečný důkaz -poslední článek řetězu.“

Nikdo se neodvažoval vzrušením nadechnout, když pozdvihl do výše tři úzké pruhy papíru.

„Dopis napsaný vrahovým vlastním rukopisem, *mes amis!* Kdyby byl jen o trochu jasnější, je docela možné, že by byla paní Inglethorповá včas varována a

stihla by uprchnout. Jenže jak to vypadá, ona si pouze uvědomila nebezpečí, ale nikoli, co přesně jí hrozí.“ V mrtvolném tichu pak Poirot sestavil kousky papíru dohromady, odkašlal si a začal číst:

NEJDRAŽŠÍ EVELYN,

asi seš už zneklidněná, že nemáš stále žádné zprávy. Vše je v pořádku - pouze se to uskuteční dnes v noci místo včera v noci. Ty rozumíš. Konečně nastane ta velká chvíle, ta stará žena zemře, zmizí z našeho života. A nikdo mne nebude moci ze zločinu obvinít. Tvoje vnuknutí s bromidem bylo geniální! Ale musíme se chovat velmi opatrně. Stačí jeden špatný krok -

„Zde, moji přátelé, dopis končí. Jeho pisatel byl nepochybně vyrušen; ale myslím si, že nemůže být žádná pochybnost ohledně jeho identity. My všichni známe jeho rukopis a-“

Ticho prolomilo hlasité zakvívání. „Ty d'áble! Jak ses k tomu dostal?“

Na zem se s rachotem svalila židle. Poirot hbitě uskočil stranou. Stačil jeden jeho další rychlý pohyb a útočník se sesul na podlahu. „*Mesdames, messieurs,*“ řekl Poirot s širokým gestem, „dovolte mi, abych vám představil vraha, pana Alfréda Inglethorpa!“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Poirot vysvětluje

„Poirote, vy starý zlosyne,“ řekl jsem, „nejraději bych vás uškrtil! Co míníte tím podvodem, který jste na mne uchystal?“

Seděli jsme v knihovně. Pryč bylo několik posledních hektických dnů, které jsme prožili. V pokoji pod námi trávili opět společné chvíle John a Mary, zatímco Alfréd Inglethorp a slečna Howardová byli ve vazbě. Konečně jsem měl Poirota jen pro sebe a mohl jsem ukojit svoji stále ještě planoucí zvědavost.

Poirot si dal s odpovědí načas, ale nakonec řekl:

„Já jsem vás nepodvedl, *mon ami*. Jen jsem připustil, abyste se oklamal sám.“

„Ano, ale proč?“

„Dobře, není snadné to objasnit. Vy dobře víte, můj příteli, že máte povahu natolik bezelstnou a tvář čitelnou, že - *enfin*, i kdybyste něco chtěl zatajit, bylo by to zhora nemožné! Kdybych se s vámi podělilo své úmysly, chvilku poté, co by vás potkal pan Alfréd Inglethorp, ten prohnáný gentleman, okamžitě by -řečeno vaší expresivní mluvou - „zavěťřil lumpárnu“! A pak, *bon jour* naše šance na jeho dopadení!“

„Myslím si, že se umím chovat diplomatictěji, než nakolik mne oceňujete.“

„Můj příteli,“ úpěnlivě se domáhal Poirot, „zapřísahám vás, nezlobte se! Vaše pomoc patřila k nejcennějším. To jen díky té vaší neobyčejně krásné povaze jsem se choval zdrženlivěji.“

„Dobrá,“ přitakal jsem poněkud uchlácholený, „ale přesto si myslím, že jste mi mohl něco naznačit.“

„Ale to jsem učinil. Několikrát. Ale vy jste nereagoval. Vzpomínejte, řekl jsem vám někdy, že věřím ve vinu Johna Cavendishe? A naopak - netvrdil jsem, že bude téměř jistě zproštěn obvinění?“

„Ano, ale –“

„A nehovořil jsem okamžitě poté, jak obtížné bude přivést vraha před spravedlnost? Nebylo vám jasné, že jsem hovořilo dvou zcela rozdílných osobách?“

„Ne,“ řekl jsem, „to mi jasné nebylo!“

„Ještě jednou,“ pokračoval Poirot, „neopakoval jsem zpočátku několikrát, že v *té chvíli* neusiluji o uvěznění panu Inglethorpa? To vám mohlo cosi naznačit.“

„Chcete říci, že jste ho podezíral tak dlouho?“

„Ano. Na počátku se objevila úvaha, kdo především mohl těžít ze smrti paní Inglethorpové, a byl to její manžel, kdo by ze smrti měl největší prospěch. O tom nebylo sporu. Když jsem s vámi šel do zámku první den, neměl jsem vůbec žádnou představu, jak byl zločin spáchán, ale z toho, co jsem se dozvěděl o panu Inglethorpovi, jsem nabyl dojmu, že bude velmi obtížné mu cokoli prokázat. Hned jak jsem vstoupil do zámku, uvědomil jsem si, že to byla paní Inglethorpová, kdo spálil poslední vůli, a mimochodem v tomto bodě si na mne, můj příteli, nemůžete stěžovat, protože jsem se pokoušel, seč jsem mohl, abyste sám pochopil, z jakého

důvodu byl rozdělán oheň v krbu ložnice uprostřed parného léta.“

„Dobrá, dobrá,“ vyhrkl jsem netrpělivě. „A dál?“

„Můj příteli, moje přesvědčení, že vrahem byl pan Inglethorp, se mnohokrát otřásl. Objevilo se totiž takové množství důkazů namířených proti němu, až jsem se začal přiklánět k závěru, že zločin nespáchal.“

„Kdy jste změnil názor?“

„Když jsem zjistil, že přesně tolik úsilí, kolik jsem vynaložil na to, abych ho očistil, on vynaložil na to, aby byl uvězněný. A v okamžiku, kdy jsem zjistil, že Inglethorp neměl vůbec nic společného s paní Raikesovou, ale ve skutečnosti to byl John Cavendish, kdo se o ni zajímal, jsem si už byl naprosto jistý.“

„Jak to?“

„Vysvětlení je jednoduché. Kdyby se zapletl s paní Raikesovou Inglethorp, bylo by jeho mlčení zcela pochopitelné. Ale v okamžiku, kdy jsem se dozvěděl, že bylo po celé vesnici známo, že farmářova hezká žena přitahovala Johna, jeho mlčení se náhle dostalo do jiného světla. Bylo nesmyslné, aby předstíral, že mu hrozí skandál, když mu žádný skandál nehrozil. Ten jeho postoj mi poskytl opravdu silný impuls k zamyšlení a já jsem pomalu dospěl k závěru, že Alfréd Inglethorp usilovalo to, aby byl uvězněný. *Eh bien!* V tu chvíli jsem dospěl k odhodlání právě opačnému, že k tomu nesmí dojít.“

„Počkejte chvílku. Nechápu, proč by si přál dostat se do vězení?“

„Protože, *mon ami*, ve vaší zemi platí zákon, že muž, který už byl jednou osvobozený, nemůže být nikdy znovu odsouzený pro stejný zločin. Aha! To bylo chytré -

ten jeho nápad! Nesporně je to metodický člověk. Podívejte se, on věděl, že vzhledem k situaci, v jaké se nalézal, bude podezíráný, a tak si vymyslel neobyčejně chytrý plán: připraví svědectví sám proti sobě. Přál si být podezíráný. Přál si být také uvězněný. Potom by totiž předvedl bezvadné alibi - a čáry máry fuk, byl by v bezpečí na svobodě!“

„Ale já stále nechápu, jak se mu podařilo propojit jeho alibi s faktem, že byl v lékárně?“

Poirot na mne chvilku překvapeně zíral.

„Je to možné? Můj ubohý příteli! Vám dosud nedošlo, že do lékárny zašla slečna Howardová?“

„Slečna Howardová?“

„Ale jistě. Kdo jiný? Pro ni to bylo nejsnazší. Má postavu shodnou s jeho, její hlas zní hluboce a mužně, a navíc nezapomínejte, je Inglethorпова sestřenice a mezi nimi panuje zřetelná podoba, zvláště v chůzi a držení těla. Byla to pro ni nejsnazší věc na světě. Tvořili velmi chytrý pár!“

„Přesto jsem ale stále trochu zmatený, jak se vlastně zběhlo všechno kolem bromidu,“ poznamenal jsem.

„Bon! Zrekonstruuji to tedy pro vás tak podrobně, jak jen bude možné. Domnívám se, že slečna Howardová byla vůdčí duch celého jejich plánu. Vzpomínáte, jak se jednou zmínila, že její otec byl doktor? Možná mu pomáhala s přípravou léků, možná získala patřičné vědomosti v některé z mnoha knih ležících okolo, když se mademoiselle Cynthia připravovala na svoji zkoušku. Buď jak buď byla dobře obeznámená se skutečností, že po přidání bromidu do směsi, která obsahuje strychnin, se strychnin vysráží. Pravděpodobně se jí ten nápad zjevil

znenadání. Paní Inglethorpová měla krabičku s bromidovými prášky, které příležitostně užívala v noci. Co mohlo být snadnější než rychle rozpustit jeden nebo více prášků ve velké láhvi s lékem pro paní Inglethorpovou, poté co byla doručena z Cootsovy lékárny. Riziko bylo prakticky nulové. Tragédie se neodehraje dříve než za nějakých čtrnáct dní. Jestliže někdo uviděl někoho z nich dotýkat se léku, časem na to dozajista zapomene. Slečna Howardová pak zosnuje hádku a opustí dům. Čas, který mezitím uplyne, a její nepřítomnost vyvrátí všechna podezření. Ano, bylo to chytré! Kdyby to tak nechali, je možné, že by ze zločinu nebyli nikdy usvědčeni. Ale jim to nestačilo. Pokoušeli se všechny přechytračit -a nakonec si přivodili zhoubu.“

Poirot zabafal ze své maličké cigarety a jeho oči se zabodly do stropu.

„Připravili plán, který měl svalit veškeré podezření na Johna Cavendishe - zamýšleli zakoupit strychnin ve vesnické lékárně a nákup stvrdit podpisem napsaným jeho rukopisem.

V pondělí si paní Inglethorpová vezme poslední dávku léku. V pondělí v šest hodin proto Alfréd Inglethorp zařídil, aby byl na očích několika lidem na místě hodně vzdáleném od vesnice. Slečna Howardová už předtím vypustila do světa smyšlenou historku o něm ao paní Raikesové, aby se vysvětlilo jeho pozdější zaryté mlčení. V šest hodin slečna Howardová, převlečená za Alfréda Inglethorpa, vstupuje do lékárny se svým příběhem o psovi, získává strychnin a rukopisem Johna, který předtím pečlivě nastudovala, píše na stvrzenku jméno Alfréd Inglethorp.

Ale protože by se celá konstrukce zbortila, kdyby měl alibi také John, píše mu anonymní dopis - přitom napodobuje jeho rukopis - jehož obsah ho odvádí na odlehlé že místo, kde je téměř jisté, že ho nikdo nespátří. Dosud probíhá všechno dobře. Slečna Howardová jede zpět do Middlinghamu. Alfréd Inglethorp se vrací do Stylesu. Neexistuje nic, co by ho mohlo jakýmkoli způsobem kompromitovat, kromě jediného, slečna Howardová má u sebe strychnin, který měl obrátit podezření na Johna Cavendishe.

Až nyní se objevuje zádrhel. Paní Inglethorpová si v noci nebere svůj lék. Rozbitý zvonek, nepřítomnost Cynthie - kterou zařídil Inglethorp prostřednictvím své manželky - to všechno zůstává nevyužito. A pak – pak spáchá chybičku.

Paní Inglethorpová je pryč a on usedá za stůl, aby napsal své společnosti, která by mohla, jak se obává, zpanikařit, protože se jim dosud nevydařil jejich plán. Je pravděpodobné, že se paní Inglethorpová vrátila dříve, než očekával. Přistižený při činu a poněkud vyvedený z míry kvapně zavírá a zamyká svůj pracovní stůl. Bojí se, že kdyby zůstal v pokoji, mohla by nastat chvíle, kdy by byl nucen stůl znovu otevřít, a paní Inglethorpová by si mohla dopisu všimnout, protože by ho nestihl odnést pryč. Takže pokoj opouští a prochází se v klidu po lese. Ani v nejdivočejším snu by totiž nepomyslel na to, že paní Inglethorpová otevře jeho pracovní stůl a usvědčující dokument si přečte.

Ovšem jak víme, právě tohle se přihodilo. Paní Inglethorpová čte dopis a chvěje se vzteky nad věrolomností svého manžela a Evelyn Howardové, zmínka o bromidu ji však bohužel dostatečně nevaruje.

Ona ví, že jí hrozí nebezpečí - ale příliš na to nedbá. Rozhoduje se, že svému manželovi o nález nic neřekne, a naopak píše svému právnímu zástupci a žádá ho, aby za ní nazítří přišel. Také se rozhoduje okamžitě zničit poslední vůli, kterou právě dokončila. Drží osudový dopis.“

„Takže nález dopisu přinutil jejího manžela, aby jí pak násilím vypáčil zámek kazety?“

„Ano, a vzhledem k ohromnému riziku, které podstoupil, si můžeme představit, jak silně si uvědomoval jeho důležitost. Kromě dopisu totiž neexistovalo nic, co by ho se zločinem mohlo spojovat.“

„Pak ale stále nechápu, proč ho nezničil hned tehdy, když ho měl v držení?“

„Protože se neodvážil vzít na sebe největší možné riziko ze všech rizik -totiž mít ho u sebe.“

„Nerozumím.“

„Podívejte se na celou záležitost jeho očima. Zjistil jsem, že měl pouhých pět minut, během nichž ho mohl sebrat - pět krátkých minut bezprostředně před naším příchodem na místo, protože Annie předtím poklízela schodiště a spatřila by každého, kdo by ji míjel cestou do pravého křídla zámku. Představte si sebe na scéně! Vstupuje tedy do pokoje, odemyká dveře jedním z dalších klíčů od dveří -všechny si byly podobné. Pospíchá ke kazetě -je zamčená a klíče nejsou nikde vidět. Pro něho to znamená příšernou pohromu, je jasné, že jeho přítomnost v pokoji nezůstane utajena. Ale zcela jasně ví, že musí riskovat všechno, aby znovu nabyl usvědčující důkaz. Rychle otevírá zámek kapesním nožem a přehrabuje se listinami, dokud neobjeví tu pravou.

Ale teď stojí před novým rozhodnutím: bojí se přechovávat dopis u sebe. Někdo by ho mohl vidět, jak opouští pokoj -mohli by ho prohledávat. Kdyby u něho dopis našli, znamenalo by to samozřejmě jeho konec. Pravděpodobně v té chvíli také zaslechl zvuky zezdola, pan Wells a John zrovna opouštěli budoár. Musí jednat rychle. Kam by zpropadený kousek papíru mohl ukrýt? Do košů na použitý papír ne, nevyprazdňují se hned a v každém případě budou jistě prohlédnuty. Není kam, a on se bojí mít ho u sebe. Rozhlíží se po pokoji a náhle zahlédne - co myslíte, mon ami?“

Zavrtěl jsem nechápavě hlavou.

„V mžiku trhá dopis na dlouhé tenké proužky, svinuje je do smotků a spěšně je ukládá do vázy na krbové římsy.“

Vykřikl jsem.

„Nikoho nenapadne, aby do ní nahlédl,“ pokračoval Poirot. „A on se později, až ho nikdo nebude sledovat, vrátí a zničí ten osamocený důkaz svědčící o jeho vině.“

„To znamená, že jsme kolem usvědčujícího důkazu celou dobu chodili?“ vykřikl jsem.

Poirot přikývl.

„Je to tak, můj příteli. Na tomto místě jsem objevil „poslední článek“ a za velkou radost, kterou jsem z jeho objevení měl, vděčím vám.“

„Mně?“

„Ano. Vzpomínáte si, jak jste poznamenal, že se mi třásla ruce, když jsem srovnával dekorativní předměty na krbové římsy?“

„Ano, ale nevidím –“

„Vy ne, ale já ano. Můj příteli, uvědomil jsem si, že tehdy časně ráno, když jsme tam byli společně, jsem všechny předměty na krbové římse rovnal. A jestliže jsem to jednou udělal, jak to, že byly opět neuspořádané?“

„Drahý Poirote,“ zamumlal jsem, „tak toto je vysvětlení vašeho pozoruhodného chování. Řítil jste se na styleské panství a byl jste úspěšný?“

„Ano, ale byl to závod s časem.“

„Stejně pořád nechápu, proč se Inglethorp zachoval jako největší blázen a nezničil to, měl nescísně příležitosti.“

„Ach, neměl jedinou. Postaral jsem se o to.“

„Vy?“

„Ano. Vzpomínáte, jak jste mi vyčínil, že moc mluvím, že jsem všem ze zámku o tom tajemství řekl?“

„Ano.“

„Tak v tom jsem, můj příteli, spatřoval jedinou šanci. Nebyl jsem si totiž jistý, zdali Inglethorp je či není zločinec, ale kdyby byl, tak jsem usuzoval, že by dopis nepřechovával u sebe, ale někde by ho skryl, a kdyby se mi podařilo zajistit si spolupráci s obyvateli zámku, mohl jsem mu účinně zabránit, aby ho zničil. On byl již podezřelý, a tím, že jsem celou věc zveřejnil, jsem si zajistil služby téměř deseti amatérských detektivů, kteří ho měli stále na mušce, takže on, protože se obával jejich všímavosti, se nemohl odvážit usilovat o zničení listiny. Byl proto nucený opustit zámek a nechat to ve váze.“

„Ale slečna Howardová měla jistě mnoho příležitostí.“

„Bezesporu ano, jenže slečna Howardová o existenci dopisu nevěděla. Jednala podle předem pečlivě

připraveného plánu a s Alfrédem Inglethorpem nikdy nehovořila. Byli považováni za nepřátele na život a na smrt, a dokud nebyl John Cavendish obžalovaný, ani jeden z nich se neodvážil riskovat setkání. Samozřejmě že jsem pana Inglethorpa sledoval a doufal jsem, že dříve nebo později mne k úkrytu dovede. Ale on byl příliš chytrý, než aby mi poskytl sebemenší šanci. Dopis byl v bezpečí tam, kde se nalézal; jestliže nikoho nenapadlo zpočátku, kde by mohl být ukrytý, nebylo pravděpodobné, že by na to přišel někdo později. Bez vaší šťastné poznámky bychom ho možná ani my nedostali nikdy k soudu.“

„Ted’ už rozumím; ale kdy jste začal podezřívat slečnu Howardovou?“

„Když jsem zjistil, že lhala před koronerovou porotou o dopisu, který dostala od paní Inglethorpové.“

„V čem zalhala?“

„Viděl jste ten dopis? Vybavujete si přibližně, jak vypadal?“

„Ano -více méně.“

„Vzpomeňte si tedy na to, že paní Inglethorpová psala velmi výrazným písmem, mezi slovy ponechávala velký prostor. Ale když se zadíváte na datum v záhlaví dopisu, všimnete si, že „17. červenec“ je z tohoto pohledu napsaný zcela rozdílně. Rozumíte, co tím míním?“

„Ne,“ přiznal jsem se zahanbeně, „nerozumím.“

„Vám nedošlo, že dopis nebyl napsaný sedmnáctého, ale sedmého - den po odjezdu slečny Howardové? že číslo „1“ bylo dopsáno před číslo „7“, aby se to celé změnilo na číslo „17“?“

„Ale proč?“

„Přesně takovou otázku jsem kladl i sám sobě. Proč slečna Howardová utajila dopis napsaný sedmnáctého a vytvořila místo něj padělek? Protože si nepřála ukázat dopis ze sedmnáctého. Ale proč? A náhle se mi rozbřeslo. Určitě si vzpomenete, když jsem říkal, že je moudré dát si pozor na lidi, kteří nemluví pravdu.“

„A přesto jste mi po tom všem,“ ozval jsem se velmi rozhořčeně, „nabídl dva důvody, proč slečna Howardová ten zločin nemohla spáchat!“

„A byly to velmi dobré důvody,“ odvětil Poirot. „Po dlouhý čas pro mne představovaly výraznou překážku, dokud jsem si nevzpomněl na velmi podstatný fakt: že byla sestřenicí Alfréda Inglethorpa. Ona sama zločin spáchat nemohla, ale to ještě neznamenal, že nemohla být spolupachatelkou. A pak ta její přehnaně silná nenávisť! Za těmi projevy se skrývaly zcela opačné city. Mezi nimi nepochybně bylo silné vášnivé pouto dávno předtím, než se objevil ve Stylesu. Zinscenovali tedy neslavné spiknutí - měl se oženit s bohatou, ale trochu bláznivou starou dámou, přimět ji sepsat poslední vůli, v níž mu odkáže své peníze, a nakonec ji rafinovaně zavraždit. Kdyby vše vyšlo podle plánu, pravděpodobně by opustili Anglii a žili společně z peněz ubohé oběti.

Tvořili velmi bystrý a bezohledný pár. Zatímco všechna podezření ukazovala na něho, ona mohla potichu připravovat zcela rozdílný dénouement. Přijíždí z Middlinghamu a v úschově má všechny kompromitující věci. Nikdo ji nepodezírá. Její příjezd do zámku nevyvolal žádnou pozornost. Ukrývá strychnin a sklenice v Johnově pokoji. Schovává plnovous do podkroví. Zařizuje to tak, aby dříve nebo později bylo vše s náležitým povykem odhaleno.“

„Ovšem dost dobře nechápu, proč se pokoušeli svalit vinu zrovna na Johna,“ poznamenal jsem. „Přece by pro ně bylo mnohem snazší hodit zločin na Lawrence.“

„Ano, ale to byla čirá náhoda. Všechny důkazy proti němu se zjevily zčistajasna. To muselo být ve skutečnosti velmi mrzuté pro pár takových pletichářů, kteří všechny své kroky dopodrobna promýšleli.“

„Pravda, jeho chování bylo nešťastné,“ poznamenal jsem zamyšleně.

„Samozřejmě, ale víte, čím bylo způsobené?“

„Ne.“

„Vy jste nepoznal, že uvěřil ve vinu mademoiselle Cynthie, že ji podezíral ze spáchání toho zločinu?“

„Ne,“ vykřikl jsem. „To je nemožné!“

„Ani ne. Já sám jsem se zaobíral téměř totožnými úvahami. Myslil jsem na to, když jsem pokládal panu Wellsovi první otázku ohledně závěti. Pak záležitost s bromidovými prášky, které připravila, a její věrné napodobování druhých, jak nám je popsala Dorcas. Bylo proti ní opravdu více důkazů než proti komukoli jinému.“

„Vy žertujete, Poirote!“

„Ne. Mohu vám říci, co natolik vyvedlo z míry monsieura Lawrence, až zbělel jako křída, když vstoupil jako první do pokoje matky osudovou noc? Za vším bylo to, že přes vaše rameno zahlédl, zatímco jeho matka ležela otrávená, že dveře do pokoje mademoiselle Cynthie nebyly zajištěné.“

„Ale on prohlásil, že je viděl zajištěné!“ vykřikl jsem.

„Přesně,“ odtušil Poirot kousavě. „A to bylo právě to, co potvrdilo moje podezření, že tomu bylo jinak. On mademoiselle Cynthii kryl.“

„Ale proč by ji kryl?“

„Protože ji miluje.“

Zasmál jsem se.

„Tak v tom se, Poirote, zcela mýlíte! Náhodou jsem se dozvěděl něco, co je hodně vzdálené vašemu tvrzení, že ji miluje, on ji totiž prokazatelně nemá vůbec rád.“

„Kdo vám to řekl, mon ami?“

„Cynthia sama.“

„*La pauvre petite!* A jak se přitom chovala?“

„Ona řekla, že ji vůbec nezajímá.“

„Pak ji samozřejmě vůbec nezajímá,“ poznamenal Poirot. „Oni jsou jako ty - *les femmes!*“

„To, co říkáte o Lawrencovi, je pro mne neuvěřitelně překvapivé,“ hlesl jsem.

„Ale proč? Bylo to naprosto očividné. Neprotáhl snad monsieur Lawrence kyselý obličej, pokaždé když se mademoiselle Cynthia bavila s jeho bratrem a přitom se na něho usmívala? On si totiž ve své podlouhlé hlavě umanul, že se mademoiselle Cynthia do monsieura Johna zamilovala. Když vstoupil do pokoje matky a uviděl ji otrávenou, hned dospěl k závěru, že mademoiselle Cynthia s tím má něco společného. Byl zoufalstvím bez sebe. A když si pak vzpomněl, že doprovázela předcházející noc jeho matku nahoru, začal jednat, nejprve botou roztloukl hrnek na kávu, až z něj zbyl jen prášek, usoudil, že už nikdo nebude mít šanci prozkoumat jeho obsah. Od té chvíle pak usilovně a zcela zbytečně podporoval teorii „úmrtí přirozenou cestou“.“

„A co „chybějící hrnek na kávu“?“

„Byl jsem si téměř jistý, že ho ukryla paní Cavendishová, ale potřeboval jsem jistotu. Monsieur Lawrence vůbec nevěděl, o čem jsem hovořil; ale když nad tím sdělením uvažoval, dospěl k závěru, že kdyby další hrnek na kávu našel, dáma jeho srdce by byla očištěna od podezření. A měl naprostou pravdu.“

„Ještě jedna věc. Co mínila paní Inglethorpová posledními slovy, která pronesla na smrtelném loži?“

„Samozřejmě obviňovala svého manžela.“

„Drahý Poirote,“ řekl jsem s povzdechem, „mám pocit, že jste mi vysvětlil všechno. Jsem rád, že to skončilo tak šťastně. Dokonce i John se usmířil se svojí ženou.“

„Díky mně.“

„Co tím míníte -díky vám?“

„Můj drahý příteli, uvědomujete si, že to byl pouze a jediné soudní proces, který je opět svedl dohromady? Že John Cavendish nepřestal milovat svoji ženu, o tom jsem byl přesvědčený. Stejně jsem si myslel i o ní. Ale oni byli dříve unášeni hodně daleko od sebe. To však vzniklo z nedorozumění. Ona si ho nevzala z lásky. On o tom věděl. Je svým způsobem citlivý muž, nikdy by se jí nepodbízel, kdyby ho nechtěla. A v okamžiku, kdy ustoupil, se probudila její láska. Ale oba jsou neobyčejně hrdí a tahle vlastnost je držela neúprosně od sebe. Zaplétal se s paní Raikesovou a ona záměrně pěstovala přátelství s doktorem Bauersteinem. Vzpomínáte na den, kdy byl John Cavendish uvězněný. Tehdy jste mne našel, když jsem přemítal nad jedním rozhodnutím.“

„Ano, a zcela jsem vašemu rozrušení rozuměl.“

„Promiňte, mon ami, ale vy jste ničemu ani za mák nerozuměl. Pokoušel jsem se tehdy přijít na kloub tomu, zdali mám očistit Johna Cavendisha hned nebo až později. Mohl jsem ho zprostit obvinění -avšak znamenalo by to možná neúspěch při honbě za skutečnými zločinci. Táпали, do poslední chvíle netušili, co vím - a to také vysvětluje můj úspěch.“

„Chcete říci, že jste mohl zabránit, aby John Cavendish stanul před soudem?“

„Ano, můj příteli. Ale já se nakonec rozhodl ve prospěch „šťestí ženy“. Nic než velké nebezpečství, kterým prošli, totiž nemohlo svést dvě hrdé duše opět dohromady.“

Pohlédl jsem na Poirota v tichém ohromení. Jaká kolosální opovážlivost od toho drobného muže! Kdo jiný na této planetě kromě Poirota by si ostatně mohl vymyslet soudní síň, kde se projednává vražda, jako pravé místo pro vzkříšení manželského štěstí!

„Sleduji vaše myšlenkové pochody, *mon ami*,“ řekl Poirot a usmíval se přitom. „Nikdo jiný než Hercule Poirot by se nepokusilo takovou věc! A mýlíte se, když to odsuzujete. Šťestí muže a ženy je nejužasnější věc na celém světě.“

Jeho slova mne vrátila k nedávné scéně. Vzpomněl jsem si na Mary, ležela bledá a vyčerpaná na sofa a naslouchala a naslouchala. Zezdola se ozval zvuk zvonku. Rychle se zdvihla. Poirot otevřel dveře a při pohledu do jejích zoufalých očí jemně přikývl. „Ano, madame,“ řekl. „Přivedl jsem vám ho zpět.“ Poodstoupil stranou, a když jsem vycházel, zachytil jsem Maryin zářící pohled v okamžiku, když ji John Cavendish chytil za paži.

„Možná máte pravdu, Poirote,“ řekl jsem jemně.
„Ano, je to ta největší věc na světě.“

Náhle někdo zatukal na dveře a dovnitř nahlédla Cynthia.

„Já -já -jenom -“

„Jen vstupte,“ řekl jsem a současně jsem vstal.

Vešla, ale neposadila se.

„Já -jen jsem vám chtěla něco říci -“

„Ano?“

Cynthia si nějakou chvíli pohrávala v rukách s malým střapcem a pak ze sebe znenadání vyrazila: „Drazí!“ a políbila nejprve mne a potom Poirota a utíkala o překot pryč z místnosti.

„Co má proboha znamenat tohle?“ zamumlal jsem rozpačitě.

Bylo opravdu hezké být políben Cynthií, ale raději bych, kdyby mě políbila na méně veřejném místě.

„To znamená jediné, zjistila, že ji má monsieur Lawrence rád více, než si kdy jen pomyslela,“ odvětil Poirot filozoficky.

„Ale -“

„A, tady je.“

V tu chvíli vstoupil do pokoje Lawrence.

„Monsieure Lawrenci!“ zvolal Poirot. „Můžeme vám blahopřát, že?“

Lawrence se začervenal a pak se rozpačitě usmál. Na zamilovaného muže je opravdu politováníhodný pohled. Vzápětí nahlédla do místnosti půvabná Cynthia. Vzdychl jsem.

„Copak je, *mon ami*?“

„Nic,“ řekl jsem smutně. „Obě jsou nádherné ženy!“

„A ani jedna z nich není vaše?“ končil Poirot.
„Ale nevadí. Nezoufejte, můj příteli. Možná spolu zase
budeme někde pátrat, kdo ví? A pak –“

Obsah:

Jedu do Stylesu	4
Šestnáctého a sedmnáctého července	21
Osudná noc.....	32
Poirot na stopě.....	42
Není to strychnin, že?	68
Soudní vyšetřování.....	103
Poirot platí své dluhy	119
Nová podezření	135
Doktor Bauerstein	156
Zatčení.....	174
Případ pro prokurátora	195
Poslední článek	209
Poirot vysvětluje	222

AGATHA CHRISTIE

Záhada na zámku Styles

z anglického originálu The Mysterious Affair at Styles,
vydaného nakladatelstvím Fontana,
HarperCollins Publishers v Londýně roku 1989,
přeložil Jaroslav Matějka.

Redigovala Monika Kaslová.

Vydala Euromedia Group k. s.,

v Praze roku 2001

jako svou 352. publikaci.

Odpovědná redaktorka Eva Lapáčková.

Počet stran 224.

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

Vydání první.